

Nói yêu em 7 lần

Contents

Nói yêu em 7 lần	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	7
8. Chương 8	8
9. Chương 9	9
10. Chương 10	10
11. Chương 11	10
12. Chương 12	12
13. Chương 13	14
14. Chương 14	15
15. Chương 15	16
16. Chương 16	17
17. Chương 17	17
18. Chương 18	18
19. Chương 19	19
20. Chương 20	19
21. Chương 21	20
22. Chương 22	20
23. Chương 23	21
24. Chương 24	22
25. Chương 25	22
26. Chương 26	23
27. Chương 27	24
28. Chương 28	25
29. Chương 29	26
30. Chương 30	28
31. Chương 31	28
32. Chương 32	29
33. Chương 33	30
34. Chương 34	31
35. Chương 35	32
36. Chương 36	33
37. Chương 37	34
38. Chương 38	34
39. Chương 39	35
40. Chương 40	37
41. Chương 41	38

42. Chương 42	38
43. Chương 43	39
44. Chương 44	40
45. Chương 45	42
46. Chương 46	42
47. Chương 47	43
48. Chương 48	44
49. Chương 49	45
50. Chương 50	45
51. Chương 51	46
52. Chương 52	47
53. Chương 53	48
54. Chương 54	49
55. Chương 55	50
56. Chương 56	51
57. Chương 57	51
58. Chương 58	52
59. Chương 59	53
60. Chương 60	55
61. Chương 61	55
62. Chương 62	56
63. Chương 63	57
64. Chương 64	58
65. Chương 65	58
66. Chương 66	59
67. Chương 67	61
68. Chương 68	61
69. Chương 69	62
70. Chương 70	63
71. Chương 71	65
72. Chương 72	66
73. Chương 73	67
74. Chương 74	67
75. Chương 75	68
76. Chương 76	69
77. Chương 77	69
78. Chương 78	70
79. Chương 79	71
80. Chương 80	72
81. Chương 81	73
82. Chương 82	73
83. Chương 83	74
84. Chương 84	75
85. Chương 85	75
86. Chương 86	76
87. Chương 87	77

Nói yêu em 7 lần

Giới thiệu

- Đã qua rồi cái thời trâu đi tìm cọc, hiện giờ cọc cũng có thể đi tìm trâu. Ai nói chỉ có con trai mới

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-yeu-em-7-lan>

1. Chương 1

Chương 1: Bị thấy hết rồi, làm sao đây

- Con nhỏ kia, bà mau đứng lại cho tui – Tiếng la hét dọc con đường đi khiến tất cả mọi người quay đầu nhìn về hai nhỏ.
- Ngu sao đứng lại – Nhỏ quay người lại nhún nhảy nhìn nhỏ Phương cười trên, tay giơ cao tấm vé xem ca nhạc trên tay mình.
- Bà mà không đứng lại, tui nghỉ chơi với bà – Nhỏ Phương thở hổn hển đứng chống nạnh đe dọa.
- Có một câu mà bà đem ra đe dọa hoài hà, nhai tới nhai lui. Sao đến bây giờ tui chưa thấy bà nghỉ chơi với tui đi . Bà nói hoài mà không biết chán à, tui chán thay bà rồi – Nhỏ le lưỡi đáp.
- Quân tử khôn là quân tử đại. Quân tử nhai lại là quân tử khôn. Bà chưa nghe hả - Nhỏ Phương hást mặt hỏi, sau đó nhỏ ghiến răng dậm chân – Bà có trả lại tui không hả? Cái đồ cướp giật.
- Miếng ngon giữa đàng, ai đàng hoàng là đại. Bà chưa nghe hả - Nhỏ làm mặt xấu trên chọc lại lời của nhỏ Thu, sau đó giơ cao cái tay cầm tấm vé lên bảo – Hẹn tối nay gặp lại, ngoan đi, tối tui mua bắp rang hai đứa mình cùng ăn.

Nói xong nhỏ chạy biến đi, nhỏ Phương nhìn theo nhỏ bực tức nói:

- Tùng Linh, tối nay bà mà không mua bắp, để xem tui xử bà thế nào?

Cuối cùng nhỏ dù tiếc đứt ruột tấm vé đi xem ca nhạc phải vất vả chen lấn mới mua được, đang định cùng bạn trai mới quen đi xem, cũng đành để đứa bạn thân cướp đi mà thôi.

Tùng Linh về nhà nhanh chóng ăn cơm, tắm rửa rồi lên phòng nghĩ cách để tối nay chuồn đi mà thần không biết, quỷ không hay.

Năm vừa rồi anh trai nhỏ vì đi học đại học xa nhà, mỗi lần từ nhà đến trường cũng mất gần 2 tiếng đồng hồ. Cho nên đã ở trọ lại gần trường, một tuần mới về nhà một lần và như thế, phòng anh nhỏ đã bỏ không.

Còn nhỏ cũng bắt đầu lên lớp 10, cho nên nhỏ nhân cơ hội liền vò vĩnh anh trai đổi phòng với mình. Vốn dĩ phòng nhỏ với phòng anh trai cũng không hơn kém nhau là bao nhiêu, nhưng nhỏ viện lí do phòng mình nhỏ hơn, mà nhỏ đang tuổi phát triển có rất nhiều vật dụng cần dùng, phải sử dụng phòng lớn nên nhất quyết đòi chuyển sang phòng anh trai nhỏ. Ba nhỏ xem như nhỏ đang tuổi lớn nên tâm tính thất thường, cũng đồng ý cho nhỏ với anh trai chuyển phòng để yên thân, không phải nghe nhỏ vật vả khóc la nữa.

2. Chương 2

Nhưng có điều, ba nhỏ bắt nhỏ phải tự thân vận động, nghĩa là phải tự mình duy chuyển vật dùng từ phòng này sang phòng khác và ngược lại. Và vì vậy, nhỏ phải tạm biệt nào bàn, nào tủ, nào giường thân yêu của mình vì không thể di chuyển nổi chúng. Nhưng nhỏ cảm thấy, tất cả vô cùng xứng đáng, còn xứng đáng thế nào, sau này mọi người sẽ biết. Đây là bí mật không thể nói ra.

Tùng Linh liền đi đến tủ quần áo, tìm ngay cái áo mà cả thế kỷ rồi nhỏ không thèm nhìn tới nữa, sau đó dùng sức cầu xé cho nó tan nát rồi lén lút đi tìm con Kitty thân yêu của mẹ nhỏ.

Con Kitty thân yêu của mẹ nhỏ đang nằm dài trên sofa xem....tivi. Chán...

Có con chó nào sướng hơn con chó này không cơ chứ, nó còn mê xem tivi hơn cả nhỏ nữa mới ghê. Tự nó dùng chân đạp lên cái điều khiển mở tivi xem, xem chán thì tắt. Chả hiểu một sự việc tốn điện như thế mà mẹ nhỏ lại lấy làm thích thú và dung túng cho con kitty xem tivi thoải mái, còn nhỏ thì mẹ cứ la hét ầm ĩ cả lên. Mỗi khi nhỏ phản đối lời mắng của mẹ thì mẹ nhỏ luôn chống nạnh bảo:

- Con còn dám nói. Con Kitty xem tivi xong còn biết tắt tivi, còn con thì sao hả, không ngủ quên thì cũng đứng dậy mặc kệ cái tivi đang phát rồi đi chơi. Lần nào cũng như lần nào, con còn thua cả một con chó nữa.

Thật đúng là quá shock mà, sao mẹ nhỏ lại có thể so sánh nhỏ với con kitty như thế chứ. Nhỏ chỉ là lâu lâu xem tivi rồi ngủ quên, nửa đêm tỉnh dậy bò trở về phòng quên tắt tivi. Sáng mẹ nhỏ dậy phát hiện tivi vẫn đang phát thì nổi điên mắng cho nhỏ một trận nên thân rồi còn gì. Và cũng chỉ thỉnh thoảng đang xem tivi thì nghe điện thoại của mấy đứa bạn thân rồi sốt sắng đi thay quần áo đi chơi quên tắt tivi thôi mà. Vậy mà mẹ lại mắng nhỏ the thảm như thế.

Nhiều lúc nhỏ nghi ngờ, không biết con Kitty là con của mẹ hay là nhỏ nữa.

Vì thế cho nên....nếu như nhỏ lỡ tay làm bể cái bình hoa mới mua của mẹ, nhỏ sẽ lập tức đổ thừa cho con Kitty ngay. Hay ví dụ như nhỏ có ăn dụng món nào đó mà bị mẹ phát hiện thì con Kitty sẽ làm hình nhân thế mạng cho nhỏ ngay. Hehe, đôi khi nhỏ cũng cảm thấy mình quá ư giang hảo.

Và lần này, con Kitty lại tiếp tục bị nhỏ mang ra làm tội đồ chất vấn.

Nhỏ chạy đến trước mặt ba mẹ dùng bộ mặt méo máo khóc rống lên, tay chìa cái áo do chính mình xé rách bảo:

3. Chương 3

- Huhu, con không chịu đâu, ba mẹ xem đi, con Kitty nó xé rách cái áo mà con thích nhất rồi. Con định mặc cái áo này để đi chơi với tụi bạn vào tuần sau, vậy mà

- Thì mặc cái áo khác đi chơi có sao đâu. Đâu phải con có mỗi cái áo này đâu – Mẹ nhỏ nhún mày bảo.

- Con không chịu đâu, con muốn mặc cái áo này hà – Nhỏ cố tỏ vẻ đau khổ luyến tiếc cái áo vô cùng.

- Ai bảo con không chịu đóng cửa phòng lại đang hoàng, để Kitty vào phòng xé rách áo. Là lỗi của con, còn trách ai nữa – Mẹ nhỏ lườm nhỏ trách.

Con Kitty nằm dưới chân mẹ nhỏ nghe nhắc tên mình thì ngóc đầu nhìn lên rên hừ hừ, chẳng biết có phải nó đang phản đối việc nhỏ vu khống hành vi tội lỗi cho nó hay không nữa.

Nhỏ nhìn con kitty nhủ thầm nói : Xin lỗi em nha, chịu khó đi, mai chị sẽ mua bánh bù lại cho nha”

Lòng nghĩ thế, nhưng ngoài mặt nhỏ vẫn khẳng khái bảo:

- Tại mẹ cứ chịu nó riết thì có.

- Thôi được rồi. Mai ba cho tiền mua áo khác đi chơi với bạn.

Trong bụng nhỏ mừng réo rất nhưng vẫn cố giả vờ làm như không có chuyện gì hết. Mặt méo xẹo, vùng vàng bở đi lên lâu đóng sầm cửa lại. Chỉ nghe mẹ nhỏ mắng một câu:” Kitty hư quá đi mất”

Nếu ai biết được chuyện này chắc chắn sẽ rất thắc mắc vì sao nhỏ phải bày trò vu khống cho con kitty đáng yêu tội nghiệp kia lắm . Tất nhiên nhỏ vu khống Kitty như vậy chính là mục đích để ba mẹ cứ nghĩ nhỏ giận dỗi ở miết trong phòng không thèm đi ra ngoài nữa.

Đây tất nhiên không phải lần đầu nhỏ giận lẫy rồi ở miết trong phòng như thế cho nên ba mẹ nhỏ quen quá với việc này. Riết rồi ai cũng mặc kệ nhỏ giận dỗi ra sao thì giận.

Và tất nhiên, nhỏ là cố tình giận dỗi như thế, lần đầu nhỏ cố ý giận nín nhịn ở trong phòng không đi ra ngoài, dù ba mẹ khuyên thế nào cũng nhất quyết không ra. Như vậy vài lần, giống như chú bé chần cừ nói dối, làm tới lần thứ 3, người ta không thèm chú ý đến nữa. Và nhỏ cứ tha hồ, làm gì không ai biết hết. Thâm hiểm quá đi mất.

Trở về phòng, nhỏ nhanh chóng thay đồ, diện cho thật đẹp để đi xem ca nhạc với nhỏ Thu. Và cái lí do, nhỏ năng nặc đòi đổi sang phòng anh trai của nhỏ chính là đây.

4. Chương 4

Ông nội nhỏ, khi xây nhà cho ba nhỏ, cũng nhân tiện xây luôn cho chú nhỏ một căn gọi là giống y hệt nhau từ thiết kế cho đến diện tích và màu sắc, chỉ khác nhau vị trí từ trái sang phải. Trông hai căn nhà nằm cạnh nhau cứ như hình và bóng. Mà hai căn nhà nằm rất sát vào nhau từ ban công phòng nhà này ra ban công phòng nhà kia chỉ cách có một sải tay. Vô cùng gần gũi.

Cho nên , nếu có gan một chút thì nhảy từ ban công này có thể sang được ban công nhà bên kia. Còn nhỏ, nhỏ chọn cách an toàn nhất, dùng một tấm ván làm cầu bắc qua.

Chú của nhỏ vì tính chất công việc của một nhiếp ảnh gia, cho nên rất thường xuyên đi đó đi đây, bỏ nhà trống không. Nhỏ đã lén lút chôn được một xương chìa khóa nhà, sau đó di chuyển từ nhà mình sang nhà chú, dùng chìa khóa cứ thế mở cửa nhà chú để chuẩn bị đi xem ca nhạc. Vậy là thần không biết, quỷ không hay.

Tùng Linh lúi lôm tấm ván dưới gầm giường ra, đặt lên trên ban can của phòng nhỏ nối qua ban can của phòng đối diện nhà chú nhỏ, cứ thế nhảy lên rồi từng bước từng bước đi qua đó.

Vừa bước được hai bước nhỏ, Tùng Linh bỗng cảm thấy có gì đó, giác quan thứ 6 của phụ nữ mách bảo nhỏ, hình như có ai đó, đang nhìn mình, mắt nhỏ lập tức đảo vòng ngay và phát hiện mục tiêu đang đứng ở bên dưới ngẩng đầu nhìn lên.

Nếu như nhỏ mặc quần jeans, nhỏ mặt kệ tên kia nhìn đến khi chóng mặt thì thôi. Nhưng vì nhỏ đang mặc váy, mà cái váy này cũng thuộc loại phồng, cho nên theo tầng suất mà nói thì chắc chắn 100% là cái quần nhỏ bên trong của mình đã được thu vào tầm mắt của cái tên khốn đang ngẩng đầu ở bên dưới kia.

Sau một giây thất thần, nhỏ trợn mắt nhìn cái tên bên dưới, nhưng hắn ta vẫn không hề cúi đầu xuống. Mà nhỏ thì mức độ xấu hổ đang tăng dần lên, nhỏ quên mất chuyện chỉ cần bước đi thêm 3 bước nữa là tới ban công nhà chú nhỏ, mãi lo túm váy khép chân che đậy lại, cuối cùng nhỏ lúng túng đứng không vững trên tấm ván và bắt đầu rơi tự do xuống bên dưới.

Nói thật thì ban công tầng 1 với mặt đất cũng không cách nhau bao nhiêu, nếu nhỏ dám liều mạng, vẫn có thể nhảy xuống dưới mà vẫn toàn mạng như các diễn viên đóng thế ấy. Nhưng có điều nhỏ không biết mạng thì còn, nhưng chân có còn lành lặn hay không mà thôi. Khó nhất là khi nhỏ rơi xuống, là nguyên cả thân người chạm đất cứ không chỉ có chân.

5. Chương 5

Nghĩ xui một chút là đầu va chạm mạnh dẫn đến diên khùng, hay cột sống vì bị va đập mà bị liệt, vậy thì cả cuộc đời sau này của nhỏ không biết sẽ ra sao đây.

Nhỏ đang ở độ tuổi đẹp nhất của đời người, không ngờ lại phải tạm biệt nó nhanh đến như vậy.

Tùng Linh đau khổ nhắm mắt chờ đợi, điều khủng khiếp sẽ đến. Nhưng.....nó hoàn toàn không xảy ra.

Một bàn tay đã đưa ra hứng lấy nhỏ chẳng khác nào hứng dĩa.

Sau giây phút tim đập mạnh không ngừng, mắt nhắm ghiền lại, nhỏ cuối cùng đã có thể bình tĩnh lại và từ từ hé mắt nhìn. Trước mắt nhỏ là một anh chàng cực kì đẹp trai, nhưng đẹp trai thì để làm gì, có ăn được đâu, mà cái cảm giác tưởng chừng sắp chết khiến tim suýt rơi cả ra bên ngoài của nhỏ đều bắt nguồn từ tên này, đã vậy hẳn ta còn nhìn thấy ... của nhỏ. Từ cha sinh mẹ đẻ cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên nhỏ bị nhìn thấy, đúng là xấu hổ chết đi được. Nghĩ đến đây, nhỏ ghiền rằng nổi cáu cả lên, liền trừng mắt nhìn cái tên đó bắt đầu bắn súng liên thanh.

- Này đồ khốn, đồ dê xồm kia, anh có biết suýt chút nữa tôi bị anh hại chết rồi hay không hả. Mạng của tôi rất quý, anh liệu có đền được hay không. Còn nữa nha, nhìn tướng mạo của anh cũng đang hoàng như vậy, vì sao lại mang trong mình máu dê như thế chứ hả, dám nhìn trộm con gái người ta như vậy.....

Nhỏ **** mắng một hồi không dứt, anh chàng đó có chút khó chịu liền nói:

- Này em gái, nói chuyện với người vừa cứu mình như vậy đó à.

- Ai mượn anh cứu tôi, mau bỏ tôi xuống, anh đừng có giả bộ tốt bụng cứu tôi. Tôi biết rõ mục đích của anh là muốn lợi dụng tôi thôi mà. Anh đừng có mơ, tôi không ngu dại để anh lợi dụng đâu. Mau thả tôi xuống, nếu không tôi la lên à xem – Nhỏ bèn vùng vẩy đòi thoát xuống đất.

- Được, thả thì thả, mắc công làm ơn lại mắc oán

Nói xong anh ta liền thả nhỏ xuống cái bịch. Tuy là từ khoảng cách của nhỏ với mặt đất chỉ tầm 1m mà thôi, nhưng mà khi rơi xuống vẫn khiến nhỏ đau âm ỉ. Quả thật là đau muốn chết được, nhỏ lại bị thả bất ngờ không có sự chuẩn như vậy, chẳng những móng chạm đất mà tay chân của nhỏ cũng bị va đập, đau đến nỗi muốn chảy cả nước mắt.

Nhỏ đau quá, tức giận vô cùng, đang lồm cồm ngồi dậy, muốn đánh cho tên khốn này một trận như tử thi mới hả giận. Nhưng khi nhỏ tỉnh trí nhìn lại thì không hề thấy bóng anh ta đâu nữa.

6. Chương 6

Chương 1: (tt-1)

Thầy vừa bước vào lớp, cả lớp đồng loạt đứng lên chào thầy, đây là một thủ tục hành chánh bắt buộc ngày nào cũng như ngày nào cũng phải làm.

Thầy Thành đứng nghiêm nhìn cả lớp rồi phẩy tay nói:

- Chào các em, tất cả ngồi xuống hết đi.

Cả lớp liền ngồi xuống, tiếng lật tập vang lên xoành xoạch kèm theo tiếngngày ngủ.

- Khò.....khò...khò....

Tiếng gáy ngủ kéo dài tạo âm thanh vang rền giữa lớp học, và vào thành tường này rồi đến thành tường khác, xuyên thủng biết bao nhiêu màng nhĩ. Hãy tưởng tượng tiếng gáy đó là một quả bóng, khi bạn thấy nó vào thành tường này, nó sẽ tung ra rồi va vào thành tường khác sau đó mới rơi xuống.

Thằng Hoàng Nguyên sau tiếng gáy đầu tiên liền giơ tay ngang mặt, mắt chăm chú nhìn chiếc đồng hồ điện tử trên tay mình bắt đầu đếm giờ.

Cả lớp bị tiếng gáy làm cho cơn buồn ngủ kéo đến, vài đứa há miệng to ra để ngáp dài thành tiếng. Bởi mới nói, căn bệnh mà lây truyền nhiều nhất hiện nay, nhất là với sinh viên học sinh đó là căn bệnh làm biếng và buồn ngủ.

Cuối cùng âm thanh tiếng gáy kéo dài như sấm rền vang lũng bầu trời kia cũng chấm dứt. Ngay sau đó thằng Hoàng Nguyên bèn lên tiếng phá tan cơn buồn ngủ của mọi người:

- 42 giây, dài hơn lúc này 3 giây.

Thầy Thành, ngay khi thằng Nguyên lên tiếng thì cũng thoát được khoảnh khắc đứng hình, cơ thể bắt đầu bắt nhịp lại được với các nơ ron thần kinh, tất nhiên sau đó là một luồng nham thạch nóng chảy muốn phun trào trong thầy. Thầy Thành giơ tay lên vỗ bàn cái "rầm" khiến cả lớp giật mình được một phen rớt tim ra ngoài.

Nhỏ Mai Chi thở dài lười biếng lần nữa đưa tay sang lay người nhỏ dậy trước khi nhỏ gặp họa. Nhưng đáp lại lòng tốt của nhỏ Chi là một tiếng ngáy tiếp theo.

Thằng Hoàng Nguyên lại giơ tay đếm giờ, cả lớp lại ngáy dài lần nữa.

Tiếng giầy bồng nện thình thịch dưới nền nhà, khiến cả lớp tỉnh ngủ ngay lập tức, tim đập thình thịch, chẳng ai dám ngáp dài nữa, những cái đầu ngay lập tức quay 90 độ sang nhìn chủ nhân tiếng ngáy, nửa âm thầm cầu khẩn ông trời sẽ phù hộ cho nhỏ tai qua nạn khỏi, nửa chờ xem kịch vui.

Một cái nhéo tai đau điếng khiến Tùng Linh tỉnh ngủ, giấc mơ đang được đứng trên một núi đồi gà vằn chưa kịp ăn cái nào bỗng biến mất, nhỏ tức giận đứng dậy vỗ mạnh tay xuống bàn, kiêu hùng quát lớn....

- Đứa nào...đứa nào dám phá rối giấc ngủ vàng ngọc của chị hai mày.

- Đứa này nè được không ? – Một giọng nói có phần giận dữ mang theo sức sát thương cao độ vang lên.

Tùng Linh mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn, đập vào mắt nhỏ là cặp *** chai dày cộm. Tiếp theo đó là gương mặt quen thuộc của ông thầy Thành, giáo viên dạy sử của nhỏ. Gương mặt của thầy thay đổi từ đỏ sang tím theo cái trừng mắt đáng sợ. Một tiếng bộp vang lên trong lòng của Tùng Linh. Nhỏ than thầm trong lòng:” Thôi tiêu rồi, tiêu thật rồi, mẹ ơi cứu con với”

Tất nhiên mẹ nhỏ không có ở đây để cứu nhỏ, cho nên Tùng Linh phải tự thân vận động, tự mình cứu lấy mình. Quyết liều chết xông lên tìm được sống trong cửa tử.

7. Chương 7

Nhỏ liền giả vờ khép hờ mắt lại, tạo cho người ta cảm giác mơ mơ thực thực.

- Năm 1945, quân đội Việt Nam ta

Tùng Linh nói liền một câu lảm nhảm chẳng rõ đầu đuôi, mà cứ lảm nhảm hoài khiến thầy Thành phải hô lên:

- Dừng...

Nhỏ giật mình mở mắt ra nhìn thầy có chút hốt hoảng lo sợ. Nước miếng nuốt ực ực mà vẫn còn đầy trong cổ họng. Thầy Thành nghiêm nét mặt nhìn nhỏ nói:

- Chuyện khảo bài lát nữa tôi tính sau. Bây giờ tôi chỉ muốn hỏi em, giờ này là giờ gì?Giờ học hay là giờ ngủ?

Thấy thầy Thành cố kìm nén cơn tức giận của mình để hỏi nhỏ. Tùng Linh quyết dùng phương châm:” Nước đến chân thì nhảy, lũ đến đắp bờ” . Chỉ có bình tĩnh mới có thể giết địch, cho nên nhỏ nhìn thầy Thành ôn tồn bảo:

- Dạ thưa thầy, giờ này là giờ học.

Nghe nhỏ nói vậy, mặt thầy Thành càng đen hơn *** chào.

- Giải lăm, em cũng biết giờ này là giờ học, mà tại sao em dám ngủ hả.

- Dạ, em ngủ trước khi học mà thầy – Nhỏ cố lí sự cùn với thầy.

- Vậy thì tại sao tôi vào lớp rồi mà vẫn còn nghe tiếng ngáy của em chứ hả.

Tùng Linh thấy nguy cơ bão lớn sóng to ập đến, nhỏ lập tức trưng ra bộ mặt đau khổ không thua gì diễn viên phim buồn bảo với thầy Thành.

- Thầy ơi, em cũng không muốn như vậy đâu. Thầy cho em một phút để trình bày có được không thầy.

Thầy Thành thấy nhỏ trưng ra bộ mặt khổ sở như thế bèn gật đầu.

- Được. Em nói đi.

Một lời như mở cờ trong bụng, nhỏ lập tức liêm môi nói:

- Chuyện là như vậy nè thầy. Hôm qua em cảm thấy trong người vô cùng khó chịu, vừa chóng mặt vừa buồn nôn, đầu đau nhức như bị búa gõ. Em thật sự là chỉ muốn ngủ một giấc cho tới sáng hôm sau. Nhưng vì hôm sau phải đi học, mà lại đến tiết sử của thầy. mà thầy là người rất ghét học trò lười nhát không chịu học bài. Cho nên để không khiến thầy thất vọng về em, cho nên dù đau đầu như búa bổ vẫn phải cố gắng học bài. Mà thầy biết đó, đang nhức đầu thì học bài làm sao vô, mà không vô làm sao học, càng học thì càng nhức đầu thêm. Mà càng nhức đầu thêm thì càng cố gắng học, mà càng học thì càng nhức đầu, mà càng.....

Thầy Thành biết thừa trong bụng nhỏ là thế nào, trước giờ nhỏ đã để thầy thất vọng bao nhiêu lần rồi chứ đau phải tới hôm nay mới sợ thầy thất vọng đâu. Nhưng nghe nhỏ nói muôn ngàn chữ càng...càng mà đầu thầy cũng muốn chóng mặt theo, nhức cả đầu, hoa cả mắt, chóng cả tai. Chịu không nổi thầy đành phải nói:

- Thôi đủ rồi, em ngồi xuống đi. Em mà nói thêm tiếng nữa là thầy ngắt luôn quá.

Nhưng sau đó thầy nghĩ đến việc nhỏ giật mình thức dậy thấy mặt mình thì lấm nhấm hoài 1 câu như thế, sợ rằng ép quá, nhỏ học đến phát điên luôn thì khổ bèn nói:

- Lần sau, em nhức đầu thì đừng học bài, thầy miễn trả bài em.

Nói xong thầy đi lên bảng, cũng chẳng buồn trả bài tụi học trò nữa mà cứ thế vào học bài luôn.

Nhỏ nhìn thầy thì hí hửng cười thầm trong bụng. Tụi bạn thấy thầy không trả bài thì vui mừng lên lút đưa tay cái lên khen gọi nhỏ làm tốt. Nhỏ hất mặt lên cười sung sướng.

8. Chương 8

Khi thầy đi ra khỏi lớp, Tùng Linh lại nằm dài xuống bàn lười biếng, nhỏ Mai Chi thấy vậy bèn đến đập vai nhỏ hỏi:

- Đêm qua bộ bà đi ăn trộm hả, sao hôm nay lại như quỷ chết trôi như vậy.

- Đừng nói nữa – Nhỏ đau khổ xoa tay, nhớ lại buổi đi xem ca nhạc hôm qua mà sôi cả máu lên.

- Sao thế? – Nhỏ Chi ngạc nhiên hỏi.

- Haha, để tui kể cho bà nghe nè – Nhỏ Phương ngồi bàn sau nhỏ cười lỏp đập bàn lên tiếng.

- Có chuyện gì vậy – Nhỏ Chi thấy nhỏ Phương cười như thế lập tức hứng thú lập tức quay sang nhỏ Phương ngóng chuyện.

- Hôm qua, tui với nhỏ Linh định cùng nhau đi xem ca nhạc. Nhưng mà cuối cùng nhỏ không xem được. Phải ngồi bên ngoài nguyên một buổi. Nên tức quá ngủ không được đó mà, haha.

- Đừng nhắc nữa, nhắc đến tên khốn đó, khiến tui sôi cả máu lên nè. Mắc công xếp hàng chờ mua vé cả buổi trời, cuối cùng lại bị tên khốn đó làm rách mất tấm vé thế là không xem được – Nhỏ tức giận giằn răng nói – Đã vậy còn bị muỗi chích gần chết nữa chứ.

- Nè, người xếp hàng là tui mà, có phải là bà đâu mà bày đặc than với thờ - Nhỏ Phương lườm nhỏ một cái nói.

- Hi hi, tui với bà thân với nhau như chân với tay mà – Nhỏ lập tức cười nịnh – Bà xếp hàng cũng như tui xếp hàng thôi.

- Đẹp bà đi, chân tay cũng còn phân biệt trái phải nha. Ai bảo bà cướp vé của tui, cho nên bị trời phạt, đúng là của thiên trả địa.

- Haha, hóa ra là vậy. Cho đáng đời bà, không xem được ca nhạc – Nhỏ Chi khoái chí vì con bạn mình bị thê thảm.

- Đồ khốn, dám cười trên sự đau khổ của bạn bè à – Nhỏ nhào đến giở tuyệt chiêu thột lét nhỏ Chi – Mau trả lại cho tui tiền bánh hôm qua tui mua cho bà.

- Thằng cho vay là thằng đại ..thằng trả lại là thằng ngu , bà chưa nghe hả. Tui đâu có ngu mà trả lại – Nhỏ Chi vừa né tránh vừa cười nắc nẻ trả lời.

Tùng Linh bực tức khi không làm gì được nhỏ bạn, nhỏ giậm chân nói:

- Cái tên khốn đó, đừng để tui gặp lại hần ta, nếu không tui nhất định sẽ.....

Nhỏ còn chưa nói dứt lời thì thấy cái tên đó đang đi ngang qua cửa sổ lớp học của nhỏ

9. Chương 9

Chương 1: (tt -2)

Tùng Linh nhất thời bị kích động dồn nén làm cho quên cả nói, chỉ đưa tay chỉ ra ngoài cửa sổ, về mặt ghen ngào. Nhỏ Phương và nhỏ Chi nhìn mặt Tùng Linh bỗng giống như là gặp ma vậy, đưa tay hơ hơ trước mặt mà chẳng thấy phản ứng gì bèn lay lay gọi:

- Ba hồn chín vía Tùng Linh, mau về đây ăn cơm với đùi gà, ủa lộn , mau về đây ăn cơm với ba khía, nếu không tui tui ăn hết à nha.

Tùng Linh bị lay, đã trở lại trạng thái bình thường, nhỏ tức giận thở hỏn hển. Tay vẫn chỉ ra ngoài cửa sổ lớp, nhỏ Chi và nhỏ Phương ngơ ngác quay đầu nhìn ra, chẳng thấy có gì cả.

- Bà làm gì như thấy ma vậy hả? – Nhỏ Phương bèn mở miệng hỏi.

Nhưng thay vì trả lời thì Tùng Linh lại kích động siết vai của nhỏ Phương lắc mạnh hỏi:

- Có thấy cái tên khốn đi ngang qua đây hay không?

- Trời ạ. Trường mình có mấy ngàn học sinh, lớp mình lại nằm gần với toilet, hàng ngày có ít nhất một trăm tên khốn đi ngang qua đây. Bà muốn hỏi tên khốn nào? – Nhỏ Chi chép miệng bảo.

Tùng Linh không thêm phân bua với nhỏ Chi nữa, nhỏ nhanh chân chạy ra bên ngoài cửa lớp, nhưng đáng tiếc không nhìn thấy bóng dáng của cái tên khốn kia đâu hết. Lớp nhỏ rồi tới một lớp nữa là cầu thang lên xuống, cho nên nhỏ không biết cái tên đó là đi lên hay đi xuống . Tùng Linh tức giận dậm chân hậm hực đi vào lớp, dù sao cũng xác định được cái tên khốn đó học cùng trường của nhỏ, nhất định phải tìm ra hần ta để rửa hận.

- Nè, bà đang tìm ai vậy? – Nhỏ Phương lú đầu ra hỏi.

- Cái tên khốn ngày hôm qua đã khiến tui không xem được ca nhạc chứ ai? – Tùng Linh ngồi phịch xuống bàn hậm hực đáp.

- Mà bà kể tui nghe đầu đuôi sự việc ngày hôm qua coi – Nhỏ Phương hôm qua cũng chỉ nghe nhỏ mắng xa xả cái tên khốn làm rách vé xem ca nhạc của nhỏ chứ không nghe nhỏ kể vì sao lại làm rách.

- Phải đó, tui cũng muốn nghe nữa – Nhỏ Chi cũng hí hửng ngồi hóng chuyện.

- Thì hôm qua tui với nhỏ Phương cùng đi xem ca nhạc – Tùng Linh ghen ngào kể lại - Nhỏ Phương đã bỏ tiền ra mua vé cho tui và nhỏ đi xem.

- Xí, tui xin đính chính lại là bà cướp vé của tui chứ tui không mua cho bà – Nhỏ Phương giơ tay giống như xin phát biểu ý kiến.

Tùng Linh liền ném cho con bạn một ánh mắt sắc như dao bén, nhỏ Phương cười hề hề bảo:

- Tiếp tục đi.

- Tui thấy vậy cho nên mới bỏ tiền ra đi mua nước và bánh để tui và nhỏ có thể vừa ăn vừa xem – Tùng Linh thu lại ánh mắt bắt đầu kể ra hết âm ức của mình ngày hôm qua.

10. Chương 10

- Hầy, vậy là tui biết rồi – Nhỏ Chi bỗng đập bàn phán – Mấy đứa xấu xa keo kiệt, mấy đứa bầm sinh xấu xa keo kiệt bỗng nhiên tốt bụng như thế, chắc chắn không phải gian thì là cướp. Cho nên ông trời mới lấy đi vẻ xem phim của bà để bà khỏi gây cản trở buổi biểu diễn ca nhạc của người ta.

Tùng linh ngửa mặt lên trời khóc hận:” Ông trời ơi vì sao ông lại ban cho con những đứa bạn chuyên đi móc họng con như vậy chứ?”.

Nhỏ tức quá, trợn mắt kẻ mặt sát vào mặt nhỏ Chi ghiến răng nói:

- Bà nhìn mặt tui coi, thấy mụn bắt đầu nổi lên hay không?

Ý của nhỏ là, nhỏ bị nhỏ Chi chọc tức đến nổi mụn bắt đầu mọc lên. Nào ngờ nhỏ Chi thản nhiên quan sát mặt nhỏ với ánh mắt cực kì bình thản rồi sau đó chép miệng nói:

- Mèn đéc ơi, mặt bà nhìn mụn quá, tui chẳng nhìn ra mụn nào mới nổi lên cả.

Tùng Linh thật sự muốn cắn lưỡi mình chết đi cho rồi, chứ sống làm gì để bị hai đứa bạn nó chọc tức thế này. Không khéo có ngày sẽ bị hộc máu chết cho xem .

- Để tui kể lại đầu đuôi gọn gàng cho rõ – Nhỏ bỏ qua nhỏ Chi để bắt đầu kể.

- Được kể đi. Tui tui rất muốn biết anh chàng nào có bản lĩnh chọc tức bà như thế. Thật là đáng ngưỡng mộ.

Tùng Linh bị hai đứa bạn làm tức điên, nhỏ cay cú giận hờn, quay mặt đi không thèm nói nữa. Nhỏ Chi và nhỏ Phương bèn năn nỉ:

- Được rồi, kể tiếp đi, tui tui hứa sẽ không trêu bà nữa đâu.

- Thề luôn đó.

Sau đó hai nhỏ làm một động tác giống như kéo dây khóa ở miệng của mình. Tùng Linh mới bớt giận, hậm hực ngóc đầu kể tiếp:

Sau khi kể lại kế hoạch đào tẩu của mình, và sự chạm mặt với cái tên khốn kia. Tùng linh bắt đầu liếm mép kể tiếp

- Tui vừa mua xong, thì định quay vô cổng để nhỏ Phương khỏi chờ lâu thì phát thấy tấm vé của tui bị rơi xuống đất. Mà bà biết đó, tui mua hai ly nước ngọt loại lớn, ôm thêm hộp đồ chiên, không còn tay để lượm vé. Cho nên tui mới lấy miệng cắn cái ly nhựa đựng nước ngọt, hạ người xuống định nhặt cái vé lên thì bị một tên con trai dậm lên chiếc vé. Miệng bận cắn chiếc ly cho nên tui không mở miệng được bèn vỗ vỗ chân tên đó, rồi nắm nửa phần vé còn lại trên tay ý bảo hắn nhấc chân lên ỉnh lấy vé. Nào ngờ cái tên đó lại nhất định không chịu nhấc chân lên còn nhích chân sát hơn nữa. Tui tức quá ngẩng mặt lên nhìn xem là cái tên khốn nào lại muốn chống đối với tui thì hóa ra chính là cái tên khốn mà đó. Cái tên khốn đó chẳng những không chút xấu hổ nào, còn dám nhìn tui chằm chằm giống như thách thức. Coi có tức hay không cơ chứ. Cho nên tui mới cố gắng giật lấy cái vé đó dưới chân tên khốn đó. Nào ngờ đâu cái vé bị rách làm đôi. Huhu. Hắn ta thấy vậy thản nhiên bỏ đi, hỏi bà có tức hay không cơ chứ.

11. Chương 11

- Rồi sao nữa – Nhỏ Phương và nhỏ Chi thích thú hỏi, coi kết quả của cuộc đụng độ lần nữa ra sao.

- Tui tức quá đứng bật dậy định cãi với hần ta, không ngờ vừa mở miệng ra thì ly nước ngậm trong miệng tui rơi xuống, tui lỉnh quính muốn chụp lại nó, nào ngờ vì vậy mà đánh rơi luôn ly nước kia và hộp đồ chiên dưới đất, ngẩng đầu lên thì tên khốn đó đã biến mất rồi, mất cả chài lẫn chì. Huhu.

- Hết truyện rồi hả - Nhỏ Phương và nhỏ Chi chán nản than dài, cứ tưởng được xem kịch hay, nào ngờ kết thúc lằng xẹt đến thế

- Haiz, số của bà đúng là số con quạ mà – Thăng Hoàng Nguyên nãy giờ vênh tai hóng chuyện, giờ nhin không được nữa đập bàn phá ra cười nắc nẻ.

Nhỏ Chi và nhỏ Phương cũng buồn cười muốn chết, xem chút là phá ra cười, nào ngờ có kẻ cười giùm mình rồi nên giả bộ nghiêm nghị mắng thăng Nguyên.

- Cười trên đầu khổ của bạn bè thế à – Nhỏ Phương mắng.

- Cười người chớ dại cười lâu nha... – Nhỏ Chi cũng phụ họa theo

- Bà nói đúng, cười người chớ dại cười lâu – Nhỏ Chi còn chưa nói xong thì thăng Nguyên cắt ngang lời nhỏ
- Để dành hôm sau mình lấy ra cười tiếp.

Nhỏ Chi vốn định nói là “ Cười người hôm trước, hôm sau người cười” Nào ngờ thăng Nguyên đã chặn họng nó như thế, nhưng thấy câu nói của thăng Nguyên chí lí quá mà quên mất vụ giả vờ, gật đầu khen ngợi:

- Hay, nói hay lắm.

Tùng Linh tức giận nhìn con nhỏ bạn muốn học máu, nhỏ gào lên:

- Ông trời ơi, ông ngó xuống coi nó nói nè.

- Mấy bà không lo chuẩn bị đi, sắp vô học rồi, ở đó mà nhiều chuyện – Thăng Nguyên vênh mặt hách dịch bảo.

- Mà bà đã làm bài tập toán thầy cho chưa, đưa tui mượn chèo coi – Nhỏ Phương bèn hỏi Tùng Linh, dù sao nhỏ cũng không xem ca nhạc nên về nhà sớm, lại không ngủ được, chắc là có làm bài tập.

- Bà nghĩ tui có tâm trạng làm bài à, có tâm trạng tui chẳng thà là ngủ sướng hơn – Tùng Linh nhăn mặt đáp.

- Trời, có đứa học sinh nào như bà hay không hả. Nói vậy mà cũng ghe được à – Nhỏ Chi liền mắng nhỏ ngay lập tức.

- Vậy bà làm rồi thì cho hai đứa tui mượn chép lại đi – Tùng linh hứ một tiếng rồi bảo.

- Bà không nghe câu này à? – Nhỏ Chi cười hì hì bảo.

- Câu gì?

- Toán hình trộn với toán đại. Bà giải tôi đáp lắc đầu hổng ra, hehe. Tui giải không ra nên đừng có hỏi tui.

- Nói tóm lại là mấy cái đầu bã đậu trộn lại với nhau vẫn là bã đậu, haha – Thăng Nguyên lập tức chõ mồm vào nói.

- Tắt giùm tui cái giọng cười ngược gió của ông đi, nghe sao mà chói tai quá đi mất – Nhỏ Chi tức giận mắng.

- Đàn ông con trai gì mà nói chuyện chua lè như đàn bà – Nhỏ Phương khinh mũi lườn thăng Nguyên mắng tiếp.

- Tui định ấy bà mượn tập chép, bây giờ mấy bà dám mắng tui thì đừng hòng tui ượn – Thăng Nguyên phe phẩy cuốn tập trong tay mình đắc ý bảo.

Nhỏ liền lập tức chộp nhay cơ hội bảo:

12. Chương 12

Mặc định

Chương 1: (tt -2)

Tùng Linh nhất thời bị kích động dồn nén làm cho quên cả nói, chỉ đưa tay chỉ ra ngoài cửa sổ, về mặt ghen ngào. Nhỏ Phương và nhỏ Chi nhìn mặt Tùng Linh bỗng giống như là gặp ma vậy, đưa tay lơ lơ trước mặt mà chẳng thấy phản ứng gì bèn lay lay gọi:

- Ba hồn chín vía Tùng Linh, mau về đây ăn cơm với đùi gà, ủa lộn , mau về đây ăn cơm với ba khía, nếu không tụi tui ăn hết à nha.

Tùng Linh bị lay, đã trở lại trạng thái bình thường, nhỏ tức giận thở hổn hển. Tay vẫn chỉ ra ngoài cửa sổ lớp, nhỏ Chi và nhỏ Phương ngơ ngác quay đầu nhìn ra, chẳng thấy có gì cả.

- Bà làm gì như thấy ma vậy hả? – Nhỏ Phương bèn mở miệng hỏi.

Nhưng thay vì trả lời thì Tùng Linh lại kích động siết vai của nhỏ Phương lắc mạnh hỏi:

- Có thấy cái tên khốn đi ngang qua đây hay không?

- Trời ạ. Trường mình có mấy ngàn học sinh, lớp mình lại nằm gần với toilet, hàng ngày có ít nhất một trăm tên khốn đi ngang qua đây. Bà muốn hỏi tên khốn nào? – Nhỏ Chi chép miệng bảo.

Tùng Linh không thêm phân bua với nhỏ Chi nữa, nhỏ nhanh chân chạy ra bên ngoài cửa lớp, nhưng đáng tiếc không nhìn thấy bóng dáng của cái tên khốn kia đâu hết. Lớp nhỏ rồi tới một lớp nữa là cầu thang lên xuống, cho nên nhỏ không biết cái tên đó là đi lên hay đi xuống . Tùng Linh tức giận dậm chân hậm hực đi vào lớp, dù sao cũng xác định được cái tên khốn đó học cùng trường của nhỏ, nhất định phải tìm ra hắn ta để rửa hận.

- Nè, bà đang tìm ai vậy? – Nhỏ Phương lú đầu ra hỏi.

- Cái tên khốn ngày hôm qua đã khiến tui không xem được ca nhạc chứ ai? – Tùng Linh ngồi phịch xuống bàn hậm hực đáp.

- Mà bà kể tui nghe đầu đuôi sự việc ngày hôm qua coi – Nhỏ Phương hôm qua cũng chỉ nghe nhỏ mắng xa xả cái tên khốn làm rách vé xem ca nhạc của nhỏ chứ không nghe nhỏ kể vì sao lại làm rách.

- Phải đó, tui cũng muốn nghe nữa – Nhỏ Chi cũng hí hửng ngồi hóng chuyện.

- Thì hôm qua tui với nhỏ Phương cùng đi xem ca nhạc – Tùng Linh nghẹn ngào kể lại - Nhỏ Phương đã bỏ tiền ra mua vé cho tui và nhỏ đi xem.

- Xí, tui xin đính chính lại là bà cướp vé của tui chứ tui không mua cho bà – Nhỏ Phương giơ tay giống như xin phát biểu ý kiến.

Tùng Linh liền ném cho con bạn một ánh mắt sắc như dao bén, nhỏ Phương cười hề hề bảo:

- Tiếp tục đi.

- Tui thấy vậy cho nên mới bỏ tiền ra đi mua nước và bánh để tui và nhỏ có thể vừa ăn vừa xem – Tùng Linh thu lại ánh mắt bắt đầu kể ra hết âm ức của mình ngày hôm qua.

- Hầy, vậy là tui biết rồi – Nhỏ Chi bỗng đập bàn phán – Mấy đứa xấu xa keo kiệt, mấy đứa bầm sinh xấu xa keo kiệt bỗng nhiên tốt bụng như thế, chắc chắn không phải gian thì là cướp. Cho nên ông trời mới lấy đi về xem phim của bà để bà khỏi gây cản trở buổi biểu diễn ca nhạc của người ta.

Tùng Linh ngửa mặt lên trời khóc hận:” Ông trời ơi vì sao ông lại ban cho con những đứa bạn chuyên đi móc họng con như vậy chứ?”.

Nhỏ tức quá, trợn mắt kẻ mặt sát vào mặt nhỏ Chi ghien răng nói:

- Bà nhìn mặt tui coi, thấy mụn bắt đầu nổi lên hay không?

Ý của nhỏ là, nhỏ bị nhỏ Chi chọc tức đến nổi mụn bắt đầu mọc lên. Nào ngờ nhỏ Chi thản nhiên quan sát mặt nhỏ với ánh mắt cực kì bình thản rồi sau đó chép miệng nói:

- Mèn đéc ơi, mặt bà nhìn mụn quá, tui chẳng nhìn ra mụn nào mới nổi lên cả.

Tùng Linh thật sự muốn cắn lưỡi mình chết đi cho rồi, chứ sống làm gì để bị hai đứa bạn nó chọc tức thế này. Không khéo có ngày sẽ bị học máu chết cho xem .

- Để tui kể lại đầu đuôi gọn gàng cho rõ – Nhỏ bỏ qua nhỏ Chi để bắt đầu kể.

- Được kể đi. Tui tui rất muốn biết anh chàng nào có bản lĩnh chọc tức bà như thế. Thật là đáng ngưỡng mộ.

Tùng Linh bị hai đứa bạn làm tức điên, nhỏ cay cú giận hờn, quay mặt đi không thèm nói nữa. Nhỏ Chi và nhỏ Phương bèn năn nỉ:

- Được rồi, kể tiếp đi, tui tui hứa sẽ không trêu bà nữa đâu.

- Thề luôn đó.

Sau đó hai nhỏ làm một động tác giống như kéo dây khóa ở miệng của mình. Tùng Linh mới bớt giận, hậm hực ngóc đầu kể tiếp:

Sau khi kể lại kế hoạch đào tẩu của mình, và sự chạm mặt với cái tên khốn kia. Tùng Linh bắt đầu liếm mép kể tiếp

- Tui vừa mua xong, thì định quay vô cổng để nhỏ Phương khỏi chờ lâu thì phát thấy tấm vé của tui bị rơi xuống đất. Mà bà biết đó, tui mua hai ly nước ngọt loại lớn, ôm thêm hộp đồ chiên, không còn tay để lượm vé. Cho nên tui mới lấy miệng cắn cái ly nhựa đựng nước ngọt, hạ người xuống định nhặt cái vé lên thì bị một tên con trai dậm lên chiếc vé. Miệng bận cắn chiếc ly cho nên tui không mở miệng được bèn vỗ vỗ chân tên đó, rồi nắm nửa phần vé còn lại trên tay ý bảo hắn nhấc chân lên ỉnh lấy vé. Nào ngờ cái tên đó lại nhất định không chịu nhấc chân lên còn nhích chân sát hơn nữa. Tui tức quá ngẩng mặt lên nhìn xem là cái tên khốn nào lại muốn chống đối với tui thì hóa ra chính là cái tên khốn mà đó. Cái tên khốn đó chẳng những không chút xấu hổ nào, còn dám nhìn tui chằm chằm giống như thách thức. Coi có tức hay không cơ chứ. Cho nên tui mới cố gắng giật lấy cái vé đó dưới chân tên khốn đó. Nào ngờ đâu cái vé bị rách làm đôi. Huhu. Hắn ta thấy vậy thản nhiên bỏ đi, hỏi bà có tức hay không cơ chứ.

- Rồi sao nữa – Nhỏ Phương và nhỏ Chi thích thú hỏi, coi kết quả của cuộc đụng độ lần nữa ra sao.

- Tui tức quá đứng bật dậy định cãi với hắn ta, không ngờ vừa mở miệng ra thì ly nước ngậm trong miệng tui rơi xuống, tui lỉnh quính muốn chụp lại nó, nào ngờ vì vậy mà đánh rơi luôn ly nước kia và hộp đồ chiên dưới đất, ngẩng đầu lên thì tên khốn đó đã biến mất rồi, mất cả chài lẫn chì. Huhu.

- Hết truyện rồi hả - Nhỏ Phương và nhỏ Chi chán nản than dài, cứ tưởng được xem kịch hay, nào ngờ kết thúc lằng xẹt đến thế

- Haiz, số của bà đúng là số con quạ mà – Thăng Hoàng Nguyên nãy giờ vênh tai hóng chuyện, giờ nhin không được nữa đập bàn phá ra cười nắc nẻ.

Nhỏ Chi và nhỏ Phương cũng buồn cười muốn chết, xem chút là phá ra cười, nào ngờ có kẻ cười giùm mình rồi nên giả bộ nghiêm nghị mắng thăng Nguyên.

- Cười trên đau khổ của bạn bè thế à – Nhỏ Phương mắng.

- Cười người chớ dại cười lâu nha... – Nhỏ Chi cũng phụ họa theo

- Bà nói đúng, cười người chớ dại cười lâu – Nhỏ Chi còn chưa nói xong thì thăng Nguyên cắt ngang lời nhỏ

- Để dành hôm sau mình lấy ra cười tiếp.

Nhỏ Chi vốn định nói là “ Cười người hôm trước, hôm sau người cười” Nào ngờ thăng Nguyên đã chặn họng nó như thế, nhưng thấy câu nói của thăng Nguyên chí lí quá mà quên mất vụ giả vờ, gật đầu khen ngợi:

- Hay, nói hay lắm.

Tùng Linh tức giận nhìn con nhỏ bạn muốn học máu, nhỏ gào lên:

- Ông trời ơi, ông ngó xuống coi nó nói nè.

- Mấy bà không lo chuẩn bị đi, sắp vô học rồi, ở đó mà nhiều chuyện – Thăng Nguyên vênh mặt hách dịch bảo.

- Mà bà đã làm bài tập toán thầy cho chưa, đưa tui mượn ché coi – Nhỏ Phương bèn hỏi Tùng Linh, dù sao nhỏ cũng không xem ca nhạc nên về nhà sớm, lại không ngủ được, chắc là có làm bài tập.

- Bà nghĩ tui có tâm trạng làm bài à, có tâm trạng tui chẳng thà là ngủ sướng hơn – Tùng Linh nhăn mặt đáp.

- Trời, có đứa học sinh nào như bà hay không hả. Nói vậy mà cũng nghe được à – Nhỏ Chi liền mắng nhỏ ngay lập tức.

- Vậy bà làm rồi thì cho hai đứa tui mượn chép lại đi – Tùng Linh hứ một tiếng rồi bảo.

- Bà không nghe câu này à? – Nhỏ Chi cười hì hì bảo.

- Câu gì?

- Toán hình trộn với toán đại. Bà giải tôi đáp lắc đầu hồng ra, hehe. Tui giải không ra nên đừng có hỏi tui.

- Nói tóm lại là mấy cái đầu bã đậu trộn lại với nhau vẫn là bã đậu, haha – Thăng Nguyên lập tức chõ mõ vào nói.

- Tắt giùm tui cái giọng cười ngược gió của ông đi, nghe sao mà chói tai quá đi mất – Nhỏ Chi tức giận mắng.

- Đàn ông con trai gì mà nói chuyện chua lè như đàn bà – Nhỏ Phương khinh mũi lườm thẳng Thăng Nguyên mắng tiếp.

- Tui định ấy bà mượn tập chép, bây giờ mấy bà dám mắng tui thì đừng hòng tui mượn – Thăng Nguyên phe phẩy cuốn tập trong tay mình đắc ý bảo.

Nhỏ liền lập tức chớp nháy cơ hội bảo:

- Nói mấy bà hoài mà không nghe, đừng có nói chuyện như mấy người bán tôm bán tép ngoài chợ chứ. Bạn Nguyên của chúng ta là người vừa tốt bụng vừa dễ thương, luôn sẵn sàng ra tay giúp đỡ bạn bè khi gặp khó khăn. Là một quân tử rộng lượng không bao giờ chấp nứ tị tiểu nhân mấy bà đâu. Bạn nguyên thân mến, mau cho tui mượn tập chép bài đi nha, kéo thầy vào là không kịp đâu.

Thăng Nguyên bị nhỏ nịnh phồng cả mũi lên trời, bèn quăng tập cho nhỏ chép bài. Nhỏ vừa cầm được cuốn tập của thăng Nguyên liền bảo:

- Quân tử khôn ba năm lại đại một giờ, quân tử đại gái là quân tử ngu, ông có biết hay không hả.

Thăng Nguyên giờ mới biết mình bị lừa, bèn tức giận hét lên:

- Mau trả tập cho tui.

- Trong tay bà chớ mong đoạt lại, haha – Nhỏ đắc ý phe phẩy cuốn tập trên chọc thẳng Thăng Nguyên.

13. Chương 13

Chương 1: (tt - 3)

Ra về, Tùng Linh quyết chí tìm cho được cái tên khốn kia. Nhỏ vội vã ra sớm rồi đứng đợi trước cổng trường, quyết tâm tìm cho được cái tên khốn kia. Thật đúng là thiên đường có cửa mà tên này không đi, địa ngục không cửa lại chui vào. Không ngờ hần ta lại học cùng trường với nhỏ, coi như là hần không mau mất đi, dám đắc tội với lão nương như nhỏ, tuyệt xuống tay không nương tình đòi lại công đạo cho hai ly nước và hộp đồ chiên đã bị hủy hoại không thương tiếc kia.

Nhưng chờ mãi vẫn không thấy cái tên khốn đó ra về chút nào.

- Haiz, coi nhỏ kìa, chỉ vì có hai ly nước ngọt, một hộp đồ chiên mà bắt tội mình đứng dãi nắng dầm mưa như thế này nè – Nhỏ Chi cầm tập quạt át rồi than thở.

- Cái gì mà chỉ vì chút. Tui tổng bà qua châu Phi sống bấy giờ, lúc đó bà mới thấy được đồ ăn thức uống quý đến chừng nào. Huống chi còn không xem được chương trình mình thích thì thôi không nói. Bà có biết tiền vé mắc lắm không hả.

Nhỏ Chi định lên tiếng bảo là tiền vé là nhỏ Phương trả chứ có phải nhỏ trả đâu. Nhưng mắc công cãi với nhỏ quá nên đành im lặng.

- Tui thấy hay là bỏ đi, giờ bà kiếm được hần ta rồi thì sao. Bà làm gì được hần ta cơ chứ? – Nhỏ Phương chắc miệng nhăn nhó nói.

- Ít ra tui cũng đập cho hần ta một trận nên thân để hạ giận chứ, nếu được thì bắt hần ta đền tiền chứ sao – Nhỏ nhướn nhướn nét mặt bảo.

- Lỡ đó là một anh lớp lớn thì sao? Không phải bằng tuổi tui mình, bà có dám đánh hay không? Mà bà đánh có lại hay không còn chưa tính đến à? – Nhỏ Phương bèn lắc đầu nói.

- Là đàn anh phải có phong độ đàn anh, nếu đàn anh mà ngang ngược không nói lí lẽ thì cũng đánh như thường. Nếu mà đánh không lại, tui sẽ trả thù trí thức, haha. Mà bà sao lại dám khinh thường bạn của bà như thế chứ? Chẳng lẽ tui học võ 10 năm như thế, lại bại dưới tay một tên khốn như thế sao chứ?

- Thôi, cho tui xin, bà khoe với người ngoài còn được, chứ tui tui là bạn với bà từ nhỏ đến lớn, lẽ nào lại không hiểu cái tính lười chảy thây của bà hay sao. Chính vì bà lười quá nên ba bà mới bắt bà đi học võ để có thể vận động tay chân luôn tiện phòng thân luôn – Nhỏ Phương bĩu môi đáp – Bà tập xiu xiu ểnh ểnh võ của võ công, cùng lắm là võ mèo quào chứ đánh được ai.

- Cái con nhỏ này. Bà dám sỉ nhục bạn thân mình như vậy à, có tin là tui sẽ ăn sạch tiền của bà hay không?

Nhỏ Phương nghe nhỏ nói vậy thì đành câm như hến, thàn nhỏ bảo tuyệt giao thì trời đành cũng không sợ, chứ nhỏ đòi ăn sạch túi tiền của mình thì không cần trời mây cũng đã kinh sợ rồi. Con nhỏ bạn này, chẳng được cái gì, chỉ được cái ăn khỏe mà thôi.

14. Chương 14

- Thôi đừng cãi nhau nữa, người ta ra về hết rồi, chỉ còn lại có 3 đứa mình thôi đó, mấy bà định ở lại đến trưa luôn à – Nhỏ Chi bèn lên tiếng.

- Sao mãi không thấy tên đó ra ta – Nhỏ gãi gãi đầu nói.

- Hay là lớp tên đó học luôn cả buổi chiều. Cho nên hần mới không ra về - Nhỏ Phương đem nghi ngờ nói ra.

- Không thể nào? Hồi nãy lúc chạy ra đây, tui có hỏi thầy giám thị là hôm nay có lớp nào ở lại học phụ đạo hay không? Thầy bảo hôm nay thầy cô đi họp gì gì đó nên cả khối chiều đều được nghỉ mà – Nhỏ quả quyết nói.

- Hèn chi nãy giờ tui không thấy ai bước vào trường, hóa ra là được nghỉ. Mà sao tội mình lại không được nghỉ cơ chứ, thật là bất công quá mà – Nhỏ Chi tức giận giậm chân than.

- Bà nghĩ kỹ lại coi, có thật hồi nãy bà nhìn thấy tên đó hay không? Chứ làm gì người ta ra về hết rồi mà không thấy cái tên đó, hay bà không nhớ mặt – Nhỏ Phương nhìn nhỏ hỏi.

- Không thể nào – Tùng Linh la lên – Dù chết tội cũng nhớ rõ gương mặt hần ta. Chỉ là không biết tại sao hần ta không ra về chứ, tui phải đi một vòng mới được.

Hai đứa bạn đành thở dài đi tìm với nhỏ chứ biết làm sao? Ai bảo hai đứa là bạn thân của nhỏ chứ. Haiz. Nhưng ba người mới đi được một lúc thì gặp ngay chú bảo vệ đi khóa cửa lớp bước đến chặn hỏi.

- Ba đứa này, sao còn chưa về.
 - Tụi con đi tìm người. Chú có thấy bạn nào ở lại không chú? – Nhỏ Chi bèn lên tiếng hỏi.
 - Không có đâu. Về hết rồi. Chú vừa đi khóa cửa một vòng xong mà. Mấy đứa mau về đi, lát nữa chú đóng cửa cổng đó – Chú bảo vệ xua tay đuổi.
- Ba đứa thấp thỏm ra về.
- Nhỏ Chi đột nhiên nắm áo kéo hai đứa lại rồi nhìn Tùng Linh với ánh mắt sợ hãi ấp úng nói:
- Có khi nào bà thấy ma hay không hả?
 - Sao bà lại nghĩ như vậy ? – Hai nhỏ chụm đầu lại hỏi.
 - Nghĩ thử xem? Bà đã nói, mỗi khi bà ngẩng đầu lên đều không thấy hấn ta đâu cả. Sáng nay cũng vậy, bà bảo hấn vừa đi ngang qua cửa sổ, nhưng chạy ra lại không thấy đâu – Nhỏ Chi nói nhỏ giọng nói có chút run rẩy sợ hãi, đúng với giọng điệu khi kể chuyện ma, làm cho không khí xung quanh bỗng nhiên ớn lạnh.
- Ba đứa con gái, đứa nào cũng nhát gan như nhau bỗng đều co rúm người lại, óc ác da gà gù cũng nổi lên hết. Nhỏ Phương cũng phụ họa thêm một câu:

15. Chương 15

- Còn nữa nha, tên đó còn dễ dàng đỡ được bà như thế mà không té thì đúng là kỳ quặc.
 - Nè, mấy bà đừng có hù tui, trên đời này làm gì có ma chứ - Dù sợ gần chết nhưng nhỏ vẫn cố gắng nói cứng.
 - Bà không tin hả. Bà nội tui từng kể chuyện ma cho tui nghe nè. Bà nội tui nói, ngày xưa bà nội tui cùng với người người chị đi gánh gạo nuôi bộ đội. Là đi lén lút nên phải đi từ khuya. Đang đi trên đường bỗng nhiên có một câu trúc quăng xuống giữa hai người. Bà chị đi cùng bà nội tui thấy một thằng nhỏ mặt đỏ trắng đang đu trên ngọn cây trúc kéo cây trúc xuống. Bà mới bảo bà nội tui là, đừng có bước qua, bước qua nó bật lên cho xem. Bà nội tui liền đi vòng qua, vừa qua xong thì nó bật lên. Mà bà nội tui không hề thấy thằng nhỏ đó. Bà nội tui bảo chắc do bà nặng bóng vía nên mới không thấy – Nhỏ Chi bèn kể cho hai đứa nghe về câu chuyện ma mà nhỏ được nghe kể lại.
 - Thật hả - Hai đứa kia thấy lạnh dọc xương sống đứng sát vào nhau hỏi.
 - Là thật – Nhỏ Chi gật đầu quả quyết, ánh mắt bày tỏ rằng nếu nhỏ nói dối thì cho trời đánh nhỏ đi.
- Tùng Linh bắt đầu nhớ lại phút giây nhỏ thấy cái tên kia, nhỏ run run nói:
- Hình như, lúc tui thấy, tên đó cũng đang mặc áo trắng, lẽ nào tui thấy ma.
 - Xem ra bà bị con ma ám rồi – Nhỏ Phương cũng sợ hãi nói.
 - Đúng vậy, ta chính là con ma đó đây – Một giọng nói mang âm hưởng ma quái vang lên sau lưng của ba nhỏ.
 - Ma.....- Cả ba nhỏ đều hét toáng lên sau đó bỏ chạy.
- Thằng Nguyên sau khi hù ba nhỏ thì ôm bụng cười ngặt nghẽo nhìn ba nhỏ chạy chối chết.
- Tùng Linh chạy thẳng một mạch về nhà trong sợ hãi. Nhỏ về nhà trùm mền kín mít sợ hãi, cả người run lên tim đập thình thịch. Nhà nhỏ hiện giờ chẳng có ai hết, nhỏ ở một mình càng đáng sợ hơn nữa.
- Nếu nhỏ thật sự bị ma ám, vậy phải làm sao, nhỏ đâu biết phải làm sao. Nhỏ đành gọi điện ẹ nhỏ nói chuyện mình bị ma nhập, nào ngờ mẹ nhỏ bảo:
- Con mà bị ma nhập cũng tốt. Mẹ thà là có con là ma, còn hơn có đứa con như con. Ở đó mà ma với cô.

Nói xong câu đó, mẹ nhỏ tắt máy. Tùng Linh thật là không ra nước mắt mà, không ngờ mẹ nhỏ có thể đã man với nhỏ như thế. Dù ẹ có nghị nhỏ đang nói chuyện hoan đường đi chẳng nữa thì dù sao nhỏ vẫn đang ở tuổi mới lớn mà, tâm lý rất bất ổn, sao lại nở đối xử như thế với nhỏ chứ. Huhu, đau lòng quá đi mất.

Tùng Linh quyết định gọi cho bà ngoại dưới quê, dù sao bà cũng là người thương nhỏ nhất mà. Bà ngoại nghe vậy cười nói:

16. Chương 16

- Nếu con sợ thì hãy mở cửa phòng ban công ra cho nắng tràn vào, ma sợ nắng, sẽ không dám làm gì con đâu.

- Nhưng còn ban đêm thì sao hả ngoại.

- Ma sẽ nắm lấy ngón cái của con dắt đi, chỉ cần gặp ma, con lập tức nắm chặt hai ngón tay cái lại thì sẽ không sao đâu.

- Dạ, con biết rồi ngoại..

Nói xong với ngoại thì nhỏ yên tâm rất nhiều, nhỏ trở về phòng mình quyết định mở toang cái ban công, kèm rèm cửa dạt qua hai bên để ánh sáng tràn vào bên trong phòng.

Nhưng nhỏ thấy ban công nhà chú đối diện với phòng nhỏ bỗng mở cửa. Tùng Linh ngẫm nghĩ, chẳng lẽ đêm qua nhỏ quên khóa cửa. Nhỏ chẳng buồn để ý nữa bèn cởi áo thay đồ, quăng quần áo trên giường, nhỏ bước tới tủ đồ lấy quần áo, đi ngang qua ban công thì nhỏ thấy một bóng người dường như vừa bước ra đứng đó. Nhỏ giật mình đứng lại nhìn tên đó, chẳng phải là cái tên khốn đó hay sao.

Tên đó nhìn thấy nhỏ cũng sững người, bốn mắt giao nhau, sau đó nhỏ thấy tên đó vội quay mặt đi nơi khác. Và rồi nhỏ nhận ra sự việc lập tức hét lên.

- Á.....

17. Chương 17

Chương 1: (tt -3)

Sau vài giây hoảng hốt, Tùng Linh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mặt đỏ bừng bừng, vội vàng mặc áo vào. Vừa mặc vừa mếu máo muốn khóc. Cha sinh mẹ đẻ tới bây giờ, đến mẹ nhỏ còn chưa được nhìn lại bị tên khốn đó chiếm lợi ích rồi.

Hôm qua ánh sáng từ dưới nhà hắt lên, hẳn ta nhìn thấy bên dưới của nhỏ, hôm nay ánh sáng từ trên trời rọi xuống, hẳn ta nhìn thấy bên trên của nhỏ. Huhu, bị nhìn thấy hết rồi làm sao đây. Thật là mất mặt chết đi được.

Nhưng, đầu óc nhỏ lập tức tỉnh lại ngay khi nhớ ra, nhà đối diện chẳng phải nhà chú của nhỏ hay sao? Nói tới ông chú này, sinh sau ba nhỏ đến tận 10 tuổi, cho nên rất được ông bà nội thương. Nhưng tính lại hay lông bông nên đến giờ vẫn chưa lập gia đình, vì vậy, căn nhà của chú nhỏ cứ hễ chú đi vắng là y như căn nhà hoang, mà chú nhỏ, mỗi lần đi vắng thì ít nhất một tháng mới về.

Hiện giờ chú nhỏ mới vừa đi miền tây chụp cảnh, vậy thì cái tên đó lại xuất hiện trong nhà chú nhỏ như thế thì chắc chắn hẳn ta chính là ăn trộm rồi.

Hẳn ta chắc chắn không phải hồn ma mà là một tên trộm. Tùng Linh dám khẳng định điều đó là bởi vì....bởi vì...hẳn ta đã đỏ mặt khi nhìn thấy, nhìn thấy....nhỏ ghen ngào không suy nghĩ nổi nữa. Làm gì có con ma nào lại biết đỏ mặt vì ngượng cơ chứ. Mà hẳn ta không phải là ma thì càng đáng giận hơn nữa, lẽ như hẳn ta đi đồn đại bêu rêu ra bên ngoài về nhỏ thì sao. Biết không chừng hẳn ta là tên biến thái chuyên đi rình các nữ sinh thay đồ, sau đó quay phim chụp hình lại tung lên mạng cho chúng sinh trong hàng ngũ dân tộc nhìn. Ôi cha mẹ ơi, nếu lẽ như hình ảnh của nhỏ mà trưng bày ra cho tất cả mọi người nhìn thấy thì có nước mua quan tài chôn luôn chứ làm gì dám chường mặt ra nhìn người chứ.

Nếu tên này thật sự là tên biến thái vậy thì chuyện nhỏ gặp hần 4 lần ngày từ hôm qua đến hôm nay là có vấn đề chứ không phải là ngẫu nhiên gặp nhau như thế.

Tùng Linh tự đặt ra nhiều giả thiết về sự xuất hiện của cái tên khốn kia.

Giả thuyết thứ nhất: Hần ta là tên biến thái thích theo dõi nữ sinh. Và mục tiêu biến thái của hần chính là nhỏ. Hần theo dõi nhỏ suốt nhưng là không biết hần đã theo dõi nhỏ bao lâu rồi.

Giả thuyết thứ hai : Ngày hôm qua hần ta thấy nhỏ đi như thế cho nên nảy sinh suy nghĩ biến thái. Hần bắt đầu theo dõi nhỏ từ ngày hôm qua đến giờ. Nói không chừng việc nhỏ gặp hần ở chỗ bán thức ăn nước uống chỗ xem ca nhạc là vì hần luôn theo sát nhỏ sau đó dùng điện thoại quay lên bên trong váy nhỏ. Bị nhỏ phát hiện nên bỏ đi rồi lại theo nhỏ đến trường, bây giờ thấy nhỏ về nhà liền đột nhập nhà chú nhỏ để mà tiếp tục quay lên nhỏ.

18. Chương 18

Hồi xưa đến giờ vẫn luôn tự hào rằng khu phố của nhỏ là khu phố an ninh và trật tự nhất thành phố này. Chưa từng xảy ra trộm cắp, nhưng bây giờ xem ra không còn an ninh nữa rồi.

Nhưng dù là giả thiết gì đi chăng nữa thì không biết hần quay lên nhỏ được những gì rồi. Hần có suy nghĩ hưởng thụ cho riêng mình hần hay là tung ra cho đồng loại của hần thưởng thức. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, nhỏ cũng không thể để tên này lưu giữ hình của nhỏ được. Phải tịch thu trước khi hần ta bỏ trốn và phát tán mới được.

Nghĩ đến đây, nhỏ liền hùng hù hỏ hỏ chạy ra khỏi nhà, lao ngay đến trước cửa nhà của chú nhỏ, hai tay siết chặt quyết định xông cửa vào bắt trộm lần biến thái xấu xa này. Nhưng nhỏ chưa kịp xông vào thì cửa nhà đã mở ra và xuất hiện trước mặt nhỏ là tên khốn đó.

Nhưng điều đáng nói là, hần ta nhìn cao lớn ăn bận một chiếc quần lửng quá đầu gối, chiếc áo thun màu xanh giản dị, đơn giản như đang ở nhà vậy. Trên tay hần ta còn có bịch rác mới ghê chứ. Coi xem có tên ăn trộm biến thái nào như hần không. Đã vào nhà ăn trộm rình rập mà còn lịch sự đem đồ rác giùm chủ nhà nữa cơ chứ. Chẳng lẽ hần là tên trộm có văn hóa hay tên trộm mắc bệnh ưa sạch sẽ, thấy dơ phải dọn.

Nhỏ mặc kệ hần có là ai đi chăng nữa, cứ đánh cho hần một trận rồi báo công an trước đã. Nói là làm, nhỏ liền cung tay lên sau đó nhắm về tên khốn đó mà đâm. Nhưng nhỏ đánh hụt vào không khí.

Tùng Linh có chút ngạc nhiên vô cùng, tuy nói là nhỏ lười thật đó, nhưng có đứa học sinh nào mà chả lười biếng cơ chứ. Bệnh lười biếng là căn bệnh thế kỷ của loài người, không cách nào trị tận gốc và dứt điểm được đâu. Nhưng nhỏ vẫn nghiêm túc đi học võ, đều đặn có mặt, ít khi nghỉ buổi nào, tuy không dám nhận mình là cao thủ, nhưng cũng không thuộc hạng tầm thường. Ra đòn vô cùng chính xác khiến đối thủ dù đã chuẩn bị tinh thần đối kháng vẫn phải vất vả đối phó. Không ngờ tên này lại phản ứng lạnh lẽo như vậy, tránh được cú đâm bất ngờ của nhỏ.

Nhưng tuy rằng hần ta phản xạ nhanh né được cú đâm của nhỏ, vẫn bị bất ngờ khiến bịch rác rơi phịch xuống đất, văng ra tung té, tên đó bực tức nhìn nhỏ gắt lên:

- Nè, làm gì vậy hả.

- Làm gì à – Tùng Linh thu lại nắm đấm của mình, chống nạnh hất ặt với tên khốn đó bảo – Bắt trộm chứ làm gì.

- Trộm ! Ai là trộm còn chưa biết nha – Tên này cười cười nhìn nhỏ đáp, ý của cậu ta là cái việc nhỏ chiều tối bắt ván truyền từ ban công nhà này sang nhà khác mới là giống ăn trộm.

- Còn dám lý sự, có tin tôi lập tức báo công an đến bắt tên khốn nhà người hay không hả - Nhỏ lớn tiếng đe dọa.

- Ai phạm pháp gì mà nhóc đi báo công an hả - Tên này bật cười nhìn nhỏ đáp.

Tùng Linh tức giận vô cùng, hần ta rõ ràng là đột nhập nhà người khác thì không ăn cắp thì là cái gì. Dám cả gan đối đáp lại còn kêu nhỏ là nhóc, hần làm như mình lớn lắm đấy.

- Đây là nhà của chú tôi, anh cạy cửa vào đây thì là phạm pháp chứ còn gì nữa – Nhỏ trợn mắt quát lên.
- Anh vào nhà này đường đường chính chính bằng chìa khóa nhà đó nhóc – Vừa nói hấn vừa cho tay vào túi lôi ra chùm chìa khóa nhà của chú nhỏ gửi bên nhà nhỏ.

19. Chương 19

Tùng Linh nhất thời kinh ngạc, há hốc miệng nhìn chùm chìa khóa thật kỹ, đúng là chùm này rồi, không sai vào đâu được cả. Mỗi khi chú nhỏ đi, đều đem chìa khóa qua nhà nhỏ gửi, đến khi về thì lấy. Mà người cất chìa khóa nhà là mẹ nhỏ, đến nhỏ còn không được đụng vào vì mẹ sợ nhỏ qua đó phá phách làm dơ nhà chú nữa là, vì sao bây giờ lại ở trong tay tên khốn này.

Không thể nào có chuyện này được.

Tùng Linh không nói không rằng chụp lấy chùm chìa khóa sau đó bỏ chạy về nhà gọi điện thoại ẹ mình.

- Mẹ, nhà chú có một tên ăn trộm, hấn còn có chìa khóa của nhà chú nữa.

Mẹ nhỏ thản nhiên nói:

- À, con gặp Tuấn Anh rồi à, nó mới đến hôm qua. Đó là con của một người bạn của chú con, vì có chút việc gia đình nên chuyển đến đây đi học, hiện ở nhà chú con, sẵn coi nhà giúp chú con luôn.

Hóa ra tên này mới chuyển trường, vậy là salgn nay hấn ta đến làm thủ tục nhập học rồi về. Báo hại nhỏ tưởng hấn là học sinh của trường, rồi đứng dưới nắng một phen chờ gặp hấn. Đúng là tức chết được mà. Nhớ lại cảnh nhỏ bị hấn nhìn hết, nhỏ bực tức nhăn nhó mặt mày bảo.

- Mẹ, sao mẹ lại cho cái tên đó ở phòng đối diện với phòng của con chứ. Dù sao con cũng là con gái, lỡ anh ta có ý đồ xấu nhìn trộm con thì sao.
- Ồ, con cuối cùng đã ý thức mình là con gái rồi à. Vậy từ nay về sau, chuyện con gái phải làm như nấu cơm, giặt đồ, lau nhà rửa chén mẹ giao hết cho con nha. Mẹ có thể nghỉ xả hơi được rồi, thật là tốt quá – Mẹ nhỏ ra vẻ vui mừng đáp.

Tùng Linh ngửa mặt lên trời than khóc, không ngờ mẹ nhỏ lại nhân cơ hội này mà bắt nhỏ lao động tay chân. Nhỏ mếu máo nói:

- Mẹ, đâu phải con không muốn giúp mẹ, mà là vì con vụng về hậu đậu là thế, làm cái gì cũng hỏng cả.
- Con nói hay nhỉ, bao nhiêu bạn cùng tuổi với con, người ta vẫn làm việc rất tốt, còn con lại không làm được.
- Cái này thì phải trách mẹ mới đúng. Là mẹ thiên vị, bao nhiêu cái đẹp cái hay mẹ đều dành cho anh hai hết rồi, còn bao nhiêu cái xấu cái dở mẹ đều quăng lên người con hết – Nhỏ làm như ầm ục nói.
- Giờ thì mẹ hối hận vì đã sanh ra con rồi – Mẹ nhỏ buông một câu thờ dãi đáp.

Tùng Linh đánh thắt thểu đi đưa chìa khóa lại cho tên khốn có tên là Tuấn Anh kia. Nhỏ mở cửa thấy Tuấn Anh đang ngồi xem tivi, nhỏ thấy chùm chìa khóa lên bàn rồi nói:

20. Chương 20

- Cho dù anh không phải là ăn trộm thì cũng là một tên biến thái dê xồm chứ chẳng thua kém gì đâu.

Tuấn Anh bỗng bị mắng là dê xồm thì tắt tivi muốn làm rõ.

- Nè nhóc, chuyện hồi nãy là vô tình thôi, anh cũng đâu phải cố ý nhìn đâu, chẳng phải anh đã vội vàng quay mặt đi rồi hay sao?
- Chứ hồi tối, là ai đã ngáng đầu nhìn tôi trầm trầm như vậy hả - Tùng Linh tức giận hét lớn hỏi.

- Em tự nhiên bắt gặp có người đang đi như thế không ngạc nhiên hay sao? Anh ngẩng đầu nhìn lên xem em có phải là ăn trộm hay không? Có ai rảnh đâu mà đi nhìn vào dưới váy của em chứ. Nếu lúc đó anh hét lên thì em nghĩ ba mẹ em sẽ thế nào khi biết em trốn nhà đi bằng cách đó. Còn nữa nha, anh cũng không có hứng nhìn một cái sân bay như nhóc đâu. Thà nhìn người mẫu áo tắm trong hình còn thích hơn. Đến cả sân trượt patin còn có chỗ gồ lên đường này...chắc chắc....

Tuấn Anh thấy con nhóc này cũng thú vị nên lên tiếng trêu chọc, còn ra vẻ quan sát nhỏ từ trên xuống dưới rồi lắc đầu chắc lưỡi.

Tùng Linh tức muốn học cả máu, không ngờ lại bị tên khốn đầy quay ngược lại đập ột gậy đau điếng, đã kích tâm hồn non nớt của nhỏ.

- Nhưng nói gì thì nói, anh cũng là cái đồ xấu xa, định cướp vé xem ca nhạc của tôi, thấy cướp không được thì làm rách nó sau đó bỏ đi. Đúng thật là đồ khốn mà – Tùng Linh vẫn không muốn công nhận mình đã nghĩ sai về Tuấn Anh, nhỏ cố nói tiếp.

- Nè, cái vé đó là của anh chứ của em hồi nào hử. Em cứ nhất quyết giành lấy vé của người khác đánh rơi là sao hử, đã vậy còn xé rách, anh không bắt đền em là may rồi, còn ở đây lớn giọng mắng anh à.

Đùng...Tùng Linh cảm thấy mình giống như là vừa bị sấm đánh trúng, nhỏ lập bập nói:

- Cái vé đó là của anh thật sao?

- Đương nhiên rồi. Anh vừa đánh rơi nó xuống đất, chưa kịp nhặt lên thì đã bị kẻ khác định cướp lấy nó, đành phải dậm chân lên kéo có người bảo : Trong tay bà là của bà thì khổ”...nhưng cuối cùng vẫn bị xé rách.

Lại một tiếng sét nữa đánh trúng nhỏ, Tùng Linh lần này khóc không thành tiếng, nhỏ không ngờ ngày hôm qua cướp tập của thằng Nguyễn nói ra câu này lại lọt vào tai của Tuấn Anh, bây giờ câu ta lấy ra giễu nhỏ.

- Tôi không tin đâu, chắc chắn đó là vé của tôi chứ không phải của anh.

Miệng nói vậy nhưng nhỏ đã lao ra khỏi nhà chú nhỏ về nhà tìm quần áo mới phơi hồi sáng tìm thử xem trong túi nhỏ có vé xem ca nhạc hay không mới được.

Cuối cùng nhỏ cũng tìm được cái áo hôm qua bận đi xem ca nhạc. Vì váy không có túi, túi xách không có mang theo, nên nhỏ bỏ vào trong túi áo vừa tiền lẫn vé. Cuối cùng cũng tìm ra cái áo, móc trong túi ra, một tờ giấy dù đã rách te tua nhưng nhỏ vẫn nhận ra đó là tờ vé xem ca nhạc.

Uất ức vô cùng, cuối cùng nhỏ hét lớn:

21. Chương 21

- Tại sao lại như vậy.

Tuấn Anh đang uống nước bỗng nghe tiếng hét của nhà kế bên khiến cậu xuyết chút sắc nước, cậu khẽ cười lắc đầu

- Con bé này xem ra thú vị thật.

22. Chương 22

Chương 2: Không mày đồ thầy dạy ai.

Lại một đêm mất ngủ đã xảy ra.

Tùng Linh ra khỏi nhà như chỉ mảnh trước gió vật vờ, mắt nhắm mắt mở. Bỗng có một tiếng kêu giật lại từ phía sau lưng nhỏ:

- Coi chừng.

Tùng Linh giật mình ngoảnh đầu nhìn lại, hóa ra là Tuấn Anh đang dẫn xe đạp kêu lên.

Hôm nay Tuấn Anh mặc đồng phục quần tây xanh áo trắng, giày ba ta. Quần áo trắng tinh kèm theo thân hình cao ráo, gương mặt lạiMá ơi, vì sao giờ nhỏ mới chú ý đến gương mặt của tên này cơ chứ. Nói sao ta....trai đẹp...hot boy...hot boy . Không ngờ nhỏ lại được hân hạnh ở sát bên cạnh.

Nhưng đẹp trai thì sao chứ, có ăn được đâu. Từ trước đến giờ, nhỏ luôn tự biết thân biết phận mình, cho nên luôn luôn tự nói, thấy trai đẹp thì cùng lắm là chảy nước miếng thôi chứ không được ảo vọng, bởi đời có câu:” Trai đẹp là trai người ta, trai xấu mới dễ dặt mũi bỏ túi để dành xài”

Cho nên nhỏ hậm hực nhìn Tuấn Anh, giọng câu gắt hỏi:

- Sáng sớm la um sùm cái gì chứ.
- Không có gì. Đi tiếp đi – Tuấn Anh nhún vai nói rồi lên xe đạp đi đến trường.

Nhỏ nhìn theo Tuấn Anh bực bội nguyên rửa:

- Mới sáng sớm tự nhiên nổi cơn điên kêu réo om sòm như thế rồi.

Sau đó nhỏ bước tiếp một bước để tiếp tục đến trường qua ngõ tắt thay vì đường lộ. Nhưng, nhỏ vừa bước thêm một bước thì...chân giẫm phải một vật mềm mềm dưới đất.

Tùng Linh liền cúi đầu nhìn xuống dưới chân mình thì hóa ra là nhỏ đã đạp phảiphân chó.

Tùng Linh nhớ lại cái nhún vai bảo không có gì của Tuấn Anh mà tức giận vô cùng, thật sự muốn bóp cổ cái tên này cho chết đi. Rõ ràng hắn thấy dưới chân nhỏ là bãi phân chó, nhỏ sắp đạp phải, vậy mà kêu nhỏ đứng lại xong rồi thì lại kêu đi tiếp, đúng là cái đồ khốn khiếp mà. Bộ nói thêm một tiếng” có phân chó dưới chân“ khó lắm hay sao chứ.

Mà nói không chừng hắn ta không phải là muốn tốt bụng nhắc nhở nhỏ đâu, nói không chừng nhỏ có thể thấy bãi phân chó này và tránh xa, hay dù không thấy cũng may mắn thoát khỏi. Hắn cố tình gọi nhỏ, để nhỏ phân tâm không chú ý nhìn dưới chân và dậm vào phân chó. Đây chắc chắn là mục đích của hắn khi gọi nhỏ như thế và đúng như ý đồ của hắn ta, nhỏ đã đạp phải phân chó. Nhỏ ghiền rằng, ghiền lợi nguyên rửa ba đời tổ tông nhà hắn ta.

- Tuấn Anh, người được lắm, nhất định có ngày ta sẽ báo thù nhà ngươi.

Nhưng thù thì nhỏ chưa kịp báo đã bị chó dí chạy xuất quần rồi. Không hiểu tại sao lại xui xẻo đến như thế chứ. Mọi ngày đi tắt qua đây không biết bao nhiêu lần rồi, mà có bị gì đâu cơ chứ. Hôm nay vừa gặp hắn ta, thì bị dậm phân chó, còn bị chó đuổi theo cắn nữa mới sợ chứ. Cũng may nhỏ có võ, chạy nhanh, kịp thời phóng lên bức tường nhà trước mặt nếu không chắc chắn đời này mang trên người vết răng chó rồi.

23. Chương 23

Tùng Linh chống nạnh đứng trên thành tường nhà người ta, cười lêu lêu trêu chọc con chó:

- Có ngon lên đây cắn tao nè, lên đây, tao đưa móng ày cắn.

Nhỏ xoay người chu móng lắc lắc về hướng con chó, con chó cứ chồm lên muốn cắn nhỏ nhưng thất bại đành tức giận xủa um sùm lên. Chính vì thế mà chủ nhà nghe ầm ỉ chạy ra, nhìn thấy nhỏ đứng trên tường nhà mình, mới hét lên:

- Con bé kia, con nhà ai mà dám trèo lên nhà người ta phá phách vậy hả.

Tùng Linh nghe tiếng giật mình, vội vã chạy trên thành tường bỏ trốn thật nhanh, nhỏ giờ phút này đúng là khốn đốn vô cùng. Bên này là chó, bên kia là chủ nhà. 360 kế chạy là thượng sách, nhỏ tin là chủ nhà sẽ không tài nào bắt được nhỏ, nhưng chắc chắn từ nay về sau không thể đi con đường này được nữa rồi.

Tùng Linh đau đớn thở dài, con đường tắt của nhỏ, vậy là từ nay về sau phải nói lời tạm biệt rồi.

Khi chạy được đến trường, cả người nhỏ đã đầm đìa mồ hôi cha mồ hôi mẹ. Nhỏ Phương vừa nhìn thấy nhỏ đã réo lên:

- Trời ơi, sao bà không đến sớm một chút.

- Có chuyện gì? – Nhỏ vừa thở hổn hển vừa hỏi.
- Trường mình xuất hiện một anh chàng cực kì đẹp trai – Nhỏ Phương trịch thường thông báo.
- Vậy thì sao? – Tùng Linh ngáp dài một cái nhếch nhẽo hỏi.
- Trời ơi, là hot boy, hot boy đó – Nhỏ Phương tức giận trợn mắt nhìn nhỏ kêu ầm lên.
- Hot dog thì kêu tui, hot boy thì miễn đi – Tùng Linh khoát tay, quẩy gánh vào lớp, nhỏ muốn mau chóng thả người nằm dài trên bàn thở dốc.
- Con này, tâm hồn ăn uống của bà thật là đáng sợ, mở miệng ra là thức ăn. Hèn chi tui mò hoài mà chẳng thấy đầy cái bao tử bà ở đâu hết – Nhỏ Phong chép miệng giễu nhạo.
- Tui mới đi may đầy bao tử lại đó, tui há miệng cho bà mò thử lần nữa nha, biết đâu đựng đầy thì sao – Nhỏ cười gian bảo.
- Đâu, bá há miệng đi để tui mò thử cho – Thăng Nguyên từ đâu xía vào nói.

Nhỏ Phương hiểu ý Tùng Linh nên đâu có ngu dại gì mà đưa tay vào, ai dè lại có kẻ ngốc nghếch tình nguyện chết như thế. Tùng Linh liền đá mắt với nhỏ Phương, cả hai cười thâm trong bụng. Chỉ cần thăng nguyên đưa tay ra, nhỏ sẽ đớp nhay cho thăng này một cái cho chừa cái tật chen vào chuyện của người khác.

24. Chương 24

- Ông đưa ngón tay ra đi, tui há miệng cho ông mò bao tử.

Hoàng Nguyên chỉ định đùa thôi, không ngờ Tùng Linh lại dám nói thế, thăng này lập tức hình thành phản xạ nghi ngờ có điều kiện. Lườm mắt nhìn hai nhỏ bạn thân của mình ngay, rồi chép miệng nói:

- Miệng bà thú vị như vậy, tui cho tay vào rồi biết lấy gì tẩy mùi đây.

Nhỏ liền bị ho sặc sụa vài cái, tức anh ách cái thăng bạn khốn khiếp. Nhỏ nổi nóng nhìn thăng Nguyên tức giận cố ý nói lớn giữa sân trường:

- Hoàng Nguyên à, ông có hai cái cửa sổ, chỉ nên mở một cái thôi. Cửa sổ ở trên của ông mở ra thì thôi đi, vì sao cả cửa sổ ở dưới của ông cũng mở luôn thì ai mà chịu nổi. Đứng gần ông phải tốn tiền mua khẩu trang rồi. Haiz.

Tất cả mọi người khi nghe nói đều đồng loạt quay đầu nhìn thăng Nguyên khiến thăng này đỏ cả mặt vì xấu hổ. Ai chẳng biết trong câu nói chứa đầy phép ẩn dụ của nhỏ hàm ý là cửa sổ trên chính là cái miệng, cửa sổ dưới chính là cái phược nơ tựa quần chứ. Nó mở cửa sổ chính là quên kéo khóa quần. Giữa sân trường này, mấy trăm người thế này, nói quen biết nhiều thì không nhiều, nhưng nói chung sống cùng một vòm trời cấp ba này, ra vào thể nào cũng gặp nhau. Thể diện còn đâu nữa, phải nói là mát sạch khi nghe mọi người cười hí hí sau lưng.

Thăng Nguyên thậm chí chẳng kịp nhìn bên dưới mình nữa, nó lấy tay che chắn phần dưới lại rồi lao nhanh vào toilet.

- Này, mai mốt trước khi ra đường nhớ đánh răng cho sạch, cũng đừng quên kéo khóa quần nhá – Nhỏ Phương cố tình kêu lớn khi thăng Nguyên bỏ chạy.

Hai nhỏ nhìn theo thăng Nguyên mà ôm bụng cười bò. Đúng là tội nghiệp thăng này quá, đi đất tội với ai không đất, lại dám đất tội với nhỏ. Tránh vỗ đũa, gắp vỗ đũa mà, tránh được cảnh nhỏ cắn tay thì cũng không tránh được một trận xấu hổ.

25. Chương 25

Chương 2: (tt-1)

- Hai bà cũng ác vừa vừa thôi – Nhỏ Chi từ trong lớp đi ra nhìn hai nhỏ bạn mình mắng – Nữ nào chọc ghẹo ông như thế chứ.
 - Hôm nay lương tâm bà trỗi dậy rồi à – Tùng Linh nhìn nhỏ Chi bĩu môi đáp.
 - Trỗi dậy thì không trỗi dậy, chỉ là hôm nay bà gặp được trai đẹp nên thức tỉnh lương tâm một chút thôi – Nhỏ Phương đáp.
 - Trai đẹp, cái thằng hot dog bà vừa nói đó hả? – Tùng Linh chui mũi hỏi.
 - Đập chết bà bây giờ, hot boy chứ hot dog cái gì – Nhỏ Phương bộp lên vai nhỏ một cái đau điếng.
 - Cái thằng cha đó thì đẹp cái nổi gì – Nhỏ bĩu môi tỏ vẻ khinh bỉ nói.
 - Bà thấy anh ấy chưa mà dám nói lớn tiếng thế hả, nói cho bà biết, đẹp trai học giỏi không thua gì Lập Khiêm nha, là học sinh xuất sắc mấy năm liền – Nhỏ Chi liền hết lời khen ngợi.
 - Thật không đó – Nhỏ bĩu môi tỏ vẻ không tin – Cái tên đó vừa đến đây thôi, làm sao bà lại biết được hẳn ta học như thế nào chứ?
 - Sao lại không biết. Chỉ có óc heo của bà mới không thêm để ý mọi chuyện nên mới không biết mà thôi – Nhỏ Phương cãi lại – Anh ấy hả là quán quân chương trình đường lên đỉnh Olympia, học sinh giỏi toán cấp quốc gia, còn là kiện tướng cờ tướng nữa nha....Tùng được báo mực tím và hoa học trò giới thiệu là gương mặt đại diện học sinh tiêu biểu đó nha.
 - Nè, anh ta cho bà bao nhiêu lợi lộc khiến bà hết lời ca ngợi anh đến như thế vậy chứ - Tùng Linh khịt mũi khinh bỉ nhìn cái đứa bạn cực kì hám trai này của mình. Có lần nhỏ xuýt tí nữa là ngã nhào khi nhìn thấy cái list tên trai đẹp và sở trường của họ được nhỏ bạn ghi chú một cách cẩn thận vô cùng. Thật nhiều khi muốn ***** đứa bạn dở hơi này, phải chi nó dùng sự chuyên cần ghi chú này để ghi chú lời giảng của thầy cô lại đoàn hoàng, thì nhỏ có thể ngủ thoải mái trong giờ học mà không lo không hiểu bài rồi hay không (xin cho Born 5 phút tự kỉ , quá choáng với em này) – Tui thấy cái thằng cha đó vừa xấu bụng vừa nham hiểm lại vừa dè xồm đáng ghét không chịu nổi luôn mà mấy bà khen là thế nào.
 - Bà gặp anh ấy chưa mà bày đặt chê người ta như thế, bà liệu hồn, coi chừng fan của anh ấy nghe được xé xác bà ra làm tư bây giờ - Nhỏ Chi lườm mắt cảnh cáo.
 - Xí...nói ấy bà biết nhé, tui chẳng những biết anh ta, còn sống chung một chỗ, ngủ chung một nơi ấy – Vừa nghe hai đứa bạn nói, Tùng Linh biết ngay là hai đứa bạn nói đến tên khốn kia ngay. Làm gì có ai đẹp trai mà bày giờ hai nhỏ mới biết chứ.
 - Thật hả - Nhỏ Chi tròn mắt kinh ngạc nhìn Tùng Linh có chút ngưỡng mộ lẫn ghen tị.
- Nhỏ Phương liền ký đồng nhỏ Chi một cái mắng:

26. Chương 26

- Bà ngu vừa thôi, đâu phải là bà mới biết nhỏ Linh đâu cơ chứ. Nhỏ mà nói, bà phải trừ hao trọng lượng chứ, nhỏ nói 10, mà chỉ nên tin một mà thôi. Nhỏ sống chung là sống chung một vòm trời, ngủ chung là ngủ chung một mặt đất đó. Ngốc quá đi thôi.
- Tùng Linh thật là bị đứa bạn chọc tức chết đi mà, xem có đứa bạn nào như nhỏ Phương không? Nghĩ về bạn bè như vậy đó, cơ mà....đứng để sợ luôn. Nhưng lần này thì khác nha.
- Tùng Linh ưỡng ngực, ngẩng cao đầu hất mặt nhìn hai đứa bạn nói:
- Hai bà không tin hả?
- Không tin – Hai đứa bạn nhất thời đồng loạt đáp. Nhỏ Chi sau khi được nhỏ Phương khai sáng thì đương nhiên lắc đầu không tin nhỏ chứ sao nữa.
- Vậy thì coi tui nè – Nhỏ phỉ tay đắc ý bảo rồi quay người nhìn Tuấn Anh đang đi tới , hắng giọng vài cái rồi cao giọng nói – Nè, có phải anh đang sống ở nhà chú tôi để đi học hết lớp 12 này hay không hả?

- Ủ - Tuấn Anh chỉ gật đầu đáp một cách ngắn gọn rồi bước đi tiếp, trên tay cầm giẻ lau bảng, chắc là đi nhúng nước giẻ lau. Tùng Linh bĩu môi nghĩ:” Hừ....mới đến nên tỏ ra chuyên cần chứ gì”

- Nè...có thật là anh ấy đang sống ở nhà chú bà hay không vậy – Hai nhỏ bạn hớn hỏ kẻ nắm người níu tay nhỏ reo mừng phấn khích hỏi.

- Ủa, sao có đứa nào bảo không tin mà – Nhỏ gương gương nét mặt tự đắc hỏi.

- Đứa nào vậy ta – Nhỏ Phương cười giả lả nói – Không phải tui, hehe.

- Cũng không phải tui – Nhỏ Chi nhăn nhó cười hehe.

- Tui khinh bỉ hai bà – Nhỏ lườm hai đứa bạn nói – Cho hai bà biết, đừng mơ dựa vào tui để tiếp cận hần ta, bởi vì tui rất ghét hần ta – Nói xong nhỏ hùng hổ xách cặp đi vào lớp.

- Anh ấy đã gì bà mà bà lại ghét anh ấy đến thế? – Nhỏ Phương đuổi theo nhỏ hỏi.

Tùng Linh trước sự theo hỏi của hai đứa bạn đã phần uất kể lại hết thấy tất cả mọi chuyện trong ba ngày nay mà bắt đầu từ khi nhỏ gặp Tuấn Anh.

- Lấy cho tui cái kéo – Nghe xong , nhỏ Phương lệnh cho nhỏ Chi.

- Có liền – Nhỏ Chi liền đáp rồi đi ngay lập tức về bàn khác.

Tùng Linh cảm động nhìn hai đứa bạn của mình, đây mới chính là những đứa bạn yêu quý của nhỏ. Đúng vậy, với hành vi cầm thú của hần ta với nhỏ, thì tốt nhất là nên dùng kéo cắt đứt của quý của hần đi, để sau này hần không còn giở trò với bất cứ ai. Nhỏ ôm nhỏ Phương nức nở nói:

- Túi biết là các bà sẽ giúp tui mà.

- Yên tâm đi. Tui tui nhất định sẽ giúp bà mà đừng lo – Nhỏ Phương vỗ về nhỏ.

Ngay sau đó, nhỏ Chi quay lại với một cây kéo sắt bén và nhọn hoắt trên tay đập mạnh cái rằm xuống mặt bàn của nhỏ bảo:

- Đây....

Tùng Linh ngơ ngác nhìn cây kéo rồi nhìn lại hai đứa bạn ngơ ngác hỏi:

- Không phải hai bà nói giúp tui hay sao, vậy đưa tui làm gì chứ.

- Đưa kéo để cho bà tự tử chứ làm gì. Con gái thời xưa khi bị người ta nhìn thấy như thế thì phải dùng kéo tự tử ngay lập tức. Bà cứ yên tâm đi, khi bà chết, tui tui nhất định sẽ thấp nhang giúp cho bà mỗi ngày – Nhỏ Chi cười tùm tùm đáp.

Tùng linh nghe xong, nhỏ thật sự lên cơn kích động tức đến muốn sùi bọt mép, thật sự muốn cầm kéo đâm một nhát chết ngay cho rồi đi, sống làm chi để nhìn mặt hai đứa bạn xấu xa này .

Bạn bè người ta là té thì đỡ, còn bạn bè của nhỏ là chết rồi thì thấp nhang.

Nhưng ngay sau đó, thằng chuồng reo vào lớp, thằng Nguyên cũng chạy vào lớp nhìn ba đứa nhỏ tức tối nói:

- Mấy bà nhớ đó....

27. Chương 27

Sau câu nói của thằng Nguyên thì thầy vật lý của nhỏ đang ung dung bước vào lớp. Tùng Linh và mọi người lật đặt ngồi vào ghế ngay ngắn và chuẩn bị cho thủ tục hành chính mọi ngày . Tùng Linh hoàn toàn không lo lắng tí nào hết bởi vì lần trước nhỏ đã may mắn được vinh hạnh khảo bài rồi nên chắc chắn lần này nhỏ không bị gọi tên, hôm qua cũng không buồn giở vở học bài,

nào ngờ thầy vừa ngồi xuống đã gọi ngay tên nhỏ:

- Tùng Linh.

Nhỏ theo phản xạ đứng bật dậy hô to:

- Dạ.

- Mang vở lên cho thầy xem.

Tùng Linh hơi thắc mắc, vì sao thầy không gọi nhỏ khảo bài mà lại gọi nhỏ đưa vở cho thầy xem chứ. Nhưng nhỏ vui mừng là thầy chỉ muốn xem vở chứ không muốn khảo bài nhỏ. Từ trước đến giờ, nhỏ luôn luôn gặp may, khảo bài thì khảo đúng phần nhỏ đã học, làm bài kiểm tra thì luôn có phao cứu giúp, nói chung là vô cùng may mắn. Nhỏ vui vẻ tung tăng cầm tập lên bảng trình cho thầy. Nhưng khi thầy với tay lấy thì nhỏ chợt nhớ lại sự kiện của tiết sinh lần trước.

Hôm đó, nhỏ để quên tập ở nhà, mà thầy lý lại vô cùng nghiêm, thầy luôn nhắc nhỏ phải luôn chuẩn bị tập vở đầy đủ trước khi đến trường, ai mà để quên tập và sách thầy biết được sẽ trừ điểm kiểm tra 1 tiết cho xem. Cho nên nhỏ dùng một cuốn tập khác để trên mặt bàn giả làm vở sinh. Nhưng vì trước sau gì cũng phải chép lại vào tập cho đoàn hoàng cho nên nhỏ lười không ghi gì nhiều. Định bụng về nhà mượn tập của hai nhỏ bạn ghi lại luôn một thể.

Không ngờ khi thầy đi ngang qua, thầy thấy nhỏ không ghi gì nhiều bèn lên tiếng hỏi, nhỏ thì sợ bị thầy la nên quyết định nói dối, cho nên có cuộc đối đáp như sau:

Thầy lý: Sao em không ghi định lý vào vở hả?

Tùng Linh : Thưa thầy, em có ghi chú là xem sách giáo khoa.

Thầy: Thế sao em chưa vẽ hình vào vở?

Tùng Linh: Thưa thầy, em có ghi chú là mày vẽ không đẹp, nhỏ Phương vẽ đẹp hơn, nhìn hình của nhỏ Phương.

Thầy: Thế em đã chép lời giải bài tập chưa?

Tùng Linh: Thưa thầy chưa ạ.

Thầy: Vì sao em chưa chịu chép lời giải bài tập.

Tùng Linh: thưa Thầy em có ghi chú là đều ở trong sách giải cả ạ.

Thầy lý bực mình cầm tập nhỏ lên xem những bài học trước đây nhỏ ghi chép thế nào. Nào ngờ đó là tập của môn học khác, thầy quăng cuốn tập xuống bàn trước vẻ mặt nhăn nhó của nhỏ hỏi:

- Em mau giải thích cho thầy.

Tùng Linh biết nhỏ không thể không nói sự thật ra được đành cúi đầu meo meo thú nhận, mình để quên tập ở nhà, và thế sống thế chết sẽ về nhà chép bài vào vở đoàn hoàng. Ấy vậy mà cuối cùng nhỏ lại quên chép, còn thầy thì nhớ dai vô cùng.

- Á....- Tùng Linh nhớ lại mọi chuyện thì hét lên – Thầy ơi, em sai rồi – Cũng tại cái tên kia làm nhỏ tức giận mà quên hết mọi chuyện như thế, đúng là cái tên khốn khiếp mà. Nhỏ hận cái tên khốn đó, hận vô cùng.

- Về nhà làm hết toàn bộ bài tập trang 50, 51, 52, 53 cho tui – Thầy lạnh lùng nhìn vào vở của nhỏ rồi gấp lại quăng xuống bàn – Thật là tui em bây giờ!” Lên trường thấy thầy thì muốn học. Về nhà quăng tập, xách *** đi chơi”

Tùng linh ngửa mặt lên trời thàn than khóc. Tất cả cũng vì tên khốn đó, từ trước đến giờ nhỏ luôn gặp vận may, không ngờ khi gặp hắn thì vận may liền bay đi mất.

28. Chương 28

Chương 2: (tt -3)

- Thầy ơi . em xin thầy, thà rằng thầy tra tấn thể xác em bằng cách phạt quỳ, hay đuổi ra ngoài lớp đứng chứ đừng tra tấn tinh thần em như vậy ạ. 4 trang hơn 15 bài tập, bài nào cũng khó nhằn hết, làm nhiều quá em sẽ bị khủng hoảng tinh thần mất thôi thầy à, thầy tha cho em đi, em tình nguyện đứng ngoài cửa cầm xô nước, thầy ơi . Em hứa là sẽ về chép bài tập cẩn thận, từ nay về sau em sẽ không đãng trí quên tập sách nữa đâu – Tùng Linh nắm lấy góc bàn ảo não cầu xin.

- Em yên tâm đi, người ta thường bảo chỉ có những nhà bác học mới hay bị điên, chứ đứa ngốc như em ít nổi điên lắm. Thầy thấy tinh thần của em dù trời có sập cũng chẳng nhằm nhò gì đâu. Mà thầy cũng không thể đuổi em ra ngoài, bởi vì có câu nói :” Không mày đổ thầy dạy ai”, thầy đến trường chủ yếu là dạy học cho em, đuổi em đi rồi, thì thầy còn làm thầy chi nữa. Mau về nhà làm bài tập cho thầy, mấy bài tập này cũng chẳng phải là khó khăn gì đâu. Em đã nghe câu :” Không có bài học khó . Chỉ có học sinh đần” hay chưa?

Tùng Linh chết đứng như Từ Hải luôn. Không ngờ thầy của nhỏ cũng có khả năng nói móc người khác một cách điêu luyện như thế. Nhưng vì sự nghiệp sống thoải mái không gò bó tinh thần. Tùng Linh quyết định nói:

- Thầy ơi, người ta cũng có câu này ạ: “Học hành như cá kho tiêu. Kho nhiều thì mặn học nhiều thì ngu” . Đã vậy người ta còn kèm theo một câu tương tự nữa ạ.

Học mà không chơi đánh rơi tuổi trẻ

Chơi mà không học bán rẻ tương lai

Thôi thì ta chọn cả hai

Vừa chơi vừa học tương lai huy hoàng

- Đó, thầy nói xem, không phải là tại em lười biếng. Mà là tại vì cái gì làm quá cũng phản tác dụng hết thầy à. Cho nên em chọn cách học từ từ không vội vã, vừa dễ tiếp thu, vừa không cần mới nhiều đây tuổi phải gắn cặp *** chai như thầy sau này mới có thể huy hoàng nhìn lại quá khứ chứ thầy. Thầy bắt em làm nhiều như vậy thật sự là không tốt. mặc dù em biết thầy làm vậy là vì muốn tốt cho em mà thôi. Hay là thầy giảm bớt số trang lẫn số bài cho em đi thầy.

- Thôi được rồi. Thấy em cũng miệng lưỡi lắm cho nên thầy quyết định giảm số lượng bài tập cho em từ 15 bài xuống còn 10 bài.

- 2 bài.

- 9 bài.

- 3 bài.

- 7 bài.

- Thôi vậy đi thầy em đưa ra một giá chót vậy. 4 bài.

- Em tưởng đây là cái chợ cho em trả giá hay sao? – Thầy lý lẽ mắt nhìn nhỏ - Giá chót 5 bài.

- OK thành giá – Nhỏ đập bàn đập, cả lớp nhin không được phá ra cười trước cảnh thầy và trò đấu giá bài tập với nhau.

29. Chương 29

- Tùng Linh, thầy đã nhân nhượng hết mức rồi , nếu lần sau em còn không hoàn thành thì đừng trách thầy khó khăn nha.

- Em biết rồi thưa thầy. Thầy có biết rong cuộc sống có 2 việc khó khăn nhất:

- 1/ là nhồi nhét tư tưởng của mình vào đầu người khác

- 2/ là làm cho người khác tự nhét tiền vào túi của mình hay không?

- Chuyện này với việc học của em có liên quan gì không hả ?

- Bởi vì người làm được việc đầu tiên: Người ta gọi là “Thầy” Người làm được việc thứ 2: người ta gọi là Sếp và người duy nhất làm được cả 2 việc , người ta gọi là..VỢ!! Em nói thật thầy rất thành công trong việc nhồi nhét vào đầu người khác tư tưởng của mình. Hehe...

- Mau học bài thôi, ở đó mà nói bậy bạ hoài.

Giờ ra chơi, thấy nhỏ nằm than ngán thở dài trách móc kẻ đem lại ỉn xui xẻo, thằng Nguyên lại gần bàn của nhỏ cười trêu chọc:

- Cho đáng đời bà, ai bảo dám chơi xỏ tui làm chi, khiến tui mất mặt với tất cả mọi người. Giờ lo mà cầm đầu cắm cổ làm bài tập đi nha.

- Hừ...chuyện tương lai cứ để tương lai tính, không mượn ông nhiều chuyện .

- Vậy sao? Mấy bài tập này đi học thêm tui đã giải hết rồi, đang định cho bà mượn nhưng nghĩ lại nên thôi, mà mất công mang tiếng nhiều chuyện

Tùng linh tức ói máu với thằng bạn, sao cái số nhỏ đi tới đâu cũng gặp toàn hạng bất lương không vậy nữa. Nhỏ giờ tay vươn tới định chộp lấy cuốn tập trong tay thằng Nguyên.

- Á...bà muốn dê tôi rõ ràng nha – Thằng nguyên tỏ vẻ uất ức kêu lên.

Tùng Linh trợn mắt nhìn cái thằng bẽn lén này, xoắn tay áo lên quyết định chôm cho bằng được cuốn tập của thằng Nguyên. Nhưng thằng Nguyên nhồm chân lên nhất quyết không đưa. Đột nhiên Tùng Linh nhìn chằm chằm thằng nguyên rồi lấy ta che mắt la lên:

- Á, ông chưa kéo khóa quần kìa.

Thằng Nguyên bị mắc bẫy một lần rồi cho nên không muốn mắc bẫy lần thứ hai nhưng mà thấy Tùng Linh đưa tay che mắt thì trong lòng cũng chột dạ, biết đầu lần này là thật. Thằng Nguyên vừa cúi đầu thì Tùng Linh đã đưa tay chộp lấy cuốn tập giải của thằng Nguyên thuận miệng nhả răng cười bảo:

- Cám ơn nhiều nha, làm phúc chắc chắn sẽ được phúc.

Sau đó nhỏ cầm cúi lật vở ra chép lại bài giải của thằng Nguyên. Thằng Nguyên tức anh ách nhưng nó hiểu đạo lý trong tay bà là của bà của Tùng Linh bèn tức tối giậm chân nói:

- Chép đi, tui cầu cho bà chép đến lòi con mắt ra luôn đi.

Tùng Linh cậm cụi vừa chép vừa bảo:

“ Dù ai nói ngả nói nghiêng. Nàng lười vẫn cứ triển miên chép bài”

Hai nhỏ Chi và phương từ bên ngoài đột nhiên chạy vào hớn hờ vui mừng nói:

- Nè, nhỏ Diệp Hân mới cho tụi mình 3 vé đi xem ca nhạc nè, nhìn số ghế đi, vip đó nha. Hehe, sướng quá đi mất.

- Thật hả? – Tùng Linh buông bút nhảy người reo lên rồi giật lấy tấm vé trên tay nhỏ Chi nhìn kỹ rồi phấn khích nói – Tuyệt quá, tuyệt quá đi mất.

- Khoan đã, làm sao bà đi được chứ hả, ba mẹ bà chắc chắn sẽ không cho bà đi đâu, về tối quá mà – Nhỏ Phương chột trâm mắt suy nghĩ.

- Thì cứ theo cách cũ là được mà – Tùng Linh mân mê tờ vé trên tay đáp.

- Bà quên rồi hả, giờ nhà chú bà có người ở rồi, làm sao mà đi được chứ - Nhỏ Phương nhắc nhở nhỏ.

Nụ cười trên mặt của Tùng Linh vụt tắt, nhỏ há miệng đáp:

- Ờ ha, chết rồi làm sao đây.

- Đơn giản thôi. Bà còn thiếu tui một cái vé xin ca nhạc mà, đưa cái vé của bà đây, tui cùng bạn trai sẽ đi xem – Nhỏ Phương ranh ma đáp.

- Đứng hòng. Cứ hẹn ở chỗ cũ đi, tui nhất định sẽ đến – Nhỏ bĩu môi đáp, ánh mắt long lanh lên, vẻ mặt đắc ý vô cùng.

30. Chương 30

Tuấn Anh ở thì sao, chỉ cần anh ta im miệng là được thôi mà. Nhưng để anh ta im miệng phải giả vờ kết thân với anh ta mới được.

Ra về, nhỏ liền chờ Tuấn Anh ngoài cổng, vừa thấy Tuấn Anh, nhỏ liền mỉm cười nói:

- Anh. Dù sao cũng về chung, anh cho em quá giang với nha.

Tuấn Anh nhìn thái độ nhỏ có chút khác lạ với ban sáng, nhưng cậu cũng không suy nghĩ nhiều liền gật đầu cho nhỏ ngồi lên xe chở về. Trên đường về, Tùng Linh hết lời ca tụng Tuấn Anh.

- trời ơi, em không ngờ anh lại giỏi đến thế nha. Nếu tụi bạn thân không nói, có lẽ em sẽ không biết anh giỏi đến như thế.

Tuấn Anh cứ nghĩ, cô nhóc này cũng giống như mấy cô gái cứ thấy trai đẹp học giỏi là sáp vào nịnh nọt nên chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Tùng Linh thấy mình tâng bốc Tuấn Anh đủ rồi bèn chuyển sang hươc khác.

- Anh biết ba mẹ em rất khó đứng hay không. Lần đó em phải làm như vậy mới đi xem ca nhạc được, vậy mà lại không được xem, em tiếc vô cùng. Hôm nay em được tặng vé đi xem, có lẽ phải bắc qua bang công phòng chú nữa, anh đừng kể với ba má em có được hay không.

- Ủ...Yên tâm đi, anh không có hứng đi thọc gậy người khác như thế đâu.

- Yeah!!!!!!!!! Cảm ơn anh rất nhiều, anh thật là tốt bụng.

Tuấn Anh nhếch miệng cười bí ẩn không đáp.

Tùng Linh cuối cùng êm xuôi coi ca nhạc trở về, điện thoại cả buổi cũng không reo, có nghĩa là ba mẹ nhỏ không hề biết chuyện nhỏ bỏ trốn, tức là Tuấn Anh rất giữ lời. Tùng Linh hớn hở mở cửa nhà chú rồi đi lên căn phòng có ban công gần với ban công phòng nhỏ, định bụng từ đó đi qua về phòng ngủ ma không biết quỷ không hay là xong. Nào ngờ....

Trên đời không ai học được chữ ngờ cả. Cái tên khôn đó không nói ba mẹ nhỏ, nhưng lại chơi khăm nhỏ bằng cách khác. Hắn đóng kín cửa phòng lại không cho nhỏ vô. Dù nhỏ có kêu thế nào Tuấn Anh cũng ngủ không đáp, mà nhỏ cũng không dám la lớn. huhu, đúng là khổ mà. Ngày mai ba mẹ sẽ biết được chuyện nhỏ trốn nhà đi chơi à coi:

31. Chương 31

Chương 2: (tt-4)

Tùng Linh thấy mình đang đứng giữa một nơi kì lạ, mặc trên mình bộ váy màu xanh phía trước váy có màu trắng, tóc nhỏ dài xõa xuống vai có màu vàng rực rất đẹp, còn cài một cái dây nơ điệu dàng. Khoan, sao trông nhỏ lúc này chẳng khác nào cô bé Alice lạc vào xứ thần tiên vậy nè.

Đã vậy bên tai còn nghe nhiều âm thanh ầm ĩ, giống như đội quân lá bài của nữ hoàng độc ác đang đánh trống hành quân vậy. Mà sao hành quân lại nghe như ở phía dưới bụng nhỏ vậy ta, chẳng lẽ nhỏ đã ăn phải bánh biến hình khổng lồ rồi hay sao. Ôi cha mẹ ơi, hình như nhỏ bị bọn lính này tập kích thì phải, bởi vì bụng nhỏ thấy khó chịu vô cùng, chắc lại bọn lính này phóng lao vào bụng đây. Đúng là khiến người ta nổi giận mà, coi bà đây dẫm đạp tụi bây thế nào nhé.

Nhỏ cúi đầu nhìn xuống, hoàn toàn không có quân lính nào hết, mà người nhỏ dường như còn thấp hơn cả ngọn cỏ. Hóa ra tiếng trống kia chính là tiếng cái bụng của nhỏ đang réo rắc biểu tình. Rồi Tùng Linh nhìn thấy từ xa, có một bàn bày đầy thức ăn, còn có một con thỏ có cái đồng hồ ngồi đó. Bụng đói khiến nhỏ mừng rỡ vội vàng lao ngay đến chiếc bàn, nhưng rồi nhỏ phát hiện nhỏ quá thấp bé so với cái bàn bèn cố

gắng sức trèo lên, khi trèo lên được thì nhỏ thở không ra hơi luôn. Nhưng nghĩ đến con gà đang nằm bóc khỏi trên bàn, Tùng Linh bèn cô sức đi đến. Vậy mà khi nhỏ vừa chạm vào con gà lập tức đứng dậy bỏ chạy. Miếng ăn đã dâng tới miệng rồi mà không ăn được khiến nhỏ không cam tâm quyết chỉ đuổi theo cho bằng được. Đang lúc sắp chụp được con gà thì một con mèo bỗng nhiên xuất hiện, đây đúng là xứ sở thần tiên mà, nhưng nhỏ không quan tâm, quyết tâm phải ăn bằng được cái đùi gà, mặc dù cái đùi bị gấp mấy lần nhỏ lúc này. Con mèo bỗng nhìn nhỏ cười gian xảo một cái rồi búng tay một cái, Tùng Linh bị văng ra xa, có cái gì cứ chọt chọt vào mũi của nhỏ rất khó chịu.

- Này, mau dậy đi. Trời sáng rồi.

Giọng ai nghe quen quá vậy trời, Tùng Linh cố mở mắt ra, gương mặt của Tuấn Anh xuất hiện trước tầm mắt nhỏ khiến nhỏ giật cả, trợn mắt kêu lên:

- Đồ biến thái, ông dám xông vào phòng tôi.

- Bé cái miệng lại đi. Nhìn lại xem đây là nơi nào – Tuấn Anh lấy khăn lau lau mồ hôi đáp.

Tùng Linh nhìn xung quanh rồi nhớ lại, đêm qua nhỏ vào được nhà chú nhưng không vào được phòng Tuấn Anh thì làm sao mà trèo vô phòng của mình được. Phòng của chú thì khóa rồi, cửa bị khóa là cái chắc, vì chú để phòng nhỏ vào phòng nghịch phá làm hư máy móc của chú. Căn phòng lớn giống phòng của anh trai nhỏ thì tên Tuấn Anh ở, còn căn phòng nhỏ này, nhỏ đành vào ngủ tạm còn hơn là nằm ở ngoài so fa lạnh lẽo. Nhưng trong đây có giường mà không niệm hay bất cứ cái gì khiến nhỏ ngủ chẳng ngon chút nào hết, khắp người nhức mỏi vô cùng.

Tùng Linh ném ngay ánh mắt giết người về phía Tuấn Anh, thấy hần ta bận áo thun, quần thể thao, mang giày bata trắng, giống như vừa đi tập thể dục sáng trở về, nhỏ nhớ lại cái mũi bị ai đó đập đập, thì nhìn trên đôi giày trắng kia, tuy rằng sáng bóng, nhưng đế giày rõ ràng có vết đen. Vậy mà cái tên này dám cả gan dám dùng nó đập nhỏ. Tùng Linh tức giận bắt đầu hoạt động cái miệng của mình:

- Này cái tên khốn kia, tại sao tối hôm qua lại đóng cửa chứ hả, báo hại tôi không thể trở về phòng mình được, anh có biết hay không hả? Phải nằm ngủ cực khổ ở trên cái giường cứng hơn đá này, đã vậy còn không có mùng mền gối chiếu gì, mà trời thì lạnh lại nhiều muỗi. Tôi nói cho anh biết, nếu chẳng may tôi bị cảm lạnh hay bị sốt rét gì đó, tôi nhất định sẽ không tha cho anh đâu.

- Còn gào thét được như thế thì chắc chắn là không sao đâu, đừng lo – Tuấn Anh cười nhạt nói – Nếu anh mà là em, anh không có tâm trạng mắng người đâu, bởi vì đã tới giờ đi học rồi.

Tuấn Anh nhắc nhỏ mới nhớ, giờ trời đã sáng rồi nếu nhỏ còn không mau về phòng nữa thì mẹ nhỏ chắc chắn sẽ biết đêm qua nhỏ không ngủ trong phòng. Cũng tại cái tội lười của nhỏ mà thôi, huhu, phá nát hết mấy chục cái đồng hồ rồi. Ngày nào nhỏ cũng ca bài hát :” Một chút nữa thôi” và tắt đồng hồ báo thức để tiếp tục nướng.

32. Chương 32

Cho nên sau khi n lần đồng hồ hư và n triệu lần một chút nữa thôi, mẹ nhỏ quyết định tự mình đích thân kêu gọi đứa con gái nhốt thầy của mình dậy.

- Mấy giờ rồi – Nhỏ hét hoảng kêu lên rồi ngó đồng hồ xung quanh.

- 6 giờ 10 phút – Tuấn Anh bình thản đưa tay nhìn đồng hồ mình đáp.

Trời ơi, nhỏ sắp tiêu tùng rồi, giờ này chắc chắn mẹ nhỏ đã phát hiện ra sự mất tích bí ẩn của con gái mình và chắc chắn đang dán lệnh truy nã rồi. Nhỏ phải mau chóng trèo qua ban công đi về phòng mình thôi. Nghĩ là làm liền, Tùng Linh liền lao ra ban công, nhưng vừa lao ra nhỏ đã lập tức ngồi thụp xuống rồi từ từ bò vào trong phòng Tuấn Anh. Bò vào trong phòng, nhỏ lấy tay vỗ vỗ ngực ra chiều vừa trải qua một cơn đau tim.

Tùng Linh mếu máo nghĩ, giờ nhỏ phải làm sao đây cơ chứ. Ba nhỏ đang tập thể dục ở bên dưới, nếu bây giờ mà bắc ván đi sang, chắc chắn ba nhỏ sẽ phát hiện ra ngay.

Không đi cũng chết, đi cũng chết. Tùng Linh cắn răng cắn lợi liếc Tuấn Anh một cái rồi lao ra khỏi phòng, đi ra ngoài bằng cửa chính. Thà mang tội chết, chứ nhất quyết bảo vệ cái bí mật nhỏ nhoi của mình để sau này còn có cơ hội chuồn ra ngoài chơi nữa chứ.

Nhỏ vừa đi ra, thì thấy ba mẹ nhỏ đang nói chuyện với nhau.

- Tối qua con ăn xong, anh đã đi khóa cửa nhà rồi mà. Chìa khóa đặt trong phòng mình làm sao con đi ra ngoài được chứ - Ba Tùng linh ngạc nhiên nói.

Ba nhỏ vừa nói xong thì đã thấy nhỏ lao ra ngoài rồi, mẹ nhỏ thấy nhỏ lập tức quát lên:

- Con đã đi đâu hả.

- Dạ con – Tùng Linh tái mặt, tim nhỏ đập liên hồi. Coi như kiếp này đã tận rồi, cam tâm sống trong lao tù vậy, đành đợi kiếp sau mới quấy vùng tiếp được. Tất cả cũng tại vì cái tên khốn kia.

- Nói mau, hôm qua con đã ở đâu? Sao sáng nay mẹ vào phòng không thấy con, tìm khắp nhà cũng không thấy – Nhìn sắc mặt chẳng khác nào hỏe diêm sơn của mẹ nhỏ, không phải nói là, sư tử hà đông và bà la sát còn kém xa, Tùng Linh biết cuộc đời mình sắp chấm dứt.

Đầu óc nhỏ cũng vì quá sợ hãi nhất thời chẳng tìm ra được lí do gì để bịa, giải thích cho lí do vắng mặt của mình. Đang khẩn trời phật ẹ nhỏ xử tội nhẹ nhẹ thôi thì Tuấn Anh đã lên tiếng:

- Là con nhờ em ấy đưa con đi đến chỗ mọi người thường tập thể dục buổi sáng ạ. Tại con thấy chú sáng nào cũng tập thể dục hết, con thấy rất khâm phục và ngưỡng mộ chứ. Con thấy thanh niên như con cần phải học hỏi và thường xuyên luyện tập thể thao để có sức khỏe tốt hơn.

Nghe cái tên khốn này ca tụng ba nhỏ, khiến ba nhỏ khoái trí cười sảng khoái, nhỏ thật là ngốc lỗ tai dễ sợ luôn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dù sao hẳn ta cũng là đang giúp mình nên nhỏ đành nín nhịn vậy. Bèn hùa theo bảo:

- Phải đó ba mẹ. Sáng nay con dậy sớm, thấy ba mở cửa ra ngoài, con cũng ra theo. Con dẫn anh ấy đi đến công viên để tập thể dục ạ.

Cũng may mắn là nhỏ ăn bận đơn giản vô cùng, nhìn vào thì đúng là bộ dạng thể thao. Cũng tại vì lần trước mặc váy đi trên tấm ván bị cái tên này thấy, nên nhỏ cách tới già, không dám ăn bận để bị chú ý nữa.

Cũng may, mẹ nhỏ không nghi ngờ, chỉ khê nhắc nhở:

- Con xem mà học hỏi theo anh Tuấn Anh kia, xuyên năng tập thể dục để cơ thể khỏe mạnh.

- Dạ - Nhỏ ngoan ngoãn gật đầu.

- Thôi vào nhà ăn sáng đi rồi đi học kẻo trễ – Đương nhiên là mẹ nhỏ không nói với nhỏ mà là nói với cái tên khốn kia rồi. Vì hẳn ta ở một mình cho nên mẹ nhỏ bèn bảo hẳn ngày ngày qua nhà nhỏ ăn cơm kè.

Vừa thấy ba mẹ vào nhà, Tuấn Anh cũng chậm rãi bước theo sau, Tùng Linh đã kêu lên:

- Đây!

33. Chương 33

- Anh!

- Kêu chó kêu mèo bằng anh, cũng đừng hòng tôi kêu anh bằng “ anh”

- Vậy thì đành chịu thôi, chứ tất cả mọi người gặp anh đều phải kêu anh bằng anh cả.... – Tuấn Anh cười bí hiểm ngừng lại vài giây rồi mới nói tiếp đầy thích thú – Bởi vì anh tên Tuấn Anh.

- Khụ khụ khụ...- Tùng Linh bị sặc vài cái, đúng là như vậy rồi , khốn khiếp thật – Tôi sẽ không cảm ơn anh đã giúp đỡ đâu. Bởi vì chính anh đã hại tôi vào cảnh này. Anh là đồ thất hứa.

Tuấn Anh đang đi bỗng quay lại, nghiêng đầu hỏi:

- Anh thất hứa cái gì? Anh đã hứa sẽ không nói cho ba mẹ em hay chuyện em trốn nhà đi chơi bằng đường ban công mà.

- Vậy sao anh còn đóng cửa nữa chứ? Như vậy chẳng khác nào muốn hại tôi.

- Em đó, em là con gái mà trốn nhà đi chơi lại còn đi quá 10 giờ như thế. Có biết buổi tối ra đường rất nguy hiểm hay không hả, lỡ em có chuyện gì rồi thì sao, ba mẹ em sẽ buồn thế nào. Lần này anh còn giúp em che giấu, nhưng nếu em còn lén lút đi chơi quá giờ như thế, anh nhất định sẽ không giúp em nữa đâu. Tốt nhất là em nên từ bỏ cái trò trốn đi chơi như thế nữa đi.

Tuấn Anh nói một hơi dài dạy đời rồi đi thẳng vào nhà nhỏ khiến Tùng Linh nghẹn lời luôn. Tùng Linh nhìn theo bóng dáng của Tuấn Anh, nhỏ thê nhất định sẽ khiến tên này trả giá, bắt hẳn phải hối hận vì đã làm nhỏ sống dở chết dở như thế này.

34. Chương 34

Chương 2: hại người hại mình

Tùng Linh tức giận nhìn Tuấn Anh từ tốn ăn sáng chung bàn với nhỏ sau khi vệ sinh và thay đồng phục xong đi xuống lầu. Ánh mắt nhỏ cứ như là muốn ăn tươi nuốt sống kẻ trước mặt mình vậy. Thông thường trước ánh mắt này của nhỏ, tụi bạn thường cảm thấy ớn lạnh, ít nhất là chẳng thể nào nuốt được thứ gì. Vậy mà cái tên này nhìn thấy nhỏ còn cười cười nháy mắt, sau đó bình thản ăn như không có gì xảy ra.

- Ăn đi...ăn đi...ăn ắc ghen chết luôn đi – Nhỏ nhìn Tuấn Anh âm thầm nguyên rủa.

Sau cùng nhỏ thấy Tuấn Anh không thèm đếm xỉa gì mình, đành hậm hực ăn phần ăn sáng của mình, bành bì với trứng ốp la. Tùng Linh nhìn phần ăn của mình rồi nhìn lại phần ăn của Tuấn Anh, rõ ràng có sự khác biệt quá chừng đi. Vì sao đĩa của nhỏ chỉ có một cái trứng ốp la, hai cái xúc xích. Còn đĩa của Tuấn Anh, lại có đến tận 2 cái trứng, 4 cây xúc xích, đã vậy cả dưa leo nhỏ cũng không bằng một góc của hắn ta.

- Mẹ - Tùng Linh nhẩn nhện không được bèn quay đầu nhìn sang mẹ hỏi – Vì sao con chỉ có một cái trứng thế. Rốt cuộc con có phải con đẻ của mẹ hay không?

- Hối hay nhỉ. Con không phải con mẹ mà mẹ phải tốn tiền nuôi con à. Con đó, so với con Kitty cũng không bằng, mẹ thà nhận nó làm con còn hơn để ra con – Mẹ nhỏ phũ phàng đáp, không cho nhỏ một chút cơ hội vùng vẫy nào, sau đó mẹ nhỏ lại nói tiếp, đã thương tình thần quật khởi của nhỏ luôn, đập tắt không thương tiếc – Con là con gái, ăn nhiều quá làm gì. Đã ham ngủ còn ăn nhiều, lại lười tập thể dục, không khéo bụng bự ra, lại phải tốn tiền mua quần áo mới.

Trời ơi, có người mẹ nào như mẹ nhỏ không cơ chứ? Sao lại ở trước mặt người khác mà chê con gái mình thậm tệ như thế. Chả bì với mẹ của nhỏ Phương và Chi. Mẹ của người ta, thì che che dấu dấu khuyết điểm của con gái trước mặt người lạ, thậm chí chuyển khuyết điểm thành ưu điểm. Mẹ của nhỏ thì ngược lại, có bao nhiêu tật xấu nói ra một lần.

- Mẹ, con kể mẹ nghe câu chuyện hài này nhé – Tùng Linh đang ăn bỗng dừng lại nói.

- Ăn nhanh lên còn đi học, nói nhiều nữa là trễ bây giờ - Mẹ nhỏ liền lập tức cản nhằn.

- Chỉ một phút thôi mà mẹ, hôm nay con quá giang anh Tuấn Anh đi học, sẽ không trễ đâu – Nhỏ cố tình kéo dài từ quá giang rồi liếc nhìn Tuấn Anh một cái, coi như một công hai chuyện. Thứ nhất, chắc chắn nể mặt ba mẹ nhỏ, tên này không thể từ chối chở nhỏ, nhỏ khỏi phải mất công đi bộ đến trường. Thứ hai, nhỏ muốn nhắc khéo mẹ một chút kéo sau này mẹ nhỏ lại đi rêu rao tật xấu của nhỏ.

- Tuấn Anh, lát nữa con cho bé Linh quá giang đến trường dùm cô nha.

Tuấn Anh bèn gật đầu. Tùng Linh vui mừng xuýt nhảy lên, nhưng đành nhảy trong lòng vậy.

- Được rồi, kể mau đi.

35. Chương 35

- Dạ. Chuyện là thế này ạ - Nhỏ hần giọng bắt đầu kể - Có một chàng rể vừa cưới một cô dâu, lúc yêu nhau, anh luôn nghĩ cô hoàn hảo, mỗi khi đến nhà cô, anh nghe mẹ cô khen cô hết lời và cô rất xinh đẹp. Và anh nghĩ, mình đã tìm được một cô vợ hoàn hảo cho nửa đời còn lại. Nhưng ở với nhau được ít lâu thì anh phát hiện ra không phải như thế. Đầu tiên, anh phát hiện vợ mình không biết nấu cơm, giặt đồ, rửa chén, tối ngày chỉ lo sửa soạn.....anh bèn phàn nàn với mẹ vợ.

- Mẹ vợ liền mỉm cười nói:” Con gái mẹ không nấu cơm, giặt đồ, rửa chén vì nghĩ cho con đấy.

Chàng rể ngạc nhiên vô cùng, vợ mình không chịu làm gì cả vì nghĩ ỉn, có chuyện như thế sao? Anh liền hỏi mẹ vợ lí do.

Mẹ vợ liền đáp :”Con nghĩ xem, một người đàn ông có thành đạt hay không phải nhìn vào nhà anh ấy đang ở, có xe hơi, có nhà lầu, có người giúp việc nấu cơm giặt đồ rửa chén hay không? Nhà lầu con đã có rồi, xe hơi cũng đã có rồi, nhưng người giúp việc lại không có. Nếu vợ con làm như thế, hóa ra nhà con chẳng có người giúp việc. Mà không có người giúp việc, cho thấy con chẳng phải là người đàn ông thành đạt giỏi giang gì. Người ta sẽ khinh rẻ xem thường con, cho nên vợ con làm thế là vì muốn giúp con, lo nghĩ cho con mà thôi, để con không bị người ta xem thường nữa. Còn nữa, vợ con sửa soạn làm đẹp để cho con có thể hạnh diện với người, không làm việc để giữ bàn tay luôn mềm mại, để mỗi khi con nắm đều cảm giác có sự thích thú”

Anh ta ngơ ngẩn hỏi:” Chẳng phải vợ là phải như thế sao?”

Bà mẹ liền đáp:”Vợ ngày xưa khác vợ thời nay, thời nay vợ phải làm những thứ đó thì vợ chẳng khác người giúp việc cả. Mẹ gả con gái mẹ cho con để làm vợ chứ không phải để làm osin. Trừ khi nào đến việc đẻ mà con gái mẹ vẫn không biết, con hãy sang phàn nàn với mẹ. Còn giờ thì mau mượn người giúp việc ngay”

Anh chàng rể suy ngẫm thấy mẹ vợ nói cũng đúng. Anh đi ăn tiệc thấy vợ của nhiều người làm cao đều xinh đẹp, tay chân mềm mại, nhà ai cũng có người giúp việc. Cho nên quyết chí nghe lời mẹ vợ, về mượn ngay người giúp việc. Quả nhiên cuộc sống anh ta tốt hơn hẳn trước đây, thăng chức đều đều.

Tuấn Anh nghe xong thì không khỏi bật cười. Mẹ nhỏ liền lườm nhỏ một cái hỏi mỉa mai rằng:

- Thế con là cô gái thời đại nào? Chắc không phải là cô gái của thời đại tương lai đâu nhỉ, hai cái kia càng không cần nói. Cô gái kia ít nhất cũng xinh đẹp. Chứ chẳng ai vừa nhai vừa nói như con, thật là mất nét.

Tuấn Anh mỉm môi cười khúc khích khiến Tùng Linh tức anh ách, nhưng nhỏ cố mè nheo bảo:

- Chẳng phải mọi người thường bảo con xinh đẹp giống mẹ hay sao? Phải không ba?

- Ồ...phải – Ba nhỏ đang nhai đàn ghita đầu.

- Sao mẹ chẳng thấy mình đẹp nhỉ? – mẹ nhỏ chột lên tiếng.

Tùng Linh suýt mắc ghen vì miếng bánh mì mắc trong cổ họng, đúng là khóc không ra tiếng. Chẳng lẽ nhỏ phải khen mẹ nhỏ là người thật thà nhất thế gian hay sao. Đến cả chiều mà người phụ nào cũng thích là “Được khen đẹp” mà mẹ nhỏ cũng không nhận, đúng thật là.

Tùng Linh không còn gì để nói nữa, nhỏ ghen ngào tiếp tục ăn bánh mì của mình. Vốn nhỏ chỉ muốn nói mẹ nhỏ nên giống người mẹ kia, khen con gái mình một tí để con gái có được tấm chồng tốt, sung sướng về sau, nào ngờ.....haiz

- Tuấn Anh, cô nghe nói con học rất giỏi đúng không?

- Dạ, cũng tầm tạm thôi cô – Tuấn Anh khiêm tốn đáp.

Tùng Linh bĩu môi không tin, nếu hần ta học tầm tạm làm gì mà mấy đứa con gái phát cuồng lên như thế.

- À, cô có chuyện này muốn nhờ con giúp – Mẹ nhỏ nhìn Tuấn Anh vẻ mặt đầy lương lực .

- Có chuyện gì cứ nói với con đi ạ, nếu giúp được, con sẽ giúp – Tuấn Anh thấy vậy bèn nói.

- À, là vậy, cô định nhờ con phụ đạo cho bé Linh dùm cô – Mẹ nhỏ lập tức vui vẻ nói.

Tùng linh đang uống ly sữa tươi liền lập tức phun ra, ho sặc sụa, Tuấn Anh cũng ho khan vài cái.

Sau đó cả hai cùng nhìn mẹ Tùng Linh kêu:

- Cái gì?

Sau đó liền quay mặt nhìn nhau, gương mặt cực kì không thể tin được.

36. Chương 36

Chương 2: (tt -1)

- Haiz, con gái cô vốn đầu óc không được tốt. Người ta nói xấu mặt tốt đầu hay ngược lại. Con gái cô xấu cả hai luôn – Mẹ Tùng Linh thở dài nói.

- Khụ ...khụ....- Tùng Linh ho tập hai , lần này ho dữ dội hơn lần trước nữa, thật tình thì nhỏ chỉ muốn cắn lưỡi chết quách đi cho xong. Không ngờ câu chuyện nhỏ vừa kể, mẹ nhỏ chẳng chút tiếp thu nào cả, còn công khai sỉ nhục nhỏ trước bàn dân thiên hạ. Ý lộn, trước một cái tên đáng ghét như Tuấn Anh. Cái tên này còn hơn cả bàn dân thiên hạ ấy, bị bàn dân thiên hạ cười, nhỏ nhục một, bị tên này cười nhỏ nhục 1000 lần.

Cũng may Tuấn Anh không cười, chứ nếu không, nhỏ nhất định giết người diệt khẩu cho khỏi nhục.

- Người ta nói cần cù bù thông minh, con gái cô không thông minh mà còn lười biếng nữa. Cho nên chuyện học của nó khiến cô rất đau đầu. Trước đây có anh hai của nó kèm cặp cho, miễn cưỡng lắm mới lên được lớp 10. Bây giờ anh hai nó đi học đại học, ở trọ lại, không có ai kèm cho nó học nữa. Mà con cũng biết đó, năm lớp 10 so với năm 11 và 12 thì quan trọng hơn nhiều. Kiến thức lớp 10 coi như là nền tảng cho lớp 11 và 12. Nếu không nắm vững kiến thức lớp 10 thì xem như không học nổi cấp 3 rồi, không thể thi tốt nghiệp được chứ đừng mong đậu đại học.

- Mẹ à, con sẽ cố gắng học chăm chỉ, con thề đó. Chỉ cần cho con đi học thêm là được rồi.

- Lần nào con cũng thề thốt hết trơn á, nhưng con thực hiện lời thề được bao nhiêu lần. Cũng may là ông trời không nghe thấy, chứ nếu không cho sét đánh xuống, bây giờ mẹ khỏe rồi, may cho con cái áo quan là xong.

- Mẹ, con có thật là con của mẹ hay không? – Tùng Linh nhin không được quay sang mẹ mếu máo hỏi.

- Sao con không hỏi mẹ có hối hận khi sinh con ra hay không? – Mẹ nhỏ cười cười bảo.

- Vậy mẹ có bao giờ chưa từng hối hận vì đã sinh ra con hay không? – Tùng Linh lém lỉnh hỏi ngược lời yêu cầu của mẹ.

- Có.

- Lúc nào thế mẹ? – Tùng Linh sáng mắt mừng rỡ hỏi dồn.

- Hôm nay, bây giờ. Mẹ chưa từng “hối hận” bởi vì mẹ “rất hối hận” vì đã sinh ra con – Mẹ Tùng Linh vui vẻ đáp.

Tùng linh không còn ăn nổi nữa rồi. Nhỏ âm thầm ca bài ca “tạm biệt”

“ Tạm biệt bánh mì thân yêu.

Tạm biệt trứng ốp la nhé.

Nay tao chẳng thể ăn được nữa rồi.

Nhớ lắm. Nhớ lắm....khi cái bụng cứ sôi”

Tùng Linh ráng chút sức tàn lực kiệt của mình nói lời cuối cùng:

- Mẹ à, anh Tuấn Anh năm nay 12 rồi, bài học rất là nhiều . Mẹ nhờ anh ấy như vậy, lỡ anh ấy ngại không dám từ chối. Vậy thì bài vở của anh ấy sẽ thế nào đây. Mẹ làm vậy là hại anh ấy đó.

37. Chương 37

Mẹ Tùng Linh nghe vậy thì cuối đầu nghĩ ngợi. Haha, đừng tưởng nhỏ không có cách nào từ chối chứ, muốn từ chối cái gì, có vô vàn cách, áp lực càng lớn, sự từ chối càng dân cao nha. Bây giờ chỉ cần chờ Tuấn Anh gật đầu tán đồng ý nhỏ nữa là xong.

Tuấn Anh cuối cùng cũng gật đầu, nhưng không phải tán đồng ý nhỏ mà là đồng ý với mẹ nhỏ sẽ làm gia sư cho nhỏ.

- Không thành vấn đề đâu cô. Con có thể giúp cô kèm em ấy.
- Nhưng còn việc học của con – Mẹ nhỏ e ngại nhìn Tuấn Anh. Quả thật không thể vì nhỏ mà làm chậm trễ việc học hành của Tuấn Anh được. Nếu cậu nhóc vì chuyện này mà học hành sa sút, mẹ nhỏ khó lòng ăn nói với ba mẹ Tuấn Anh.
- Không sao đâu cô ạ. Con vừa học bài vừa kèm em ấy được. Chỉ cần cô cho con toàn quyền dạy bảo là được – Tuấn Anh nhấn mạnh hai từ “dạy bảo” rồi đưa mắt nhìn Tùng Linh, nhỏ đang run run người trông mắt nhìn cậu đầy oán hận – Con cũng phải cảm ơn cô vì đã cho con ăn uống miễn phí thế này.

Rõ ràng là Tuấn Anh cố trêu chọc Tùng Linh mới nói bằng giọng như thế. Tùng Linh nghe xong thật muốn lao đến cấu xé Tuấn Anh ra làm ba, mắng ***** thậm tệ. Nếu hẳn được toàn quyền dạy dỗ nhỏ, không phải là nhỏ sẽ rất thâm hiểm hay sao chứ. Hồi nãy mà hẳn đã dạy nhỏ một bài học đau thường rồi, nếu còn rơi vào tay hẳn nữa, chỉ e nhỏ chỉ còn da bọc xương mà thôi.

- Vậy thì tốt, thôi hai đứa ăn đi kéo trễ giờ học – Mẹ nhỏ vui vẻ đáp – Cô sẽ nấu thật nhiều đồ ăn ngon để bồi bổ cho con.

Tùng Linh mắt ướt đầu khổ nói:

- Mẹ, con cũng học hành chăm chỉ mà, chẳng lẽ không được bồi bổ hay sao.
- Yên tâm đi, mẹ sẽ nấu luôn phần con.

Nói như vậy chẳng khác nào là nhỏ ăn ké của tên này. Không được, nhỏ nhất định phải tìm cách để tên này thấy khó mà cáo lui mới được. Như vậy đời nhỏ mới có thể quấy vùng được chứ.

Buổi sáng đã đi học rồi, về nhà con phải học thêm với hẳn ta nữa. Vậy thì thời gian vui chơi của nhỏ ở đâu chứ? Trời ơi, đúng là “Học, học nữa, học mãi.” Mà. Huhu.

Được rồi cái tên Tuấn Anh kia, ngươi hãy chống mắt xem ta hạ bệ ngươi thế nào?

38. Chương 38

Chương 2: (tt-3)

Ăn cơm xong, trước mặt mẹ mình, nhỏ không ngoan tỏ vẻ ngoan ngoãn, thưa ba mẹ đi học xong thì giả vờ quay sang Tuấn Anh cười cười bảo:

- Anh Tuấn Anh, nhờ anh chở em đi đến trường nha.

Tất nhiên trước nụ cười có 100% là giả dối của nó, Tuấn Anh nhận ra ngay, nhưng cậu vẫn vui vẻ nhận lời:

- Không có chi. Chỉ cần em ngoan ngoãn ngồi yên ở sau lưng anh là được rồi.

Sau đó cậu kể tai Tùng Linh nói nhỏ:

- Nếu em muốn giở trò, nhớ thông báo choa anh một tiếng nha.
- Haha...anh yên tâm – Tùng Linh phá ra cười – Em nhất định sẽ thông báo cho anh biết, bởi vì như vậy mới thú vị chứ – Nhưng nhỏ cũng nói nhỏ bên tai Tuấn Anh là – Dù anh có biết trước thì sao, vẫn là không đỡ nổi đâu.

- Vậy tụi con đi học đây cô – Tuấn Anh nhìn mẹ nhỏ chào lễ phép rồi quay lưng nhìn nhỏ cười nói nhỏ - Chờ xem sao đã.

- Thưa mẹ con đi học – Tùng linh cũng nói nhanh rồi ngồi lên xe của Tuấn Anh đáp – Cứ chống mắt lên đi, bởi trời cao lắm.

- Tụi con định khi nào bắt đầu học, để cô chuẩn bị ít bánh trái cho ăn – Mẹ nhỏ thấy hai đứa đã ngồi yên trên xe liền gọi hỏi theo.

- Dạ tối nay đi cô - Tuấn Anh cười gian đáp

- Cái gì? – Tùng Linh khê kêu lên.

- Củ mì chứ cái gì – Tuấn Anh cười châm chọc – Sợ rồi chứ gì. Anh sẽ không cho em thời gian để nghĩ cách hại anh đâu. Anh sẽ từ từ hành hạ em. Giống như méo vờn chuột ấy.

- Được lắm. Anh cứ chờ xem đi, xem anh là mèo hay tôi là mèo – Tùng Linh ghiền rằng nói, bụng nhỏ mang một cục tức không nói thành lời, cái tên quyết ép nhỏ chết vì học mà. Vì sao không để nhỏ thử thêm vài ba hôm mà đã bắt nhỏ lao đầu vào học liền như thế. Nhỏ hận, nhỏ hận. Nhất định phải khiến tên này thối chí rút lui trả lại cho nhỏ những giây phút tự do hiếm hoi mới được.

Nghĩ xong, nhỏ liền mở cặp ra lấy giấy bút vànở một nụ cười gian trên miệng.

Vừa đến trước cổng trường, nhỏ đã đập vào lưng Tuấn Anh cái bốp rồi nhảy xuống xe nói:

- Bắt đầu từ bây giờ chiến tranh giữa hai chúng ta đã xảy ra.

Nói xong, Tùng Linh chạy thẳng vào trong trường, Tuấn Anh nhìn theo nhỏ nhún vai lắc đầu. Xem ra cậu sắp phải đối phó với một trận đại hồng thủy rồi đây.

Quả nhiên màn khởi đầu rất ấn tượng khi Tuấn Anh bước vào lớp thì tụi bạn đã bật cười khúc khích trêu.

- Oa, tui biết vì sao ông lại phải chuyển trường đến đây rồi. Ở trường cũ không chịu nổi ánh mắt mọi người chứ gì? Yên tâm, chuyện gì chứ, chuyện này trường chúng ta rất thoáng – Một cậu bạn lên tiếng trêu.

Lập tức cả nam lẫn nữ đều phá ra cười, dù ấy cô bạn gái kia rất thích Tuấn Anh nhưng vẫn không thể không phá ra cười. Nhưng vẫn tốt bụng chỉ chỉ ra sau lưng của Tuấn Anh, Tuấn Anh bị các bạn cười thì bối rối chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra. Khi hiểu ra lập tức với tay ra sau lưng mò mẫm. Quả nhiên sau lưng cậu có dán một mảnh giấy, cậu giật mạnh tờ giấy ra nhìn thì xám cả mặt với hàng chữ :” DON’T BOY & LOVE BOY”

- Này ông đắc tội với mỹ nữ nào thế - Cậu bạn vừa trêu Tuấn Anh đến vỗ vai cười hỏi.

Tuấn Anh vò nát tờ giấy trong tay mình rồi đáp:

- Nữ Tarzan.....

39. Chương 39

“Mười tật xấu của con trai”

- Tham ăn là nhất

Lát khát là hai

Nói dai là ba

La cà là bốn

Lộn xộn là năm

“Ba lăm” là sáu

Nhốn nháo là bảy

Lải nhải là tám

Chín là ăn bằm,

Thích tám là mười.

- Đó...chính là mười tật xấu của bọn đàn ông đó – Tùng Linh liệt kê ra những tính xấu thường gặp phải ở bọn caon trai khi hai nhỏ Phương và Chi nghe nhỏ kể chuyện được chính Tuấn Anh kèm cho thì nhìn nhỏ bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ - Cái tên đó dù ít dù nhiều cũng dính vào một trong mười tật xấu đó. Thứ nhất, vào nhà tui ăn hết tận 2 cái trứng ốp la, 4 cây xúc xích.....đúng là cái đồ tham ăn.

- Người ta là con trai, lại đang tuổi ăn tuổi lớn, ăn như vậy mới đủ no chứ - Nhỏ Phương bèn thay mặt Tuấn Anh bào chữa – Ăn ít quá thì làm sao lớn nổi. Mà như vậy thì nhà bà lại nag tiếng bạc đãi khách thì sao.

- Bà là bạn ai vậy – Tùng Linh tức tối lườm đứa bạn thân của mình đang bênh vực cho người khác.

- Tui là người giúp lý không giúp tình. Người theo đuổi chủ nghĩa ngay thẳng, bà không biết hay sao? – Nhỏ Phương tùm tùm cười đáp.

- Hắn ta có mỗi một chuyện tui đã trốn ra khỏi nhà mà thù vặt rồi nói hoài thành ra nói dai. Rồi cứ lải nhải bên tai tui hoài giống như mấy ba tám khiến tui phát bực mình. Đó còn chưa nói đến việc hắn có máu ba lăm, đám nhìn trộm tui như thế. Một người con trai không hoàn mỹ như vậy, có gì mà mấy bà mê dữ vậy.

- Đúng, có gì mà phải mê chứ. Người con trai tốt hơn anh ta gấp trăm lần đang đứng ở đây vì sao mấy bà không chịu mê – Thăng nguyên từ đâu chỗ mờ xen vào tự tấn bóc bản thân lên.

Cả ba nhỏ: Tùng linh, Phương, Chi liền ngẩng đầu lên trên tìm kiếm, sau đó Tùng Linh đưa tay lên trời phẩy phẩy vài cái rồi nói:

- Nguyên !Có gì từ từ nói, xuống đây đi mà. Leo cao quá té cao chết đó.

- Có ba bà té chết thì có. Nói cho ba bà biết, tại mấy bà quen tui lâu nên không cảm thấy gì, chứ tui mà ra đường, nhiều đứa con gái xin chết vì tui lắm đó.

- Đứa nào có mắt mà như mù vậy Nguyên – Nhỏ Chi trêu.

- Người ta là tìm thấy được nét đẹp tiềm ẩn của tui, chứ không có mắt lóe như mấy bà đâu – Thăng Nguyên hừ mũi nói.

- Vâng, nét đẹp tiềm ẩn. Tìm hoài ẩn hoài. Haha...- Tùng Linh bèn đáp, còn giả bộ xoi mói người thăng Nguyên lắc đẹp chếp miệng khiến nhỏ Chi và nhỏ Phương cười nghiêng ngả.

Thăng Nguyên mặt không biến sắc, mức độ chai mặt thuộc loại gan thép được tôi luyện bởi ba đứa bạn quỷ quái của nó, khiến nó vênh mặt nói tiếp:

- Nói ấy bà biết nha, tui nè vai năm tất rộng thân mười thước cao, mặt mày tuấn tú bảnh bao, trí tuệ cũng không thuộc hạng tầm thường. So với con trai trong lớp, tui đây có thể tự hào nói, tui cao nhất lớp, so với bên ngoài, tui có thể tự tin nói, tui không thua ai cả. Nhưng mà ở trong lớp, tui chẳng bao giờ nói ra mất công tui nó bảo tui tự cao, ra bên ngoài, tui càng khiêm tốn hơn, mất công bọn họ nói tui tự đại. Một thằng con trai hoàn mỹ như tui, mấy bà tìm đâu ra.

- Ông nói đúng. Nhìn ông nhiều lúc nhìn ông khiến tui rất tự ti. Nhưng có nhiều người thua ông giống như tui nên khiến tui rất tự tin, mà ông lại là bạn tui khiến tui rất tự hào. Nhưng ông nói còn thiếu đó Nguyên – Tùng Linh liền lên tiếng

- Thiếu cái gì? – Thăng Nguyên nghe khen thì khoái, bèn hỏi ngay.

- Nổ quá thì tự tử - Tùng linh đáp tỉnh bơ.

Mặt thăng nguyên dần ngay ra lập tức. mấy đứa bạn xung quanh không kể nhỏ Phương và nhỏ Chi đều đập bàn cười rầm rầm, khiến thăng Nguyên quê độ một cục.

- Mấy bà bày đặt đặt ra mười điều chê con trai tui, vậy còn đám con gái mấy bà thì sao, tưởng mình hay lắm à.

- Sao lại không hay chứ. Nói cho ông biết, con gái tui tui có mười đừa tính, mà đức tính nào cũng đều tốt hết đó nhá – Nhỏ Chi cong môi đáp trả.

40. Chương 40

- Đọc cho thằng chả nghe coi Linh, cho thằng chả thua tâm phục khẩu phục luôn – Nhỏ Phương huých vai Tùng linh bảo.

Tùng linh bèn hắng giọng hắt mặt nhìn thằng Nguyên bảo:

- Nghe nè:10 đức tính tốt của con gái là:

“ Thủy chung là nhất

Chân thật là hai

Công khai là ba

Ga lẳng là bốn

Từ tốn là năm,

Chăm làm là sáu,

Thông thái là bảy,

Rộng rãi là tám,

Dám nói là chín,

Dám làm là mười.

- Thế nào, đã rõ chưa hả - Tùng Linh đọc xong hắt mặt nhìn thằng Nguyên hỏi.

- Đúng đúng...nói hay lắm. Con gái chúng ta đúng là cái gì cũng tốt cả - Cả đám con gái nhất loạt vỗ tay hoan hô Tùng Linh, nhỏ cũng chấp hai tay giơ cao tỏ ý cảm tạ lời tán thưởng của mọi người.

Thằng thông minh như thằng Nguyên lẽ nào lại ngu dại đối đầu với con gái trong lớp chứ. Cho nên nó đành im lặng lùi về chỗ ngồi. Con gái xem như chiến thắng oanh liệt trước tụi con trai và chờ ngày phụ thù của con trai.

Tuy ở trường vui là thế, nhưng về nhà Tùng Linh vẫn không thoát được thảm cảnh đau buồn, học cùng với Tuấn Anh. Mà vì trò chơi xỏ của nhỏ với Tuấn Anh mà hậu quả là nhỏ tự về nhà một mình.

Nằm ở nhà lẩn qua lộn lại , nghĩ cách làm sao để cho Tuấn Anh thấy khó mà lui, vậy thì nhỏ đỡ phải bó gối ngồi ở nhà mãi với tên này.

Tôn Tẫn đã nghĩ ra 36 kế, vậy nhỏ cũng nghĩ ra 36 kế đối phó với Tuấn Anh. Hehe....kế thứ nhất là giả vờ oan khuất.

Năm giờ chiều, mẹ nhỏ về đến nhà.

Đợi mẹ về, nhỏ trước mặt mẹ rót hai ly sữa tươi cho vào hai cái ly thủy tinh trắng trong, rồi cẩn thận đặt vào tủ lạnh, nhỏ giả vờ bảo mẹ:

- Mẹ, lát nữa nó lạnh rồi mẹ bê lên giúp con nha.

Sau đó nhỏ chuẩn bị tập vở ngoan ngoãn ngồi đợi Tuấn Anh đến. Nhỏ lôi cái bàn ngồi ra sắp đặt hết mọi thứ xong xuôi, kể cả tấm lót nệm ngồi để sẵn, trong có vẻ rất trang trọng và nghiêm túc

Quả nhiên một lát sau Tuấn Anh sang nhà nhỏ, tay xách theo cái túi nhỏ vẫn hay thấy Tuấn Anh đeo đi học, Tuấn Anh nhìn nhỏ nghiêm mặt hỏi:

- Học bài được chưa?

- Được rồi. Hí hí hí – Nhỏ đáp mà lén lút nhìn Tuấn Anh cười gian, nhỏ nghĩ đến tình cảnh của Tuấn Anh khi phát hiện ra tờ giấy nhỏ gián, nghĩ thôi cũng đủ khiến nhỏ cười khúc khích. Chờ đi, kịch hay vẫn còn ở phía sau.

Tuấn Anh thấy nhỏ cười thì càng tức cái vụ ban sáng, biết Tùng Linh cười đểu mình, thì mím môi rồi bảo:

- Hôm nay chúng ta học môn lý trước. Em hãy làm ba bài tập này cho anh.

Tuấn Anh lấy trong cái túi xách của mình ra một tờ giấy ghi bài tập đặt lên bàn cho nhỏ. Tùng Linh vừa nhìn một cái đã thấy choáng váng rồi. Các số liệu tính toán chỉ cho đúng một hàng, nhưng mà câu hỏi thì những 10 hàng.

Tùng Linh xem chút nữa là ngất đi rồi, nhỏ chưa bao giờ thấy một cái đề bài nào mà nó ngắn ngủn và tràn đầy câu hỏi như thế cả.

- Toàn là căn bản không đó, rất đơn giản. Em chỉ cần áp dụng công thức là ra thôi. Công thức trong sách có sẵn, cứ nhìn vào đó mà làm, đừng nói là em không làm bài này được nha. Ngay cả học sinh lớp tám cũng có thể làm được, em không làm được thì xuống bảo lớp 8 chỉ cho – Tuấn Anh nhìn vẻ mặt nhăn nhó muốn phản kháng của nhỏ liền nói để đã kích tinh thần nhỏ.

Đúng như Tuấn Anh nghĩ, nhỏ nghe xong thì máu nóng chảy rần rần bèn đáp:

- Làm thì làm chứ, căn bản thôi mà, đầu này không được mười cũng được chín chất xám chứ bộ.

Nói xong nhỏ lấy bút ra bắt đầu ngồi làm, Tuấn Anh nhún vai cũng lấy tập ra ngồi làm bài của mình.

Tùng Linh thỉnh thoảng liếc nhìn Tuấn Anh đang nghiêm túc làm bài của mình rồi hứ một cái, sau đó nghe ngáy hát ngheu ngao:

- Chiều chiều ra đứng tây lâu tây...thấy em tang tình đang tằm.....

41. Chương 41

- Để thời gian vào học bài đi, toàn là nghĩ bậy nghĩ bạ không hà – Tuấn Anh nghe nhỏ hát vậy bèn mắng.

Tùng Linh không thèm để ý đến thái độ trách móc của Tuấn Anh, nhỏ tiếp tục ngâm nga câu hát của mình .

-thấy em tang tình đang tằm...tằm heo...tằm heo trong chuông.....

Tuấn Anh không ngờ câu tiếp theo của nhỏ là như thế, biết mình trách oan nhỏ nên cúi đầu im lặng, giả vờ không để ý chỉ nói :

- Làm bài tiếp đi, ở đó mà hát hò hoài.

Sau đó cậu tiếp tục làm bài của mình. Tùng Linh thấy Tuấn Anh bị mình chọc quê thì thích chí cười thầm, nhỏ tiếp tục làm bài chờ mẹ nhỏ đem sữa lên.

42. Chương 42

Chương 2: (tt -6)

- Người ta nói, người hát không hát bậy, chỉ có người nói mới nghĩ bậy – Tùng Linh vừa ngồi làm bài vừa cố ý nói vu vơ trêu chọc Tuấn Anh.

- Chiều chiều ra đứng tay lâu tây...tay lâu tây.....

Tuấn Anh cũng đành để nhỏ hát nhảm chứ không lên tiếng nữa.

Lát sau mẹ nhỏ bê một cái mâm có hai ly sữa đã lạnh lên nhìn hai đứa học bài chuyên chú thì cười vui vẻ nói:

- Hai đứa nghỉ chút uống ly sữa tươi cho có sức học tiếp nè.

- Con cảm ơn mẹ - Tùng Linh nhanh nhẩu quăng bút xuống bàn với tay lấy ỉnh một ly sữa bưng uống liền một hơi thật ngon miệng sau đó tỏ vẻ sảng khoái kêu – Ngon quá đi mất. Sữa tươi là ngon số 1.

Tuấn Anh cũng đón lấy một ly trong tay mẹ Tùng Linh đang định đặt xuống bàn thì mẹ nhỏ đã giục:

- Sữa lạnh uống liền nó mới ngon, lát nữa hết lạnh uống không ngon đâu con.

- Phải đó. Trời nóng thế này uống lạnh là ngon phải biết.

- Hai đứa uống hết luôn đi, để mẹ sẵn bê xuống cho. Mất công để lại mùi trong phòng.

- Dạ - Nhỏ giả vờ vâng lời nhưng bê ly uống từ từ, nhân lúc che mắt, nhỏ liếc trộm bên Tuấn Anh chờ đợi .

Tuấn Anh nể mặt mẹ nhỏ liền bê ly sữa lên uống, mới uống một ngụm, Tuấn Anh đứng bậy dậy lao ra ban công phun ra ngay lập tức. Mẹ nhỏ cau mày nhìn Tuấn Anh hỏi:

- Sao vậy con.

Tuấn Anh lau miệng rồi mới nói:

- Sữa hình như bị gì, rất khó uống.

- Không lí nào, cô mới mua hôm qua mà. Date vẫn còn lâu mà – Mẹ nhỏ ngẫm nghĩ đáp rồi liếc mắt nhìn Tùng Linh trợn trừng hỏi – Con đã cho gì vào sữa hả?

- Con chỉ cho tí chanh vào sữa thôi mà. Đâu có khó uống đâu, uống rất ngon mà. Không tin mẹ uống thử mà xem – Tùng Linh giả vờ oan khuất đưa ly sữa trong tay mình ẹ uống thử.

Mẹ nhỏ bèn cầm ly lên uống thử, quả thật sữa lạnh thêm tí chanh uống rất ngon. Hoàn toàn không có vấn đề gì hết.

- Đúng là chỉ có vị chanh mà thôi – Mẹ nhỏ uống xong thì phán.

- Thấy chưa? Mẹ chỉ toàn nghĩ xấu cho con gái mẹ mà thôi – Tùng Linh giả vờ bị oan mếu máo nói.

- Chắc tại con không quen uống sữa này, thôi để cô đổi cho con ly khác – Mẹ nhỏ bèn ân cần nhìn Tuấn Anh nói.

Đương nhiên nhỏ không để cho ly sữa kia bị di dời đi bèn nói:

- Uống sữa cho thêm lát chanh vào rất tốt, nước chanh rất tốt cho sức khỏe, xưa nay khoa học đã chứng minh như vậy rồi. Người ta có lòng tốt, muốn cho ai đó có tinh thần hơn, vậy mà bày đặt làm khó dễ.

Nghe vậy, đổi ly sữa khác thì đúng là phụ lòng người ta quá, cũng thấy mình bày đặt eo sách quá cho nên Tuấn Anh đành cắn răng cắn lợi nói:

- Không cần đổi đâu cô, tại lúc đầu thấy sữa có vị lạ nên con mới nói thế, giờ biết là chanh rồi thì không sao hết. Con uống ly này cũng được rồi.

- Vậy con uống hết đi cho ngon. Cô đem dẹp luôn – Mẹ nhỏ liền cười nói.

Tuấn Anh đành miễn cưỡng bê ly sữa chanh lên kê miệng uống. Nhưng lúc này cậu mới phát hiện ra một sự thật vô cùng tàn khốc, ly sữa này không đơn giản là bỏ chanh vào. Lúc này đưa vào miệng còn đỡ, bây giờ thực sự nuốt vào thì mới biết nó khủng khiếp thế nào. Nhưng lần này không thể nhả ra được, cho nên Tuấn Anh đành liều chết uống hết ly sữa rồi đặt lại vào mâm của mẹ Tùng Linh. Mẹ nhỏ hài lòng thấy Tuấn Anh uống cạn bèn nói:

43. Chương 43

- Hai đứa cứ học bài đi. Cô xuống nấu cơm tiếp, nấu cơm xong cô kêu hai đứa xuống ăn.

Mẹ nhỏ nói xong thì ra ngoài, còn khép chặt cửa lại để cho hai người học tốt hơn. Nhỏ lập tức quay đầu nhìn gương mặt của Tuấn Anh, mỉm cười gian chờ đợi, quả nhiên gương mặt của Tuấn Anh biến tấu thành

nhiều màu sắc, nhưng cậu ráng chịu đựng. Tùng Linh quyết định làm cho Tuấn Anh tức ói máu mới thôi, bèn nói:

- Anh đúng là đáng khâm phục thật. vậy mà vẫn có thể uống cặn ly sữa đó.

- Em bỏ cái gì vào trong đó hả? – Tuấn Anh quay sang nhỏ ghiến răng hỏi.

- Yên tâm đi. Em không làm chuyện thất đức hại chết người ta đâu, cùng lắm là ly của anh em có cho thêm vài giọt dấm chua mà thôi. Tất nhiên là ly của em chỉ có bỏ chanh mà thôi, em nhanh tay chọn trước ly ỉnh mà. Để xem xem mấy giọt ta...1....2....3....4....10, haiz, mình cũng không nhớ rõ nữa. Dạo này đúng là già rồi, trí nhớ tệ quá đi mất.

Nhỏ chép chép miệng lắc đầu đập trán nhìn Tuấn Anh mỉm cười. Tuấn Anh nghe xong thì hoảng hốt, hèn chi nãy giờ cứ cảm thấy ruột gan cồn cào khó chịu, hóa ra do dấm chứ không phải do chanh. Cậu liền vội vàng đứng dậy.

Tùng Linh cười khoái chí, còn tỏ vẻ tốt bụng bảo:

- Ra khỏi phòng quẹo trái đi thẳng là toilet đó.

Tuấn Anh đi rồi thì nhỏ quay viết nằm ra sàn cười ngoặc nghêu, cảm thấy sướng khoái vô cùng, trả thù được một vỏ thật là thỏa lòng chết đi được. Cái tên Tuấn Anh kia, người cứ từ từ thưởng thức đi nhá

Sau hơn 10 phút nôn sạch những thứ mình vừa nuốt vào, gương mặt điển trai của Tuấn Anh trở nên tái nhợt đầy mệt mỏi, Tùng Linh không khỏi liên tưởng đến một rễ cây bị mất nước trở nên xơ xác đến tội nghiệp. Nhỏ cứ cười khúc khích mãi. Tuấn Anh dù tức cũng không còn sức để mắng nhỏ nữa, ngày hôm nay bị liên tục hai trận nôn ép cái bao tử, chẳng biết tối nay nó có biểu tình hay không nữa.

Đến nỗi, đi ăn cơm, Tuấn Anh ăn cơm cũng không nổi, cậu nhai qua loa một chút rồi về nhà nằm nghỉ.

Tùng Linh sau khi trả thù Tuấn Anh được rồi thì thích chí cười lăn lộn trên giường, sau đó gọi điện kể cho hai nhỏ bạn nghe. Hai nhỏ Chi và Phương nghe xong cũng muốn nhìn xem hot boy sau khi bị vùi dập thì ra hot gì. Tụi nó mong đợi ngày mai xem thế nào.

Nhưng Tuấn Anh, sau một đêm dài nghỉ ngơi, đã khỏe mạnh hồng hào trở lại và nhất là vẫn đẹp trai ngồi ngồi.....Nhưng không sao, nhỏ cứ tiếp tục hành hạ khủng bố Tuấn Anh cho đến khi cậu đầu hàng mới thôi. Hehe...

Buổi sáng trước mặt ba mẹ nhỏ, Tuấn Anh vẫn cho nhỏ quá giang rất đáng hoàng, nhưng buổi trưa ra về thì cứ mặc xác nhỏ, ba mẹ nhỏ đâu có biết đâu mà lo. Cho nên Tùng Linh cứ thể chơi khăm Tuấn Anh, cứ ra chơi là nhỏ lén lút chạy ra nhà giữ xe, tìm ngay chiếc xe đạp xịn của Tuấn Anh và bắt đầu....châm thủng bánh xe. Hahaha, Tùng Linh đắc ý cười nhìn cái bánh xe xẹp lép như con tép. Ra về nhỏ cứ thể đứng đĩnh về trước dù đi bộ nhưng lần nào cũng có mặt ở nhà trước, nhỏ mở rộng cửa ban công, chờ Tuấn Anh về .

Buổi sáng thì thế, buổi chiều Tuấn Anh vừa qua, vẫn là thấy nhỏ ngoan ngoãn ngồi đợi. Nhỏ vừa thấy Tuấn Anh thì nói ngay:

- Yên tâm đi, hôm nay em không có chuẩn bị sữa đâu.

Tất nhiên, nhỏ không chơi trò này mà là chơi trò khác

44. Chương 44

Chương 2: (tt -7)

Hai người ôn tập một chút thì mẹ nhỏ bê nước cam đi lên, Tuấn Anh nhìn ly nước cam mẹ nhỏ đang bê tới rồi liếc nhìn Tùng Linh đầy cảnh giác. Tùng Linh biết Tuấn Anh đang nghi ngờ mình thì chép miệng cười bảo:

- Yên tâm đi, hôm nay mẹ em tự tay làm nước cam đó rồi bê lên đây luôn đó, phải không mẹ?

Nhỏ quay sang mẹ cười hỏi đầy thích thú, cổ tình kéo dài giọng để chọc quê Tuấn Anh, mẹ nhỏ cũng gật đầu nói:

- Nước cam này cô mới vừa làm thôi. Cứ từ từ uống.

Tuấn Anh thấy vậy mới an lòng, lí nhí nói cảm ơn mẹ nhỏ.

Mẹ nhỏ vừa đặt hai ly nước cam lên bàn thì nghe một tiếng nổ tuy không phải là long trời lở đất nhưng mà đúng là một âm thanh đầy khó chịu vô cùng bởi vì âm thanh này chính là tiếng kêu xuất phát từ hậu môn. Vâng chính là tiếng “địt” mỗi khi bị nhỡ bụng. Và âm thanh này xuất phát từ Tuấn Anh mà ra.

Tuấn Anh bối rối đến đỏ cả mặt, lúng túng vì không biết vì sao lại có âm thanh này bởi vì cậu không hề...nhưng mà.....thật đúng là dở mếu dở khóc mà.

Mẹ Tùng Linh cũng hơi á ngại không biết nên nói gì trước âm thanh hơi thiếu tế nhị này thì Tùng Linh đã chớp lấy ly nước cam vừa uống vừa nói:

- Cái “ địt” là cái trời cho. Ai mà không “ địt” ốm o gầy mòn. Con cũng muốn được “ địt” mà mãi chẳng thấy được cái nào. Haiz.....Không *** được cho nên ăn mãi chẳng thấy cái gì ngon cả.

Chuyện tế nhị nên mẹ Tùng linh muốn lờ đi, nào ngờ con gái mình lại nói oang oang ra thế. Bèn lườm mắng nhìn Tùng Linh nói:

- Ngày mai mẹ mua khoai lang cho con ăn cho đã, ăn xong cứ trùm mền rồi *** cho khoái. Khỏi than vãn hoài.

Tùng Linh bèn quay sang mẹ chớp chớp mắt tỏ vẻ đáng yêu, rồi cười híp mắt nói với mẹ:

- Mẹ, con thích nhất là ăn khoai lang nướng, mẹ nhớ mua nhiều nhiều nha.

- Học không lo học, tối ngày chỉ ăn với uống. Nếu mà con ham học cũng như ham ăn thì bắt mẹ mua bao nhiêu cũng được – Mẹ nhỏ đến là chào thua đứa con của mình, tròng mắt nhìn nhỏ mắng.

Tùng Linh nghe mẹ mắng thì nhún vai, cúi đầu làm bài tiếp. mẹ nhỏ cũng lắc đầu thở dài nhìn Tuấn Anh cười nói:

- Con ráng giúp giùm cô nha, thiệt là cô đến bó tay với đứa con này.

Tuấn Anh này giờ có miệng cũng không thể nói được nỗi oan khuất của mình, nghe mẹ nhỏ nói thế thì cuối đầu dạ lớn. Mẹ tùng Linh đành đi ra về để hai đứa học bài tiếp.

Tùng Linh chờ cho tiếng bước chân của mẹ đi xa dần thì nhỏ quàng bút xuống rồi ôm bụng nhìn gương mặt vẫn đỏ như vì ngượng ngùng xấu hổ của Tuấn Anh mà cười phá ra.

- Trời ạ, anh có thấy mất mặt hay không? Chứ em thấy mất mặt thay cho anh đó. Cũng may là đang ở nhà em đó, nếu mà là ở trường thì có nước độn thổ mà trốn thôi, chứ mất mặt như vậy thì đúng thật là xấu hổ chết đi được. Em bảo đảm với anh là, mấy bạn nữ đang hâm mộ anh sẽ chẳng thà hâm mộ em còn hơn nữa đó.

Tuấn Anh liền lườm nhỏ một cái bằng ánh mắt sắc như dao. Tùng Linh rút đầu le lưỡi cúi đầu làm bài tiếp.

Một lát sau, nhỏ thò tay xuống dưới bàn mình lần mò sợi chỉ dưới sàn nhà, sau đó nắm lấy, giật giật vài cái, một âm thanh rền vang lại vang lên, xuất phát từ Tuấn Anh.

Nhỏ lập tức cười ồm cả lên, đập tay xuống bàn mà cười, cười ra cả nước mắt, cười mãi vẫn không dứt. Tuấn Anh không ngờ lại như thế lần nữa, cậu chàng xấu hổ đến đỏ mặt, nhưng lại không có cảm giác chính bản thân mình đã tạo ra âm thanh đó. Thẹn quá hóa giận, Tuấn Anh nhìn nhỏ lườm nói:

- Em mau lo làm bài đi, nếu không làm xong, anh sẽ không cho em ăn cơm đâu.

- Anh lấy cái quyền gì mà không cho tôi ăn cơm chứ - Tùng Linh trợn mắt hùng hổ hỏi.

- Lấy quyền làm thầy hiện tại của em chứ quyền gì? – Tuấn Anh ngồi thẳng lưng ưỡng ngực nhìn nhỏ tỏ uy quyền.

Tùng Linh tức lắm, nhưng chẳng thể làm gì được, nhỏ gườm gườm nhìn Tuấn Anh mấy cái rồi tức tối làm bài. Chút hết những cảm giận vào ngòi bút và quyển tập trong tay mình.

45. Chương 45

Ôi, tập vở bút viết đáng thương của nhỏ.

Hôm nay Tuấn Anh vẫn là bắt nhỏ làm bài tập lí, nhưng mức độ thì chắc chắn là khó hơn ngày hôm qua. Cha mẹ ơi, nhỏ nhìn mấy con số đến hoa cả mắt luôn. Nhỏ ghét nhất là ngồi tính toán những con số phức tạp, đến môn toán còn chưa phức tạp thế này nữa là. Vậy mà mức độ khó ngày càng tăng. Hôm nay khó hơn ngày hôm qua, ngày mai khó hơn ngày hôm nay,

Tùng Linh ghiền rằng khê lườm về mặt bình thần và đầy đẹp trai của Tuấn Anh thật sự muốn dùng dao băm nát gương mặt đó ra thành trăm nghìn mảnh. Đúng là làm người chẳng ai hoàn thiện hết, cái tên ngày rõ ràng mặt đẹp nhưng tâm chẳng đẹp tí nào cả. Bụng dạ độc ác đến không tưởng mà.

Nhỏ có đi học thêm thì cùng lắm một ngày chỉ học 1 tiếng rưỡi đồng hồ mà thôi. Một tuần chỉ học ba buổi. Một tháng chỉ học tầm 11, 12 ngày là cùng. Còn học với Tuấn Anh. Nhỏ phải bắt đầu học từ 5 giờ chiều đến 7 giờ tối, đến giờ ăn cơm tối mới được nghỉ. Nếu tên này vui thì cho nhỏ nghỉ sớm, nếu buồn thì cứ thế bắt nhỏ học tiếp. Ngày này qua ngày nọ, chẳng có lấy một giây nghỉ ngơi. Chẳng khác nào đang sống trong 18 tầng địa ngục, chịu đủ mọi hình phạt tra tấn.

Tùng Linh chưa bao giờ dùng đầu óc nhiều đến như thế, nhỏ ghen tức chết vì Tuấn Anh, nhỏ nhất định phải tìm cách tống khứ Tuấn Anh đi mới được.

Làm bài được chừng năm phút, Tùng Linh thấy chán quá bèn giả vờ tốt bụng nhắc nhở Tuấn Anh:

- Anh! Em nghe người ta nói. *** thói quá chính là do ăn quá nhiều hay là do bị bệnh. Nhưng *** mà không thói thì chắc chắn là bệnh rất nặng đó. Anh coi chừng bị mắc bệnh ung thư hay đại loại gì đó. Mau mau đi khám bệnh đi, biết đâu phát hiện sớm có thể trị khỏi. Chứ để muộn quá chỉ có nước mua quan tài chôn thôi. Nhưng anh yên tâm đi, nếu anh có chết, em nhất định hàng năm thắp cho anh ba nén nhang mà, không quên anh đâu.

Tuấn Anh quả thật là bị Tùng Linh chọc cho tức chết đi được. Cậu đập bàn quát lên:

- Bài tập anh cho em chưa đủ phải không nên em mới có thời gian rảnh rỗi đi lo chuyện người khác như vậy. Nếu em rảnh quá thì để anh cho thêm em bài tập để làm, để em bớt rảnh rỗi đi quan tâm chuyện thiên hạ đi.

- Dư luôn rồi, không cần thêm đâu – Tùng Linh lập tức cười nịnh nọt – Em lập tức làm bài ngay đây.

Nói xong nhỏ lập tức cầm viết làm bài, nhưng chỉ được vài phút là nhỏ lại nói:

- Thật ra em chỉ muốn tốt cho anh mà thôi.

Tuấn Anh lườm mắt nhìn nhỏ, Tùng Linh nuốt nước bọt đầy sợ hãi, vội vàng làm một động tác khóa môi rồi cúi đầu làm bài tiếp.

Tuấn Anh bực dọc làm tiếp bài tập của mình, nhưng cậu không tài nào có thể làm tiếp được nữa. Phải nói là không có tâm trạng làm. Chưa bao giờ cậu thấy xấu hổ như thế, đúng là mất mặt đến chết được. lại còn mất mặt trước mặt đứa con gái như Tùng Linh mới tức. Tuy cậu không ham hố gì về việc được các bạn nữ hâm mộ, nhưng chuyện này mà bị đồn ra bên ngoài thì thiệt là mất mặt quá thể. Mà cái miệng của nhỏ Tùng Linh này cũng thuộc dạng có một không hai trên đời này, nói là loa phát thanh của toàn thể giới cũng không ngoa chút nào.

46. Chương 46

Nhưng nói đi nói lại, Tuấn Anh nghĩ có khi nào Tùng Linh nói đúng hay không? Có khi nào cậu bị bệnh gì đó mà không biết, đến nỗi chính mình *** mà cũng không biết nữa. Có lẽ cậu cần phải đi khám bệnh một

lần mới được. Tuấn Anh thở dài ngao ngán, cậu rất ghét đi bệnh viện.

Chỉ lát sau, mẹ Tùng Linh gọi hai đứa xuống ăn cơm, Tùng Linh vui mừng vì thoát được 18 tầng địa ngục, nhỏ vội vàng đi xuống nhà ăn cơm.

Tuấn Anh cũng gấp vở đứng dậy đi ăn cơm, cậu vô tình đá vào tấm đệm dưới chân làm nó xê dịch, cậu phát hiện ra bên dưới có một quả bong bóng nhỏ được quấn chỉ, sợi chỉ kéo dài dưới bàn đến chỗ Tùng Linh ngồi. Cậu thử kéo sợi chỉ vài cái, lập tức một âm thanh giống y như hai lúc nãy vang lên, cả người cậu run lên vì tức giận khi hiểu ra được lí do vì sao mình *** mà không hay. Haiz....bong bóng nhỏ vô cùng, cậu ngồi đè nó vẫn không cảm giác gì.

Cái con bé Tùng Linh kia, em dám bắt nạt thì đừng trách anh bắt nạt nha

47. Chương 47

Chương 2: (tt -7)

Trong bữa cơm, ba Tùng Linh quan tâm đến việc học của hai đứa bèn hỏi:

- Dạy bé Linh học như vậy có ảnh hưởng gì đến việc học của con hay không?
- Dạ, không ảnh hưởng gì đâu chú, chỉ có điều là- Tuấn Anh ngập ngừng tỏ vẻ e ngại.
- Có chuyện gì con cứ nói đi – Ba nhỏ khuyến khích.
- Chuyện là vậy chú à, Tùng Linh cũng không phải là một cô bé ngốc nghếch, em ấy cũng khá lanh lợi thông minh biết suy nghĩ, thậm chí em ấy là người mưu sâu kế rộng...- Tuấn Anh cố ý nhấn mạnh mấy từ “biết suy nghĩ” “mưu sâu kế rộng”, vừa đưa mắt liếc Tùng Linh. Nhỏ đang ăn thì nghe ba và Tuấn Anh nói đến chuyện của mình thì ngốc đầu im lặng nghe ngóng – Tuy nhiên em ấy lại không chịu vận dụng cái đầu của mình vào chuyện học, mà chỉ vận dụng vào những việc như tìm cách trốn nhà đi chơi, trốn học bài, chơi khăm người khác – Tuấn Anh vừa nói vừa vô tình để lộ một quả bong bóng nhỏ trên tay mình và hài lòng khi thấy gương mặt nén giận đầy cam chịu của Tùng Linh.

Cả ba và mẹ nhỏ nghe vậy đều nhất loạt quay đầu nhìn về con gái mình.

Nhỏ nuốt nước bọt cúi đầu giả vờ làm đà để, cứ lùa cơm vào miệng, nếu lỡ ba mẹ có mắng có phạt hay xử chết thì ít nhất cũng làm con ma no. Bởi vì khi thấy Tuấn Anh cầm trên tay quả bong bóng thì nhỏ biết kết cục của mình thảm thương đến chừng nào rồi. Nhỏ cúi mặt chờ đợi một sự định đoạt tàn khốc dành cho nhỏ.

- Con cũng biết cô chú vất vả nuôi Tùng Linh khôn lớn và mong muốn em ấy chăm chỉ học hành để mai này có cuộc sống ổn định – Tuấn Anh hắng giọng nói ra vài câu tưởng chừng như thấu hiểu hết lòng dạ của ba mẹ nhỏ - Nếu Tùng Linh trên trường học tốt thì con cũng không có gì phàn nàn hết, nhưng tiếc là ...- Tuấn Anh chặt lưỡi...sau đó thở dài một hơi, khiến ba mẹ nhỏ ném cho nhỏ một ánh mắt rất ư là tàn khốc - Con đề nghị cô chú hãy tạm thời cắt đứt hết những thú vui chơi như máy tính, điện thoại, tivi, nghe nhạc, hạn chế việc đi chơi làm mất thời gian của em ấy để em ấy có thể chú tâm vào việc học. Chỉ là tạm thời thôi, chừng một hay hai tháng để Tùng Linh nắm được căn bản của các môn, dễ dàng tiếp thu kiến thức sau này, rồi sau đó em ấy có thể tha hồ chơi.

Tùng Linh nghe xong thì đánh rơi đôi đũa trên tay mình, há miệng như thể bị mắc xương cá, không thể nói thành lời.

Ba mẹ nhỏ nghe xong thì gật đầu, cho rằng lời Tuấn Anh là đúng.

Trước tình hình chuyển biến quá nhanh này, Tùng Linh dù có bị mắc xương cá thật cũng phải cố vùng lên cho cuộc sống sinh tồn mai này.

48. Chương 48

- Con phản đối. Bây giờ là thời đại nào rồi mà lại ngăn cấm mấy chuyện đó chứ. Thứ nhất, máy tính là thứ để cho con người tiếp cận với thời đại công nghệ tiên bộ mà, không có nó con sẽ trở thành người tụt hậu, mà tụt hậu như thế thì làm sao có thể thành công trong cuộc sống chứ, thà trở về thời quá khứ sống với người nguyên thủy còn hay hơn. Thứ hai, trong cuộc sống thì không thể thiếu mối quan hệ cộng đồng được, mà điện thoại chính là thứ kết nối mối quan hệ đó nhanh nhất chặt chẽ nhất. Ví dụ như, có một chuyện gì đó xảy ra, một người bạn của con bị ốm chẳng hạn. Con hay tin, phải thông báo cho những người bạn khác biết để cùng đi thăm. Nếu có điện thoại, con chỉ cần a lô một tiếng là xong, khỏi phải đi đâu mất thời gian. Nhưng không có điện thoại thì con phải chạy đến nhà từng đứa thông báo, như vậy mất bao nhiêu là thời gian. Con có thể không xem tivi, nhưng mà sao có thể không nghe nhạc được. Ba mẹ không nghe nói là âm nhạc là một phần tất yếu của cuộc sống hay sao. Âm nhạc giúp con người ta thấy thư thái hơn, thoải mái hơn sau một ngày căng thẳng mệt mỏi. Cho nên ngoại trừ những cái kia là không được thì việc không được xem ti vi con không phản đối.

Tùng Linh nói một hơi dài không ngừng nghỉ giống như là nhỏ đã chuẩn bị câu nói này trong đầu một ngàn lần rồi nên nói trôi chảy một hơi dài mà không hề bị vấp chỗ nào hết. Nói xong nhỏ thở phà phò thở gần như sắp đứt hơi đến nơi rồi. Đưa mắt trừng trừng nhìn Tuấn Anh, nhỏ không tin là với một đồng lí lẽ như thế mà ba mẹ nhỏ vẫn ủng hộ hẳn ta cắt đứt hết niềm vui sống của nhỏ một cách tàn nhẫn như thế.

- Phản đối vô hiệu – Mẹ nhỏ đột nhiên lên tiếng nói.

- Mẹ.....- Nhỏ phẫn uất gào lên.

- Nếu cứ nói như con thì những bạn nghèo khó làm sao mà sống hả. Họ không có tivi, không có điện thoại, thậm chí còn chưa từng sờ đến máy tính, vậy thì vì sao họ vẫn có thể sống tốt được như thế chứ hả. Có nhiều bạn thậm chí còn đậu đại học loại xuất sắc, giành được nhiều học bổng nữa kìa – Mẹ nhỏ nhìn nhỏ nghiêm nghị nói.

- Cô nói đúng đó. Bây giờ, nhiều người tầm tuổi cháu lên mạng chỉ để chat chit yêu đương trên mạng rồi bị lừa. Hoặc xem tin tức về các thần tượng này nọ mà thôi, chứ tìm hiểu về bài học rất ít. Nếu muốn liên lạc gì thì cứ dùng điện thoại bàn là được rồi, không nhất thiết phải dùng điện thoại di động đâu ạ. Âm nhạc đúng là giúp cho con người ta thư giãn, nhưng bây giờ mấy em nhỏ toàn nghe ba cái loại nhạc trẻ rẻ tiền, nhạc thị trường nhảm nhí, yêu đương nhảm nhí mà thôi, không thì nghe nhạc rock, rap đầy ồn ào. Con chẳng thấy mấy loại nhạc đó có gì thư giãn được hết – Tuấn Anh vừa nói vừa cười gian nhìn Tùng Linh.

Tùng Linh tức ói máu vì cái tên khốn khiếp kia. Nhưng nhỏ quả thật không thể bắt bẻ được điều gì cả, bởi vì Tuấn Anh nói hoàn toàn chẳng sai tí nào cả. Đúng là hầu như nhỏ lên mạng, nghe nhạc đều chỉ bởi thích một ca sĩ nào đó mà thôi.

- Tuấn Anh nói rất đúng – Ba nhỏ gật gật đầu – Tùng Linh, ba quyết định từ nay về sau, con phải chăm chỉ học bài, không được chơi vi tính, về điện thoại thì ba không cấm con dùng.

Tùng Linh nghe ba nói thì tuyệt vọng vô cùng bởi vì trong nhà này, ba nhỏ là người dễ tính nhất, chiều con gái nhất vậy mà còn nói thế, nhỏ còn biết nói gì hơn ngoài việc âm thầm lặng lẽ khóc chứ. Nhưng nhỏ nghe nói đến việc ba không cấm nhỏ dùng điện thoại di động thì ngẩng đầu dậy nhìn ba vui mừng nói:

- Thật hả ba !

- Ủ! – Ba nhỏ gật đầu.

Tùng Linh reo hò đầy sung sướng trong lòng mình. Không được chơi vi tính cũng không sao, không được lên mạng cũng không sao, dù sao vẫn còn cái điện thoại yêu quý là đủ rồi.

- Nhưng mà, không được sử dụng điện thoại đa năng, chỉ dùng điện thoại bình thường thôi. Chỉ có thể nhắn tin, nghe gọi mà thôi. Ngoài ra sẽ không còn chức năng nào nữa hết. Ngày mai ba sẽ mua cho con một cái.

Câu nói tiếp theo của ba nhỏ đã dập tắt hết hơi thở còn lại của nhỏ. Tùng Linh muốn khóc vô cùng, vì sao cuộc đời của nhỏ lại thảm thương đến thế. Ba nhỏ là quân tử nhất ngôn, lời đã nói ra chắc chắn ba nhỏ sẽ

không rút lại . Vậy là từ này về sau, nhỏ phải chấp nhận kiếp sống ngụ tù rồi. Sử dụng điện thoại loại đồ đập đá đó thì có cho không biếu không nhỏ cũng không thêm nhận, thà không xài còn hơn.

49. Chương 49

- Con không cần – Tùng Linh vùng quần đứng dậy không thèm ăn cơm nữa.

Nhỏ tức tối vì bị Tuấn Anh hại một cú quá đau thương như thế. Đúng là nhỏ muốn hại người, rồi trở thành hại mình rồi. Chơi khăm Tuấn Anh để hấn ta biết được nên giờ đây cuộc đời nhỏ phải sống trong giông bão đáng sợ như thế, thật là đau lòng quá đi mất.

Tùng Linh ngửa mặt lên trời than:

- Ông trời, mau cho thiên lôi xuống đây đánh chết cái tên khốn đó dùm con đi ạ.

50. Chương 50

Chương 3: Kế hoạch phản phé

Tùng Linh ôm nỗi đau khổ đến gặp hai nhỏ bạn thân mà kể lể khóc than.

- Vậy giờ bà tính sao?- Nhỏ Phương nhìn bạn thương cảm hỏi, ai mà chẳng biết lứa tuổi tui nhỏ không thể sống thiếu những thứ như thế, vậy mà bây giờ một thứ cũng không còn, còn gì bi thảm hơn được nữa.

- Còn tính sao nữa, chấp nhận số phận nghiệt ngã mà thôi – Tùng Linh uất nghẹn đáp, ánh mắt nhỏ bị thương đến cùng cực – Mấy bà cũng biết, điện thoại vốn là vật bất ly thân của tui mình, nó chẳng khác nào là một phần của cơ thể. (>_ Nhỏ Phương và nhỏ Mai đồng loạt gật đầu tán đồng. Tùng Linh hít hà nói tiếp:

- Âm nhạc chẳng khác nào là nguồn nước trong lành cho chúng ta uống, nếu không có âm nhạc lấy gì mà sống, con người đâu thể nào sống mà không uống nước chứ? Chẳng lẽ đi uống nước dơ bẩn mà sống sao. = = “

Hai nhỏ bạn lại tiếp tục gật đầu.

- Tui có thể ngồi trên máy tính hàng ngày mà không cần phải ăn cơm, thứ thiết yếu còn hơn cả cơm nữa vậy mà cũng bị cắt đi, thử hỏi có phải là đang cắt đứt đường sống của mình hay không. Chẳng khác nào lấy đi không khí sống của mình (O o O)

- Bà nói đúng, thật là tàn nhẫn quá đi mất – Nhỏ Phương đập bàn thoảng thốt kêu lên – Vì sao ba mẹ bà lại có thể nhẫn tâm cướp đoạt đi niềm sống của con cái mình như vậy chứ. Đúng thật là....

- Thôi đừng buồn, cùng lắm là lên trường, tui tui cho bà dùng điện thoại của tui tui, được không. Mai mốt năn nỉ ba mẹ bà sau vậy – Nhỏ Mai tốt bụng lay người nhỏ bảo.

- Vấn đề là không ở ba mẹ tui, mà vấn đề là tên khốn đó – Tùng Linh xua tay lắc đầu ghỉn răng đáp.

- Ai? – Hai nhỏ bạn đồng thanh kêu lên.

- Cái tên khốn nhà chú tui chứ ai? – Tùng Linh hậm hực đáp.

- Anh Tuấn Anh hả?

- Còn ai trồng khoai đất này nữa chứ, chính là tên khốn đó. Hấn ta dám đề nghị ba mẹ tui cắt đứt hết mọi nguồn vui sống của tui . Còn tỏ vẻ tốt bụng, tăng thêm giờ học mỗi ngày để tui không được đi chơi nữa. Đúng là một tên thâm độc, cái gì mà muốn tốt cho việc học của tui chứ , tui khinh.

- Bà nói vậy sao được. Tui thấy anh Tuấn Anh làm vậy cũng là muốn nghĩ tốt cho bà thôi mà. Bà xem, có người xa lạ nào lại đi bỏ công với bà như thế hay không ? – Nhỏ Phương đột nhiên quay phắt 180 độ đi nói tốt cho Tuấn Anh - Người ta nói:” Không học mất cả tương lai còn gì”, chịu khó ít tháng rồi tiếp tục được xài điện thoại, xem tivi thoải mái thôi.

- Đúng đó. Bà cứ như người tiền sử đi, không tivi không điện thoại...không gì cả vậy mà người ta vẫn sống tốt đó thôi. Nếu ai cũng than thở khóc lóc như bà thì những bạn nghèo thì sao hả - Nhỏ Mai cũng hòa theo nói tốt cho Tuấn Anh .

Tùng Linh nghe hai đứa bạn nói thế thì tức giận, quay phắt lại nhìn hai đứa bạn bằng ánh mắt sắc như dao nói:

- Biết ngay mà, cái bọn hám trai như tụi bà vừa nghe tên đó thì lập tức thay đổi thái độ ngay mà. Cái đồ bán bạn cầu trai.

Nghe Tùng Linh mắng mỏ, nhỏ Phương nhăn răng cười vội vàng xu nịnh tùng Linh:

51. Chương 51

- Hehe, tụi tụi chẳng bao giờ bán rẻ bạn bè như thế đâu.....

Tùng Linh nghe bạn nói thế cũng có chút hả dạ, đang định thu về ánh mắt như dao của mình thì :

- Tụi tụi chỉ bán khi được giá thôi, hehe...- Nhỏ Chi đã tiếp lời nhỏ Phương, sau đó hai nhỏ cười phá ra thích thú. Tùng Linh thật đúng là bị hai đứa bạn chọc cho tức chết đi được.

Nhỏ vĩnh môi nhìn hai đứa bạn nói:

- Mấy bà không biết gì hết, tuổi của tụi mình người ta bảo là cái tuổi:” Ăn tranh thủ - ngủ khẩn trương - học bình thường - yêu đương là chính”. Chữ học làm chi, thi làm gì, Tú Xương còn rớt hướng chỉ là tụi mình. Thời buổi chữ nghĩa đã không còn quan trọng nữa, văn hay chữ tốt không bằng học đốt lăm tiền. Đại học học giỏi thì sao chứ, vẫn không bằng COCC hay là dạng 4Đ.

- Xí khoan! COCC tui hiểu là con ông cháu cha, vậy 4Đ là cái mần chi rứa – Nhỏ Phương đưa tay ra hiệu cho Tùng Linh dừng lại để giải đáp thắc mắc ình.

- 4Đ chính là “đồ dấm đuối đi” đó – Tùng Linh nhún vai giải thích rồi thở dài đáp.

- Vậy bà là dạng nào COCC hay là 4Đ – Nhỏ Mai nhìn nhỏ khinh khỉnh hỏi.

Tùng Linh: (“= =”)

Nhỏ khóc không ra nước mắt bởi vì nhỏ chẳng thuộc dạng nào hết. Ba mẹ nhỏ là những nhân viên văn phòng rất bình thường, ba nhỏ tuy hiện tại đang nắm giữ vị trí trưởng phòng trong công ty, nhưng cái chức trưởng phòng nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ này chẳng biết có thể đưa nhỏ vào hay không khi mà còn đầy COCC xung quanh. Còn mẹ nhỏ, chỉ là một thủ quỹ trong bệnh viện mà thôi.

Ôi đúng là : Nhớ quá khứ buồn rơi nước mắt

Nhìn tương lai lạnh toát mồ hôi

- Đó thấy chưa, anh Tuấn Anh làm vậy là chỉ vì muốn tốt cho bà thôi – Nhỏ Phương lập tức đập vai nhỏ bênh vực.

Tùng Linh ném cho nhỏ bạn ánh mắt khinh bỉ, nhỏ ưỡng ngực nghênh mặt tức giận hỏi:

- Bà nghĩ tui còn sống sót để mà hưởng thụ tương lai sau khi bị tra tấn như vậy sao. Nói cho bà biết, có rất nhiều người không được học hành nhiều vẫn có thể làm giàu nhờ chính đôi tay của mình. Biết đâu sao này tui cũng sẽ làm giàu nhờ chính đôi tay mình thì sao hả. Đến lúc đó, đừng có bám lấy tui nịnh nọt nha.

- Thôi, bà đừng có mơ hão mà mất công hao mĩ - Nhỏ Phương lập tức dội ngay cho nhỏ một gáo nước lạnh vào viễn vọng giàu sang trong tương lai của nhỏ.

- Bà nói nhỏ này làm chi ệt, người ta nói:” Mù chữ cũng làm thợ, ba ngơ cũng ra vẻ có học, đầu trọc cũng thích vuốt keo, chỉ là chó là heo mà cũng tưởng mình là long là phượng – Nhỏ Mai liền tiếp lời xốc hông nhỏ một câu – Người ta không làm giàu bằng lao động trí óc thì cũng làm giàu bằng lao động chân tay. Bà nhìn lại bà đi, đã lười lao động trí óc, mà lao động chân tay cũng lười, làm gì mà giàu nổi.

- Người ta nói : “ Không có việc gì khó, chỉ sợ tiền không nhiều. Đào núi và lấp bể không làm được thì thuê
- Nhỏ liền đáp trả ngay.

- Bà nói đúng, nếu không làm được thì thuê, nhưng với điều kiện bà là bà chủ có tiền. Thủ tục đầu tiên là tiền đâu – Nhỏ Mai hất mặt hỏi nhỏ

- Tiền thì không phải là vấn đề - Tùng Linh đứng bật dậy nói bằng một giọng hùng hồn vô cùng, ngực ưỡng ra, đầu ngẩng cao, nhưng chỉ tích tắc sau đó thì nhỏ xì xuống, và mặt sầu thảm vô cùng nói – Mà vấn đề là không có tiền .

- Bởi vậy mới nói, người giàu thì đi xe hơi uống bia ôm, người nghèo thì đi xe ôm uống bia hơi, chớ có đu dây, kéo dây đứt bà chết queo – Nhỏ Phương liền mỉa mai bảo.

- Nè, đang nói chuyện tui muốn trả thù cái tên đó mà, sao lại thành cái chuyện giàu nghèo trong tương lai của tui vậy hả - Tùng Linh bị hai đứa bạn thay phiên nhau đã kích không ngừng, nhỏ tức giận mím môi trợn mắt hỏi.

Hai nhỏ bạn biết mình sai, bèn vội vàng cười giả lả nói:

- Thuốc đắng dã tật, sự thật mất lòng mà.

- Bà không nghe người ta nói sao, kẻ dám nói ra tật xấu của ta chính là bạn tốt, kẻ cứ nịnh hót ta chính là muốn hại ta . Tui tui chỉ muốn tốt cho bà thôi. Vậy đi nha, mai mốt tui nhường bà chiếm dụng điện thoại lúc ra chơi, vậy được chưa – Nhỏ Mai cố gắng vượt cục tức của nhỏ.

- Vậy còn nghe được – Tùng Linh lườm mắt

- Nhưng bà định trả thù Tuấn Anh thế nào? – Nhỏ Phương nhìn nhỏ tò mò hỏi.

- Tất nhiên là phải khiến cho hắn mất mặt đến chết chứ sao nữa – Nhỏ vừa đáp, vừa nhen lên ánh mắt cực kì nham hiểm, nụ cười nhếch lên đầy đắc ý, khiến hai nhỏ bạn cảm thấy ớn lạnh, thậm chí cầu phúc cho Tuấn Anh được sống thọ thêm chút nữa.

52. Chương 52

Chương 3: (tt-1)

Dù cảm hận Tuấn Anh tận xương tủy, nhưng Tùng Linh vẫn phải giả vờ ngoan ngoãn trước mặt ba mẹ mình. Ngoan ngoãn ngồi say yên xe của Tuấn Anh để đến trường. Vẫn như mọi khi, hai đứa chẳng ai nói gì với nhau im lặng đến trường, nhưng trong đầu hai đứa không ngừng toan tính làm thế nào để khuất phục và trả thù nhau. Tuy bình thường trên đường im lặng, Tùng Linh thỉnh thoảng lăm bằm nói xỏ nói xuyên kiểu cho trời biết đất biết...nhưng chủ yếu là để cho cậu nghe. Toàn là những lời than vãn đến ớn lạnh. Vậy mà hôm nay đặc biệt im lặng đến đáng sợ, nhất là sau sự việc bị cấm vận thể này mà cô nhóc chẳng có tí phản ứng nào hết khiến Tuấn Anh chột dạ.

Cậu cứ nghĩ Tùng Linh ít ra cũng sẽ **** chó máng mèo, nguyên rửa cậu thê thảm lắm chứ. Không phải là Tùng Linh buồn đến mức tự kỷ luôn rồi chứ. Tuấn Anh cảm thấy, mình dường như làm hơi quá tay thì phải. Tuấn Anh nhủ trong bụng, thôi thì đợi thêm vài bữa thì cho phép nhỏ sự dụng lại vậy.

Vừa đến trường thì Tùng Linh đã tốt xuống xe ngay lập tức, nhỏ nhỏ vai Tuấn Anh một cái, ngún ngẩy bảo rằng:

- Chúc anh ngày ới nhiều tiếng cười nhá.

Nói rồi nhỏ bỏ chạy thật nhanh vào lớp. Tuấn Anh nghi hoặc đưa tay ra sau lưng mò mẫm, cảm thấy sau vạt áo hoàn toàn không có gấn bất cứ thứ gì thì mới an tâm đi vào lớp. Không ngờ Tuấn Anh vừa ra khỏi bãi đỗ xe được một tí thì đã gặp vài bạn nữ đang đẩy xe vào trong, họ nhìn Tuấn Anh không khỏi kiềm nén được mà phá ra cười. Tuấn Anh sững sốt, cậu lẩn nữa sờ sau lưng mình, thậm chí hai bên vạt xem có gì mà lại khiến các bạn cười đến ngắc nghéo như thế. Nhưng hoàn toàn không có gì cả.

- Có chuyện gì sao? – Tuấn Anh ngượng ngùng nhìn mấy người bạn nữ đó hỏi.

Nhưng các bạn nữ đó chỉ nín cười rồi lắc đầu tiếp tục đẩy xe vào bên trong. Tuấn Anh bỗng lấy làm khó hiểu, rốt cuộc là chuyện gì khiến họ cười, là cười mình hay là cười việc gì khác.

Nhìn đồng hồ đã gần đến giờ vào lớp, Tuấn Anh cũng không muốn nghỉ nhiều, lo vào trong lớp trước đã. Nhưng mỗi bước chân cậu đi là một tràng cười, những cái chỉ tay sau lưng cậu đầy khó hiểu. Tuấn Anh quyết định quay đầu nhìn về phía sau mình xem có gì khiến mọi người cười nhiều như thế. Cậu hoàn toàn không thấy gì cho đến khi.....cậu sắp trở thành trò cười cho toàn trường thì Thắng - cậu bạn ngồi chung bàn mới thân của Tuấn Anh lần nữa chạy đến vỗ vai:

- Này, tui thấy ông đủ nổi bật trước toàn trường rồi, đường chơi nổi nữa, kéo lại bị phản tác dụng đó.
- Còn cười nữa. Mau nói ỉn biết đã có chuyện gì, tại sao mọi người nhìn mình cười như thế, mình xấu hổ chết đi được.
- Ông đắc tội với ai vậy hả. Hôm trước cho ông trở thành gay, hôm nay cho ông trở thành kinh kong thế - NGười bạn của Tuấn Anh vừa hỏi đùa vừa với tay ra sau quần của Tuấn Anh kéo kéo vài cái khiến Tuấn Anh hiểu ra, thì ra hôm nay Tùng Linh đã đổi chiến thuật chơi cậu, lần này không phải dán trên áo mà dán trên quần, nói chính xác là nhỏ đã luồn vào sợi dây nịt của cậu một sợi dây cột mấy cái dây kim tuyến đầy màu sắc lòe loẹt, trên đó còn gắn tấm bản :”Kinh Kong trở lại”

Tuấn Anh nhìn mấy sợi dây và tấm bản thì tức muốn học máu, hại cậu trở thành chú hề trình diễn cho toàn trường xem. Lúc này cậu còn hối hận vì bắt ép nhỏ như thế, còn bây giờ thì cậu còn muốn đóng luân chân tay của nhỏ lại chỉ chừa mỗi cái đầu mà thôi .

Cứ tưởng như vậy là yên chuyện, nào ngờ khi Tuấn Anh vừa vào trong lớp, vừa bỏ cặp xuống ghế, định ngồi xuống thì ...

53. Chương 53

- Tít.....

Cái âm thanh y như ngày hôm qua đã xuất hiện. Phải nói là ngũ xạ tự nhiên hương, tuy có âm thanh nhưng không có mùi nhưng các bạn nữ cũng vội vàng theo bản năng cầm vở lên quạt, lấy tay bịt mũi rồi đưa mắt nhìn Tuấn Anh một cái ái ngại, khiến Tuấn Anh xấu hổ đến mức muốn dộn thổ xuống đất để dấu đi cái bản mặt của mình.

Lần này thì cậu biết đó là trò gì rồi, cho nên Tuấn Anh đoán ngay ra sự việc phá sinh từ đâu. Tuấn Anh lập tức mở cái cặp của mình lục lõi giấy lát sau đó lôi ra trái bóng bóng có kèn y như ngày hôm qua, chỉ khác là lần này không có sợi chỉ để kéo giật mà thôi. Cậu tức ghen lời, bóp chặt cái bong bóng trong tay mình, lập tức một tràng âm thanh kéo dài vang lên khiến mọi người giật mình.

Thắng ngồi kế bên nhìn thấy liền giật lấy, bóp vài cái rồi phá ra cười thích thú trước món đồ chơi thú vị như thế này.

- Cái này dùng để chơi xô thì vui ghê, lúc này còn tưởng hóa ra trai đẹp cũng có khuyết điểm nữa chứ.

Mấy bạn nữ lúc này hiểu ra, là do Tuấn Anh đặt cái túi xách của mình xuống ghế, vô tình ép lên cái bóng bóng gắn kèn kia khiến nó phát ra âm thanh đó chứ hoàn toàn không phải cậu đánh rầm mới cười ngượng bỏ tay, bỏ tập xuống.

- Tuấn Anh, ỉn xem đáp án bài tập Hóa của bạn chút đi – Cô bạn bàn trên quay đầu xuống hỏi.

Tuấn Anh bèn vui vẻ cho cô bạn mượn tập, nhưng khi cô bạn mở tập ra thì

- Á...gián...- CÔ bạn hát tung quyển tập của Tuấn Anh lên không, kèm theo đó là mấy con ...gián. Mấy con gián rơi xuống mặt bàn của các bạn nữ, khiến các bạn nữ khiếp sợ hù nhau hét lên. Làm náo loạn của lớp.

Tuấn Anh cũng xanh mặt nhìn mấy con gián vừa rơi ra từ tập mình, hóa ra chỉ là xác gián mà thôi. Cậu đành mở miệng nói xin lỗi rồi thu nhặt mấy cái xác đó đem bỏ sọt rác, ghì răng ghì lợi, hận không thể chạy đến đánh con bé Tùng Linh phá phách kia một trận mà thôi.

Hóa ra hôm nay im lặng đến khác thường như thế là do đang bận tập trung bỏ những thứ đó vào túi xách đẹp để sau lưng của cậu.

Cùng lúc cô giáo vào lớp, tất cả bèn lấy tập vở ra học bài. Tuấn Anh lấy hộp bút của mình ra, mở khóa lõi bút bi xanh ra chép bài thì chạm vào vậy gì đó mềm mềm, Tuấn Anh giật mình kêu lên một tiếng. Cô giáo và cả lớp đều quay đầu nhìn cậu.

- Có gì vậy em.

- Dạ, hai con thằng lằn cô – Thằng Thắng ngồi kế bên nhau thấy hai con thằng lằn chui ra từ hộp viết của Tuấn Anh thì cười hì hì đáp.

Tuấn Anh cuối đầu thật không dám ngẩng mặt lên nhìn cô giáo và các bạn luôn. Cậu bị Tùng Linh chơi cho thê thảm quá đi mất, xấu hổ không biết đường nào mà lẩn.

Đến giờ về, Tuấn Anh lần nữa phát khóc, xe của cậu lần này không bị xì bánh mà là bể bánh, chắc chắn là Tùng Linh gây ra chứ không ai cả.

54. Chương 54

Chương 3: (tt-2)

Tùng Linh về nhà vui vẻ mở cửa ban công nhà mình , bắt chập cái nắng đang chiếu rọi, nhỏ vẫn đứng đó đặng mà nhìn bóng dáng khổ sở của Tuấn Anh khi về nhà. Vừa thấy bóng Tuấn Anh, Tùng Linh liền hát nghêu ngao:

- Là lá là là la....

Em chơi khăm về, thấy lòng mừng vui

Em ngồi em đếm, đếm lần anh khóc mà cười một mình.

Lalala.....

Anh đi đâu về, mà tóc tóc đầy lông khỉ

Quần áo đầy mồ hôi. Nhìn như thằng điên rồi khóc một mình.

La la lala

Anh của tôirất ngốc

Bạn hãy nhìn con khỉ....y như anh

Còn dám chơi với gián.

Còn dám chơi với thằng lằn ...

Là lá lá là là la.....

Tuấn Anh nghe Tùng Linh hát đầy lời trêu chọc mình , biến cậu thành Kinh kong thì nói tóc đầy lông, bỏ gián, bỏ thằng lằn, biến cậu thành thằng ngốc trước cả lớp. Tuấn Anh tức đến nổi ngược mặt nhìn Tùng Linh bằng ánh mắt giết người, đao thương không đỡ nổi. Tiếc là da mặt Tùng Linh vốn dày, kim cương cắt còn không đứt, nhỏ chớp chớp mắt, tỏ vẻ ngây thơ vô tội và trêu chọc lại ánh mắt của Tuấn Anh. Còn le lười trêu cậu, sau đó hất tóc nhún nhảy đi vào phòng, hát lại lời chế của bài “thành phố trẻ” trêu chọc cậu lần nữa.

Tuấn Anh tức lắm, nhưng cũng đành cam chịu, cậu nhất định phải trị con bé này một trận mới được. Nghĩ xong, Tuấn Anh vào nhà, tắm rửa thay đồ, sau đó đi qua nhà Tùng Linh.

- Reng....

Tùng Linh ở trong nhà nghe tiếng chuông cửa, nhỏ thờ ơ, tiếp tục ăn cơm của mình, vừa ăn vừa xem phim rồi cười ha ha. Chuông cửa vẫn cứ vang lên sau đó im lặng, tiếp theo là tiếng đập cửa rầm rầm, Tùng Linh

nhìn ra phía cửa khẽ cười. Nhỏ nhất quyết không mở cửa. Đường như đập cửa chán, Tuấn Anh đã bỏ cuộc, nhỏ không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào nữa. Tùng Linh thích chỉ vênh tai nghe ngóng.

Im lặng.

Và hoàn toàn im lặng.

Nhưng sau đó.....

- Cô à. Con về nhà rồi, nhưng gọi cửa mãi chẳng thấy Tùng Linh ra mở cửa, chắc là em ấy đi chơi chưa về cô à.

Tùng Linh đồng tai nghe thấy, lật đật đứng dậy, chạy thẳng ra mở cửa ngay, nhỏ vừa mở nhanh cửa ra rồi vừa nói lớn như có ý để mẹ nhỏ ở bên kia điện thoại nghe.

- Anh, chờ có lâu không. Nãy giờ em bận đi tắm cho nên mới ra chậm như thế.

Miệng thì cười nói, nhưng mắt Tùng Linh liếc xéo Tuấn Anh gần 180 độ, trong lòng thầm mắng cái tên này quá ư là tiểu nhân. Chơi không lại thì giở trò méc mẹ nhỏ. Méc thì cứ méc, vậy mà lạc méc một cách xạo sự đến không chịu nổi như thế. Mẹ nhỏ rất ghét con cái đi đông đi tây, la cà trưa nắng, hẳn ta méc mẹ nhỏ như thế, mẹ nhỏ tưởng thật, chắc chắn là về nhà vật lông nhỏ à xem.

55. Chương 55

Tuấn Anh đầu thêm để ý cái nhìn chết người của Tùng Linh, cậu thông thả cười đáp trong điện thoại:

- Con tưởng em ấy không có nhà, hóa ra em ấy tắm, cô yên tâm. Trưa nay con nhất định sẽ dành nguyên buổi để dạy em ấy học, cố gắng lấy điểm khá ở kì kiểm tra tuần tới ạ.

Tùng Linh nghe xong thì trợn tròn mắt xém tí nữa là nhỏ bước hụt chân té xuống bậc thang nhà rồi. Cái tên khốn này chắc chắn là kẻ thù kiếp trước của nhỏ đến đây đòi nợ mà. Nhỏ càng ghét hẳn ta, hẳn ta càng xuất hiện trước mặt nhỏ nhiều hơn. Chiếm dụng buổi tối thì bỏ đi, đóng băng hết mọi hoạt động vui chơi của nhỏ thì cũng nhặn luôn. Vậy mà hẳn ta còn tước đoạt cả thời gian ngủ nghỉ trưa của nhỏ nữa.

Hẳn ta có còn là con người hay không cơ chứ. Nhẫn tâm tước đoạt hết mọi thứ của nhỏ. Nhỏ nguyên rửa hẳn ta bị trời chu đất diệt.

Mà nguyên nhân hẳn ta qua nhà nhỏ chỉ bởi vì hẳn ta thà ăn cơm nguội chứ cũng không muốn ăn cơm tiệm. Coi có ai trên đời như hẳn ta hay không? Đã ăn chực nhà người ta mà còn đòi hỏi này nọ nữa chứ. Ăn sáng, ăn tối, còn ăn luôn cả cơm trưa.

Hồi trước mẹ nhỏ cho tiền để ăn cơm tự túc vào **** trưa, nhỏ muốn ăn gì thì ăn tha hồ, cò không thì cứ giữ eo nhịn đói, tối ăn bù, tiền ăn cơm đó thì cứ tích tiểu thành đại thành lập quỹ đen, sau này muốn mua gì thì mua. Từ khi hẳn ta xuất hiện, nhỏ chỉ có thể về nhà ăn cơm mà thôi, mẹ nhỏ mỗi buổi sáng đều phán một câu thế này:

- Mẹ đã nấu cơm để sẵn. Trưa về con hâm đồ ăn lên, rồi hai anh em cùng ăn. Nồi cơm điện vẫn để chế độ giữ ấm, ăn cơm xong nhớ rút điện ra. Còn nữa, mẹ về mà thấy chén bát đầy bồn, mẹ sẽ hỏi tội con.

Cho nên ngày ngày nhỏ phải hầu hạ hẳn ta ăn cơm, ăn xong còn rửa chén. Đã vậy, cái quỹ đen của nhỏ cũng từ đó mà bị cắt đứt. Hỏi sao mà Tùng Linh không cảm hận cái tên Tuấn Anh này cho được chứ.

Tuấn Anh vừa ăn cơm xong thì đã hẳn giọng nói với nhỏ:

- Rửa chén đi rồi học bài.

- Anh! Hihi...Người ta nói mới ăn cơm xong thì cần nghỉ xả hơi cho dễ tiêu hóa. Thôi để chiều rồi hãy học nha anh – Tùng Linh nhìn Tuấn Anh cười vô tội như chưa hề có cuộc chơi khâm người khác bao giờ.

- Với người khác cần nghỉ xả hơi để tiêu cơm, riêng em thì không cần. Bởi vì...- Tuấn Anh nói giữa chừng thì ngừng lại mỉm cười gian đáp tiếp – Em chẳng những tiêu cơm mà con tiêu luôn đầu óc. Thật sự anh

nghi ngờ, trí tuệ của em không nằm ở đầu mà ở hậu môn, cho nên em ăn xong tiêu ra ngoài hết, tiêu luôn cả trí thông minh của mình.

56. Chương 56

Tùng Linh quả thật không thể nói thành lời trước sự sỉ nhục đáng ghét mà Tuấn Anh dành ình. Nhưng nhờ chưa kịp biểu thị sự tức giận thì Tuấn Anh đã phán thêm một câu khển nhỏ tắt thở luôn.

- Bởi vậy, người như em cứ học cho nhiều vào, nhồi nhét nhiều vào mà không cần xả hơi. Cho đến khi em bị táo bón, không thể nào ra được thì lúc đó em trở thành người thông minh.

Tùng Linh: Hận sâu thiên thu.

Tùng linh liếc nhìn Tuấn Anh đang ngồi ra đề thi cho nhỏ, trong lòng tức giận vô cùng, nhỏ chẳng muốn phải đối mặt với mấy con số nhảy nhót kia, nhức cả đầu. Nhỏ bèn nghĩ ra một cách để tự giải thoát ình thoát đồng bài tập kia.

- Anh Tuấn Anh.....

- Gì nữa đây? – Tuấn Anh nghe nhỏ kêu mình bằng cái giọng ngọt sớt như thế thì nổi cả gai óc lên, lạnh giọng hỏi.

- Con người dù cho học cao hiểu rộng bao nhiêu cũng chưa chắc là người thông minh đâu. Nhưng cũng có nhiều người không cần học cao hiểu rộng cũng rất thông minh cơ trí. Nhưng cũng có người vừa học cao hiểu rộng, lại vừa thông minh cơ trí. Chẳng biết anh Tuấn Anh là loại người nào ta – Nhỏ nói xong thì chắc lưỡi tỏ vẻ suy tư.

- Bình thường anh là loại người thứ nhất, Nhưng nếu em là loại người thứ hai thì anh sẽ làm loại người thứ 3- Tuấn Anh nhìn nhỏ nở một nụ cười diêm nhiêm đáp.

Tùng linh mím môi cố kiềm nén sự tức giận của mình, hấn ta nói vậy thì ý bảo là, dù nhỏ có là hạng người nào đi chăng nữa, ngu si hay cơ trí thì hấn lúc nào cũng trên cơ nhỏ hết. Tức là núi cao còn có núi cao hơn. Vô quýt dày có móng tay nhọn, nhỏ làm vô quýt, còn hấn là móng tay.

“Có mà móng tay bị cùn thì có chứ ở đó mà nhọn. Bà đây sẽ bẽ gãy hết mấy cái móng tay vươn oai giễu võ của nhà người” – Nhỏ cố gắng **** thăm trong bụng.

- Muốn biết anh là loại người nào, chúng ta thử một chút là ra ngay ấy mà – Nhỏ cười ha ha bảo.

- Thử thế nào? – Tuấn Anh cũng cảm thấy một sự thú vị, muốn biết xem, Tùng Linh định thử mình thế nào, cậu nhìn nhỏ nhếch môi hỏi.

- Em ra câu hỏi, nếu anh đáp được, thì em sẽ công nhận anh là loại người thứ 3, thế nào? – Nhỏ đắc ý hất mặt cao ngạo hỏi.

- Được – Tuấn Anh cũng không thềm suy nghĩ đáp ngay lập tức.

- Anh giỏi toán nhất thì chúng ta đổ về toán học đi, nhưng trong vòng 30 giây phải đáp ngay – Nhỏ ngẫm nghĩ đáp rồi đổ ngay – Giả sử ta có 1 khúc vải cắt ra làm 100 khúc, thời gian để cắt 1 khúc là 5 giây. Hỏi liên tục cắt không ngừng nghỉ trong bao lâu sẽ cắt xong?

Tuấn Anh nhìn những con số mình vừa nghịch trên giấy, lẩm bẩm vài cái rồi đáp:

- Là 495 giây?

- Giải thích? – Tùng Linh mím môi trước câu trả lời chính xác của Tuấn Anh.

57. Chương 57

- Đơn giản thôi. Cứ lấy 99 khúc còn lại nhân với 5 thì sẽ ra thôi. Chỉ cần 5 giây là ra thôi, vậy mà cũng đổ.

- Được, vậy thì lần này hạ xuống còn 15 giây. Có một rổ táo, trong rổ có ba quả, làm sao để chia cho 3 người, mỗi người một quả táo mà vẫn còn một quả táo trong rổ.

Tuấn Anh hừ mũi cười đáp:

- Cứ đưa hai quả cho người số 1 và người số 2, còn người thứ 3 thì đưa luôn cả cái rổ có quả thứ ba là được rồi. Vậy là xong. Lần này chỉ cần đúng 1 giây.

Tùng Linh bị Tuấn Anh khinh thường, nhỏ tức lắm, bèn chuyển xoay đề tài khác.

- Lần này là thử trí thông minh của anh.

- Cứ tự nhiên.

- Có một cây lê có 2 cành, mỗi cành có 2 nhánh lớn, mỗi nhánh lớn có 2 nhánh nhỏ, mỗi nhánh nhỏ có hai cái lá, cạnh mỗi cái lá có hai quả. Vậy em hỏi anh trên cành có mấy quả táo.

- Đầu óc em có vấn đề rồi. Trên cành lê thì làm sao có quả táo mà đố.

- Có một xứ nọ, có luật lệ rằng: Ai muốn diện kiến nhà vua thì phải nói một câu. Nếu nói thật thì sẽ bị chém đầu, còn nếu là dối thì sẽ bị treo cổ. Vậy để gặp được nhà vua, ta phải nói gì để có thể vào gặp mặt ông ấy?

- Chỉ cần nói: "Tôi sẽ bị treo cổ". Nếu như câu nói này là thật thì hắn sẽ bị chém đầu, mà nếu hắn bị chém đầu thì câu "tôi sẽ bị chém đầu" của hắn sẽ thành câu nói dối, mà nếu hắn bị treo cổ sẽ trở thành câu nói thật...hiểu chứ.

Tùng Linh nghe Tuấn Anh giải một hồi, đầu nhỏ luồn loạn luôn, câu đó này là của nhõ Diệp Hân đố nhỏ, nhỏ vẫn chưa hiểu ra câu đó này là như thế nào? Nhưng tất nhiên nhỏ không thể để mất mặt, cho nên nhỏ ưỡn ngực đáp:

- Sao lại không hiểu, em ra câu đó mà.

Tuấn Anh không đáp chỉ cười mỉm đầy ẩn ý, Tùng Linh có chút xấu hổ, nhỏ tăng hắng nói tiếp:

- Được. Câu cuối cùng, nêu anh đáp được thì em chịu thua. Có 1 ông tỉ phú, ông ta trả công cho 1 người làm là 1 chỉ vàng một ngày. Nhưng ông này chỉ có một thỏi vàng 7 chỉ. Vậy, làm sao chỉ với 2 nhát cắt, ông ta có thể chia thỏi vàng đó ra để trả công cho tên người làm đúng 1 chỉ vàng.

Câu hỏi này, Tuấn Anh nhủu mày suy nghĩ, cậu đưa bút vẽ lên trên giấy vài đường. Tùng Linh đắc ý, nhỏ huýt sáo vang trời, ngân nga

58. Chương 58

Chương 3: (tt -3)

- Thua là thua ơi, ời thừa là thừa thua thua. Con người mà, cũng chỉ có vậy mà thôi, hehe....

Tuấn Anh để Tùng Linh đắc ý một lát, cậu nhìn Tùng Linh vui vẻ hỏi:

- Cười đủ chưa.

- Chưa – Tùng Linh đắc ý đáp – Câu hỏi khó thế này, có là thiên tài mới nghĩ ra ngay được đáp án.

- Vậy em cứ gọi là thiên tài đi, anh không ngại nhận chức danh này đâu, câu đố của em đồ ngốc nghĩ một chút cũng ra nữa là – Tuấn Anh cười cười nhìn nhỏ đáp .

- Không thể nào, lúc nhỏ Diệp Hân bạn em đố, em nghĩ cả tuần liền vẫn không nghĩ ra câu giải. Làm gì đứa ngốc có thể nghĩ chỉ nghĩ một chút mà ra chứ - Tùng Linh lập tức lớn tiếng phản bác.

- Thì bởi mới nói, em còn thua cả đồ ngốc còn gì.

Tùng Linh tức lắm, nếu để nhiệt kế ở bên, nhỏ bảo đảm nhiệt kế sẽ bị sức nóng đang chảy cuộn cuộn trong nhỏ làm bể ngay lập tức, nhưng nhỏ cố nhin...nhin...nhin....Nghĩ nhanh một lát, Tùng Linh miễn cười gian nhìn Tuấn Anh nói:

- Hehe, có phải anh cố tình chọc tức em để câu giờ tìm lời giải đố đúng không? Thật ra giải được mấy câu đố kia cu4nggo5i là giỏi rồi. Em là một cô bé dễ thương, sẽ không cười anh đâu mà, cứ thừa nhận anh giải không được đi.

- Cắt thỏi vàng 7 chỉ ra một khúc 1 chỉ, 2 khúc 2 chỉ, và khúc còn lại là 4 chỉ. Ngày đầu tiên ông chủ đưa cho anh người làm 1 chỉ để trả công. Ngày thứ 2, ông đưa anh ta khúc 2 chỉ và lấy lại khúc 1 chỉ. Ngày thứ 3, ông ta đưa khúc 1 chỉ, ngày thứ tư, ông ta đưa khúc 4 chỉ và lấy lại hai khúc 1 chỉ và khúc 2 chỉ. Ngày thứ năm, ông ta đưa khúc 1 chỉ, cứ đưa cho đến khi ông ta đưa hết 7 chỉ, thế là xong.

Tùng Linh suýt chết nghẹn vì Tuấn Anh giải quyết câu hỏi hóc búa của nhỏ một cách dễ dàng như thế, nhỏ âm thầm gào thét trong bụng, Tuấn Anh thấy vậy bèn nói:

- Thôi vậy đi, anh sẽ ra hai câu đố đơn giản, nếu em giải được, thì anh sẽ giảm bài tập cho em, thế nào thấy được hay không?

Tùng Linh vừa nghe nói được giảm bài thì hai mắt nhỏ sáng rực rỡ luôn, bèn hớn hở gật đầu. Dù cho trí tuệ của nhỏ bằng quả nho, nhưng đâu có dễ đến nỗi không giải được câu nào. Chỉ cần nhỏ cố gắng vận dụng hết trí óc có được trong mười mấy năm qua, chẳng lẽ không giải được câu nào, chỉ cần giải được 1 câu thôi thì xem như cách mạng đánh đuổi kẻ đáng ghét được thành công một nửa rồi..

- Người da trắng và người da đen lấy nhau, đẻ con ra thì răng của đứa trẻ màu gì? – Tuấn Anh bèn đặt câu hỏi cho nó.

Tùng Linh vui vẻ đắc chí cười vang, tưởng câu đố thế nào, chứ câu thế này thì quá ư dễ. Trên thời sự, người ta ngày ngày nói đến nạn đói ở châu phi, nhỏ thấy tuy nước da đen thui thui lù, nhưng hàm răng của người da đen đặc biệt sáng bóng đến mức chói mắt luôn. Tùng Linh tự tin ưỡn ngực đáp:

- Tất nhiên là màu trắng rồi.

- Cho em nói lại lần nữa đó.

- Không cần, em chắc chắn đó là câu trả lời đúng.

- Anh đã cho em cơ hội- Tuấn Anh gõ xuống mặt bàn nói.

- Anh đừng có mà thấy em trả lời đúng rồi cố tình làm lung lay ý chí sắt đá của em. Em nói cho anh biết, em tuyệt đối không thay đổi câu trả lời đâu.

- Vậy thì đáp án chính là ...em đã trả lời sai.

59. Chương 59

- Làm sao mà sai được, rõ ràng răng của người da đen màu trắng như răng người da trắng thôi – Tùng Linh không tin cãi lại ngay.

- Đúng là răng người dù da màu gì cũng đều màu trắng, nhưng đó là khi họ lớn, họ có răng, còn anh đang hỏi em, răng của em bé mới đẻ kia màu gì? Đứa trẻ mới sinh ra làm gì có răng mà biết màu gì.

Tùng Linh ngược mặt lên trời, muốn cắn lưỡi chết đi cho xong, huhu, sao nhỏ lại không nghĩ đến những điều này cơ chứ.

- Người da trắng tắm biển thì sẽ bị đen da, người da đen tắm biển thì sẽ bị gì?

Tùng Linh không vội vã trả lời như lúc này, nhỏ nghiêm mặt cần môi suy nghĩ thật kỹ câu trả lời, nhưng nghĩ mãi vẫn chỉ đưa ra được một đáp án mà thôi.

- Người da đen vốn dĩ đen rồi, dù tắm nắng thì họ cũng vẫn như vậy, tức là vẫn bình thường?

- Em chắc không? Anh cho em trả lời lại đó.

- Không cần.

- Sai rồi, đáp án chính là người da đen khi tắm biển sẽ bị ướt – Tuấn Anh thủng thỉnh nói ra câu trả lời của mình.

“Ông trời ơi, ông đánh con chết đi” – Tùng Linh khóc không ra nước mắt, hai câu đố quả thật dễ vô cùng, vậy mà nhỏ nghĩ không ra cơ chứ.

- Học bài tiếp thôi – Tuấn Anh lật vở ra nói với nhỏ.

- Đố thêm một câu nữa đi – Tùng Linh muốn gỡ gạc đành năn nỉ.

Tuấn Anh thở dài cũng đành đố thêm một câu cho nhỏ vừa lòng.

- Một thằng điếc và ba thằng mù cùng đi ăn hủ tiếu, một tô hủ tiếu có 15 ngàn thôi. Hỏi em, khi ra về họ phải trả bao nhiêu tiền.

- Một thằng điếc và ba thằng mù....15 cộng 15tất cả là 60 ngàn – Tùng Linh hớn hở reo lên.

- Sai 1 thằng mù là 15 ngàn, và ba của thằng điếc 15 ngàn nữa, nghĩa là họ chỉ trả 30 ngàn mà thôi.

- Ôi trời ơi....Thêm một câu nữa thôi, huhu....

- Được rồi, một câu đơn giản thôi. 1 3 bằng mấy.

- Oạch...câu sau khá giống câu trước, cũng là 1 và 3, nhưng câu sau trơ trọi quá, làm sao biết đường mà trả lời. Chẳng lẽ 3 câu trả lời đơn giản là $1 \times 3 = 4$.

- Em chắc chứ? – Tuấn Anh nghiêng đầu nhìn nhỏ, ánh mắt cậu hấp hách nụ cười tinh nghịch nhìn nhỏ, Tùng Linh bị ánh mắt đẹp như thế nhìn thì đỏ mặt, dựa theo chỉ số trả lời sai của mình từ nãy giờ, nhỏ biết câu trả lời không thể nào đơn giản là 4 được, cho nên nhỏ cứng rắn đáp:

- Bằng 2.

- Đến trẻ lên 3 còn biết 1 cộng 3 bằng 4, vậy mà em còn lưỡng lự không biết đáp án – Tuấn Anh thở dài than – Xem ra em dốt đặc cán mai rồi, từ nay đừng có câu giờ học hành thêm nữa, nghiêm túc học đi nhé.

Sét đánh ngang tai, đất nứt ra dưới chân Tùng Linh, nhỏ thật sự muốn đập đầu vào gối chết đi cho rồi mà. Đúng là đấu với trời còn thắng được, đấu với tiểu nhân vô phương chữa mà. Khi nhỏ tưởng đơn giản hóa ra đồ mẹo, khi nhỏ tưởng đồ mẹo hóa ra bình thường, tức đến học máu nhưng rồi cuối cùng ngậm đắng nuốt cay chấp nhận ngồi làm bài mà Tuấn Anh đã ra.

Đợi Tuấn Anh ra về thì Tùng Linh lập tức gọi điện thoại cho hai đứa bạn của mình để kêu than, hai nhỏ bạn liền lập tức đưa mắng kẻ **** nhỏ quá ngốc.

- Binh pháp tôn tử bảo:” Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”. Bà không tìm hiểu đối thủ của mình mà lo đi đánh trận thua là đúng rồi. Nghĩ sao bà lại đố mấy câu đố với quán quân đường lên đỉnh Olympia năm nay chứ. Mấy câu đố thời gian đó chẳng khác nào làm phép tính 1×1 là hai hết đó đồ ngốc. Bà đúng là đầu óc ngu si tứ chi phát triển mà

Tùng Linh nghe xong thì cầm nhỏ rơi xuống đất không kịp lồm lại luôn. Cái chương trình đường lên đỉnh Olympia, nhỏ cũng thỉnh thoảng xem, cũng có nghe nói quán quân giật vòng nguyệt quế năm nay tên Tuấn Anh, nhưng có chết nhỏ cũng không nghĩ Tuấn Anh đó là Tuấn Anh này. Hèn chi mà mấy câu đố của nhỏ, hẳn ta trả lời nhanh thấy sợ, hóa ra mấy câu này hẳn ta đã làm hoặc thuộc lòng lời đáp từ đời kiếp nào rồi.

- Nè, nói nghe nè, bà nhờ anh Tuấn Anh chỉ tui tui học với luôn nha, còn mấy ngày nữa kiểm tra đồng loạt toàn khối rồi còn gì. Nhờ anh ấy dạy luôn tui tui đi – Nhỏ Phương bỗng hẳn giọng đề nghị với nhỏ - Bù lại, tui tui sẽ mua thật nhiều bánh cho bà ăn, chịu không?

- Đi học hay đi ngắm trai – Nhỏ khinh thường chất vấn nhỏ Phương?

- Cả hai – Nhỏ Phương đáp ngay khiến Tùng Linh hận không thể lao đến nhà nhỏ Phương bóp cổ cho nhỏ Phương chết cho rồi đi, nhưng ngay sau đó, Tùng Linh nghĩ ra một ý, nhỏ liền vồn vã nói.

- Hai bà cứ đến nhà tui học đi, tui đảm bảo anh ý sẽ dạy học thật tốt cho hai bà, tối nay cứ đến đi nhé...hehehe...

60. Chương 60

Tùng Linh vui vẻ hơn hỏ cười thích chí với cách chơi xỏ Tuấn Anh mới của mình. Nhỏ chờ đến khi trời tối. Khi cả hai ăn cơm xong, lên phòng nhỏ bắt đầu ôn tập tiếp, Tùng Linh rót ỉnh một ly nước lọc, để sẵn trước mặt. Nhỏ vờ nói với Tuấn Anh:

- Em có hai đứa bạn, tụi nó vẫn thường cùng em học nhóm. Sắp kiểm tra rồi, tụi nó cũng muốn đến nhờ anh ôn luôn cho, chắc không thành vấn đề đâu ha.

Tuấn Anh vốn không muốn rước thêm rắc rối vào người, một mình Tùng Linh là đủ nhức đầu rồi, nhưng cậu cũng muốn đả kích Tùng Linh một chút cho nên miễn cưỡng nói:

- Chỉ hết kỳ kiểm tra này thôi đó, kỳ kiểm tra sau tự học đi. Em có bạn học cùng thì cũng nên chuyên tâm đi, kéo cùng học mà học đỡ hơn bạn nó cười cho thú vị mặt.

- Em biết rồi, hihi cảm ơn anh.

Vừa nói xong thì hai nhỏ Phương và Mai đến. Hai nhỏ gõ cửa phòng theo phép lịch sự, Tùng Linh bửu môi mắng trong lòng, hai nhỏ này bình thường cứ thế xông vào phòng của nhỏ, hôm nay bày đặt gõ cửa này nọ, đúng thật là...hám trai mà.

- Anh Tuấn Anh, họ đến rồi – Nhỏ nhìn Tuấn Anh cười cười nói, ánh mắt cực kì hắc ám.

- Ủ...- Tuấn Anh nào biết âm mưu của nhỏ bèn gật đầu .

Tùng

g Linh liền cầm ly nước lọc của mình để dưới mặt bàn, miệng hô ta “ Vào đi” tay hất nước vào đũng quần của Tuấn Anh. Tuấn Anh bị ướt quần giật mình đứng lên, nước từ đũng quần chảy xuống thật giống như là....

Ngay lúc đó, hai nhỏ bạn cũng hí hửng đi vào nhìn thấy nước chảy xuống từ đũng quần của Tuấn Anh, thì mắt trợn tròn mở to. Tùng Linh cũng giả bộ làm bộ mặt mắt chữ O, miệng chữ A kêu lên:

- Trời ơi, anh bị bệnh gì mà cứ đái dầm suốt vậy, lần này là lần thứ 5 rồi.

61. Chương 61

Chương 3: (tt -4)

Tuấn Anh tái mặt khi nghe nhỏ kêu lên như thế, mắt tròn mắt dẹt , miệng há hốc không nên lời. Sau đó bối rối nhìn hai đứa bạn của Tùng Linh định phân bua thì nhỏ Chi với nhỏ Phương đã vội vàng lên tiếng sau khi ném cho Tuấn Anh một ánh mắt cực kì thông cảm:

- Tụi mình còn chưa thưa hai bác, tụi mình qua thưa hai bác rồi quay lại sau.

- Phải đó, phải thưa, phải thưa...

Nói xong hai nhỏ vội vàng rút lui, nhỏ Phương còn nháy mắt với nhỏ một cái. Là bạn với Tùng Linh bao nhiêu lâu, chỉ nhìn một cái thôi là biết tổng ngay nhỏ giở trò, nhưng dù là có mê trai đi chăng nữa thì hai nhỏ bạn cũng không để đánh mất tình bạn bao lâu nay được, cho nên đành ra tay giúp nhỏ một phen. Tùng Linh cười cười mồm chi cũng nháy mắt với hai đứa bạn. Cho đến khi cánh cửa phòng nhỏ khép lại, nhỏ mới cố nhịn cười, trưng ra bộ mặt khó xử nhìn Tuấn Anh:

- Ấy da, hiểu lầm, hiểu lầm rồi. Haiz....

- Em...em...- Tuấn Anh tức đến nghẹn lời, không ngờ cô nhóc này lại quá đáng đến như thế.

Tùng linh chớp chớp mắt nhìn Tuấn Anh một cách ngây thơ vô số tội, rồi chép miệng nói:

- Hai nhỏ bạn của em, một đứa biệt danh là bà tám, một đứa biệt danh là mỗ nhon. Tụi nó buôn chuyện từ đầu trên đến đầu dưới, không biết chuyện hôm nay của anh, sẽ bị tụi nó đồn thổi thế nào nữa. Hình tượng của anh đang cao chót vót trong lòng các nữ sinh của trường, nếu mà họ biết anh bị bệnh, có lẽ hình tượng của anh sẽ vơi đi một nửa. Nhưng mà anh yên tâm đi, còn người trong xã hội ngày nay luôn có sự đồng cảm sâu sắc đối với những người bị bệnh. Em nói thiệt là, biết đâu khi mọi người biết tin anh bị bệnh gì đó, họ đối với anh càng có sự quan tâm đặc biệt hơn nữa.

- Vậy sao em không đi mà giả bệnh ấy. Anh thấy em mới là người cần sự quan tâm đặc biệt của mọi người, Với cái đầu không bao giờ động não như em, thì nên giả bệnh càng nặng càng tốt, có như vậy thầy cô mới thương cảm, đi học không cần khảo bài cũng cao điểm, đi thi bạn bè nó thả phao cứu mạng cho – Tuấn Anh lườm nhỏ ném một câu châm chọc – Nói đi, em cố tình chơi trò này là có mục đích đúng không? Nói ra đi.

Tùng Linh bị Tuấn Anh châm biếm như thế thì tức lắm, nhưng nghe hỏi vậy thì vội vã lấy lại vẻ mặt điềm nhiên để trả lời Tuấn Anh. Nhỏ đặt thẳng vấn đề luôn chứ không thêm vòng vo nữa, dù gì thì Tuấn Anh cũng đã lặt tẩy của nhỏ rồi.

- Giảm bài tập cho em, em sẽ giải thích với hai nhỏ bạn dùm anh, ngăn chặn tin đồn này kịp thời, giúp anh giữ vững hình tượng bạch mã hoàng tử của mình.

- Cái hình tượng đó, em cứ giữ cho riêng mình đi – Tuấn Anh hừ giọng rồi đứng dậy bước đi ra phía cửa, hoàn toàn không xem lời đe dọa của Tùng Linh trong mắt, Tùng Linh thấy vậy vội vàng kêu lên:

- Này, anh thật sự muốn tin đồn này lan ra toàn trường à.

- Sao lại sợ. Nếu tin đồn loan ra, anh cảm ơn em còn không hết nữa là. Lúc đó sự hâm mộ anh sẽ giảm, anh sẽ đỡ được nhiều phiền toái. Anh được sự đồng cảm của mọi người, vậy thì anh có thể không cần trực nhật, không bị thầy cô nhờ vả hết chuyện này đến chuyện kia. Em tốt nhất là mau chóng làm tin đồn này lan rộng ra đi. Biết đâu đến lúc đó anh vui vẻ sẽ giảm bài tập cho em. Còn bây giờ, nếu không giải xong hết bao nhiêu đó bài tập, anh nghĩ tiền tiêu vặt và những lệnh cấm vận em sẽ kéo dài lắm đó.

62. Chương 62

Nói xong Tuấn Anh đóng cửa cái rầm bỏ đi, để lại Tùng Linh với vẻ mặt dở khóc dở cười, uy hiếp người không được còn bị uy hiếp lại. Nhỏ đau khổ ngồi cắn bút giải bài tập tiếp, nếu không thì nhỏ sẽ chẳng khác nào đang sống cuộc sống của người thời tiền sử mất. Thật đúng là bị sao quả tạ rơi trúng người nên mới gặp phải tên ôn thần như thế này.

- Hi, sao rồi? – Hai nhỏ bạn từ ngoài ló đầu vào nhìn nhau cười hí hửng – Chơi khăm thành công chứ?

- Gì vậy? Sao mặt bà chẳng khác nào cái bánh bao chiều vậy – Hai nhỏ bước vào phòng nhìn thấy vẻ mặt của nhỏ thì không khỏi giật mình.

Tùng Linh yếu xìu lắc đầu, hai nhỏ bạn nén lòng nhìn nhau.

- Vậy sao giờ. Vậy có tiếp tục tung tin đồn hay không? – Nhỏ Chi trợn mắt nhìn nhỏ hỏi.

- Tung gì mà tung – Nhỏ buồn bã gào lên – Cái tên khốn đó, càng tung tin đồn thì càng lợi cho hắn, mình quyết không để hắn ta được lợi đâu.

- Vậy là không tung tin được hả, haiz...tui còn nghĩ khi tung tin đồn này ra, lượng hâm mộ anh ý giảm đi. Tốt nhất là không còn nhỏ nào thích anh ý hết, vậy thì tui có cơ hội rồi – Nhỏ Chi chép miệng than, sau đó nhỏ giật mình nhận ra mình lỡ lời quay sang nhìn Tùng Linh đã thấy Tùng Linh nhìn nhỏ bằng ánh mắt hình viên đạn, nhỏ vội chữa lời bằng cách cười hehe bảo – Sẵn tiện thôi mà, sẵn tiện thôi....

- Túi giết bà – Tùng linh nói xong thì lao qua bóp cổ nhỏ Chi.

Tùng Linh chống cằm ngồi ở lớp trong giờ ra chơi, không đi ra ngoài như mấy đứa bạn, nhỏ ngồi nhìn đất nhìn trời than vắn thở dài. Bỗng thấy một người đi ngang qua mình, hai mắt nhỏ bỗng sáng rực lên, vội vàng đứng bật dậy đuổi theo cái bóng kia. Nhỏ nhanh chóng nắm lấy vạt áo của bóng người kia rồi gọi lớn:

- Diệp Hân.

Diệp Hân quay đầu nhìn Tùng Linh, có chút cú kính vì bị chặn đường giải phóng chất thải trong cơ thể bèn hỏi:

- Có chuyện gì?

- Có chuyện này, bà phải giúp tui – Tùng Linh meo meo nhìn Diệp Hân kể chuyện.

Diệp Hân nghe xong thì ngoáy ngoáy lỗ tai của mình, cái vụ này nghe sao có vẻ hơi quen, chỉ khác là nhỏ thì muốn Lập Khiêm chỉ bài mà dùng nhiều cách, còn Tùng Linh thì không muốn làm bài nên mới phải giả trò vật ra. Tiếc là hai nhỏ đều gặp phải cao thủ trong số cao thủ rồi. Ấu đó cũng là số phận. Haiz....

- Được rồi. Là do mấy câu hỏi của bà vẫn chưa đủ cao thâm nên anh ấy trả lời được là điều tất nhiên. Bây giờ tui sẽ hỏi bà mấy câu, rồi bà cứ dùng mấy câu của tui đi đố lại anh ấy – Diệp Hân lấy giọng cảm thông sâu sắc, quyết định trợ giúp cho Tùng Linh.

63. Chương 63

- Ý hay đó, bà mau dạy tui đi – Tùng Linh hai mắt sáng rực nhìn Diệp Hân đầy cảm kích gật đầu lia lịa nói.

- Một kẻ giết người bị kết án tử hình. Hắn ta phải chọn một trong ba căn phòng: phòng thứ nhất lửa cháy dữ dội, phòng thứ hai đầy những kẻ ám sát đang giương súng, và phòng thứ ba đầy sư tử nhện đói trong ba năm. Phòng nào an toàn nhất cho hắn?

Tùng Linh nghe xong thì nhăn mặt gãi đầu, sau đó lắc đầu chịu thua.

- Phòng 3 vì sư tử nhện đói 3 năm thì chết hết rồi – Diệp Hân cười cười đáp - Con ma xanh đập 1 phát chết, con ma đỏ đập 2 phát thì chết. Làm sao chỉ với 2 lần đập mà chết cả 2 con?

Thấy mặt Tùng Linh có vẻ ngu ngơ nên Diệp Hân quyết định nói luôn đáp án ra:

- Đập con ma xanh trước là 1, con ma đỏ thấy thế sợ quá, mặt mày tái mét sẽ chuyển sang xanh. Đập con ma xanh mới này nữa là đủ 2. Hehe, thế nào hả?

- Hay. Tiếp đi – Tùng Linh vỗ tay khen ngợi những câu đố của Diệp Hân – Mà chờ tui lấy bút cái đã.

Chờ Tùng Linh đi lấy bút vở xong, Diệp Hân bèn đưa ra một tràng câu hỏi cùng lời đáp, khiến Tùng Linh viết mỏi cả tay.

- Núi nào mà bị chặt ra từng khúc? Là núi Thái Sơn.

- Con gì đầu dê mình ốc? Là con ốc

- Bỏ ngoài nướng trong, ăn ngoài bỏ trong là gì? Bắp ngô.

.....

Tùng Linh cầm cúi lấy bút lại không xốt một lời nào của Diệp Hân. Diệp Hân tằng hắng một cái rồi nói tiếp:

- Để tui viết cho bà thêm mấy câu đố toán học.

Chứng minh: $4 = 5$

Trả lời: Ta có:

$-20 = -20$

$25 - 45 = 16 - 36$

$$\Rightarrow 5^2 - 2.5.9/2 = 4^2 - 2.4.9/2$$

Cộng cả 2 vế với $(9/2)^2$ để xuất hiện hằng đẳng thức :

$$5^2 - 2.5.9/2 + (9/2)^2 = 4^2 - 2.4.9/2 + (9/2)^2$$

$$(5 - 9/2)^2 = (4 - 9/2)^2$$

$$\Rightarrow 5 - 9/2 = 4 - 9/2$$

$$\Rightarrow 5 = 4$$

- Đúng chưa, hehe, đồ anh ấy giải được – Diệp Hân viết ra rồi cười đắc ý với bài toán chóng cả mặt – Thêm câu đơn giản nè. Hãy chứng minh $4 : 3 = 2$. Đáp án là: $4 : 3 = \text{tứ chia tam} = \text{tám chia tư} = 8 : 4 = 2$.

- Hay, đúng là rất hay, cảm ơn bà rất nhiều, tui yêu bà quá đi mất – Tùng Linh vui mừng reo hò cảm ơn Diệp Hân rồi rít.

Diệp Hân thấy vậy, người cũng vui vô cùng, bèn tặng thêm cho Tùng Linh một tràng.

Hôn con heo trong nhà gọi là -> Hôn thú

Mong được hôn gọi là -> Cầu hôn

Vừa mới hôn gọi là -> Tân hôn

Hôn thêm cái nữa gọi là -> Tái hôn

Đang hôn mà bị đẩy ra gọi là -> Từ hôn

Không à cứ hôn gọi là -> Ép hôn

Hẹn sẽ hôn gọi là -> Hứa hôn

Vua hôn gọi là -> Hoàng hôn

Hôn chia tay gọi là -> Ly hôn

Vừa hôn vừa ngủ gọi là -> Vị hôn

Hôn vào không trung gọi là -> Hôn gió

Hôn trong mơ gọi là -> Hôn ước

Hôn mà mà quá sớm thì gọi là -> Tảo hôn

Rất thích hôn gọi là -> Kết hôn

Hôn mà bị hôn lại gọi là -> Đính hôn

64. Chương 64

- Nhiều đây đủ chưa?

- Đủ rồi, quá đủ luôn ý chứ, cảm ơn bà. Hehe, kỳ này thì thằng chả chết với tui – Tùng Linh đắc ý đá chân mày ra hiệu với Diệp Hân.

- Chúc bà thành công – Diệp Hân vỗ vai Tùng Linh rồi tiếp tục con đường giải phóng cơ thể của mình.

65. Chương 65

Chương 3 : (tt -5)

Tùng Linh về nhà đắc ý với một mớ câu đố mà nhờ được Diệp Hân mách cho, nhờ nhắm tới nhắm lui mấy câu đố rồi chờ Tuấn Anh đến dạy. Hôm nay coi như là có được bí kíp thần công đè bẹp người rồi, nhờ không

cần sợ Tuấn Anh nữa, hôm nay nhất định phải bắt Tuấn Anh giảm bài tập cho nhỏ mới được. Quyết tâm, quyết tâm... Tùng Linh thấy quyết tâm của nhỏ dâng cao như thủy triều, như sóng lớn.

Và thời khắc nhỏ mong chờ đã đến. Cứ như thường lệ, Tuấn Anh giảng cho nhỏ công thức, sau đó thì để mặc nhỏ tự sinh tự diệt, còn mình đi học bài, xong xuôi rồi mới ngó ngang đến nhỏ. Hôm nay nhỏ cắn cắn bút nhìn Tuấn Anh, Tuấn Anh thấy nhỏ như thế thì lờm một cái mắng:

- Sao không mau làm bài đi. Em chê hình phạt quá ít hay sao? Muốn anh đi méc ba mẹ em à.
- Anh ! – Tùng Linh nhìn Tuấn Anh đột nhiên gọi một cái khiến Tuấn Anh đảo mắt nhìn nhỏ đầy cảnh giác. Người ta thường nói:”Bỗng dưng tỏ vẻ ân cần thì không gian cũng thương, không cướp cũng là tặc”. Tùng Linh vờ như không để ý thấy ánh mắt của Tuấn Anh nhỏ dùng nụ cười khả ái nhất của mình hỏi Tuấn Anh:
- Có phải, nếu như em đổ anh câu đố mà anh không trả lời được thì sẽ giảm bài tập cho em đúng không?
- Chỉ sợ, trí thông minh của em không đủ - Tuấn Anh ném một câu đầy sức sát thương chất xám của nhỏ vô cùng, Tùng Linh hít một hơi nuốt cục tức xuống, biết cái tên này vô cùng khó xơi, cần một miếng thịt trên người hấn, thì người nhỏ xuất hiện một lỗ lớn hơn, đau đớn ngàn đời, cho nên phải nhịn.
- Thì anh nói đi, nếu không giải ra, anh sẽ giảm bài tập cho em chứ? – Nhỏ nhìn Tuấn Anh với ánh mắt đầy mong đợi.

Tuấn Anh vốn chẳng muốn tham gia vào mấy cái trò vô bổ này, chỉ vì ăn cơm không của ba mẹ nhỏ nên muốn giúp nhỏ xem như trả ơn, chứ cậu chẳng mặn mà hay ham muốn trả thù nhỏ gì hết. Nhưng thấy ánh mắt chẳng khác nào con cún con đang mong đợi được ột khúc xương làm phần thưởng, cậu thở hắt ra một cái bèn đáp.

- Ừ.

Tùng Linh vui sướng xem tí nữa là nhảy nhót, nhỏ vội dang hắng lấy giọng rồi bắt đầu đố.

- Loại nước giải khát nào chứa sắt và canxi?

Tuấn Anh cau mày, tuy không thích uống nước ngọt cho lắm, nhưng mấy thứ giải khát, cậu điều biết hết, làm gì có loại nước nào vừa chứa sắt vừa chứa canxi như vậy. Tuấn Anh nhìn Tùng Linh nghi ngờ bảo:

- Nè, không phải em túm quá làm liều, đưa ra câu đố bậy bạ không lời đáp đó chứ.
- Tất nhiên là không rồi, anh đừng có mà nghi ngờ nhân phẩm của em – Tùng Linh phụng phịu đáp trong sự nghi ngờ của Tuấn Anh, nhỏ rung ra bộ mặt oan khuất hơn cả Thị Mầu của Việt Nam, Đậu Nga của Trung Quốc.
- Được, nếu có lời giải thì em mau nói ra cho anh nghe đi – Tuấn Anh bắt đắc dĩ phải chịu thua nói.
- Cậu trả lời là Cafe , hehe
- Cà phê? Làm gì cà phê lại chứa sắt và Can xin như thế chứ - Tuấn Anh cốc đầu nhỏ mắng.
- Sao lại không. Đây nha , cafe là gồm Ca và Fe gộp lại đúng không? Mà Ca chẳng phải là canxi, Fe chẳng phải là sắt hay sao chứ?

Tuấn Anh: “...” Không nói được lời nào, gần như cầm khẩu luôn.

- Sao hử, đúng chứ? Vậy là em thắng rồi đúng không? Hehe, cách mạng đã thành công. Tự do muôn năm – Tùng Linh vui sướng nhảy tưng tưng khi nghĩ đến việc được giảm bài tập. Thời gian rồi sẽ nhiều hơn, chỉ cần học bài các môn khác xong là nhỏ có thể ăn no ngủ yên, không cần phải cố dụi mắt thức khuya học bài nữa – Vậy là em chỉ cần giải phân nữa bài tập là chúng ta nói say goodbye với nhau ngày hôm nay đúng không anh.

66. Chương 66

- Ai nói .

Một câu của Tuấn Anh thôi đã dập tắt niềm vui sướng của nhỏ, như dội quả bom nguyên tử vào nền hòa bình mà nhỏ vừa đoạt được.

- Ý anh là sao? Anh định không giữ lời à – Tùng Linh tức tối giậm chân với Tuấn Anh.

- Không hề, anh đã nói sẽ giữ lời. Nhưng anh nói giảm bài tập, nhưng không nói giảm một nửa nha. Một câu đố của em, đổi lại sẽ giảm một bài tập. cách mạng của em chưa thành công đâu, mời đồng chí tiếp tục cố gắng – Tuấn Anh điềm nhiên dậm đạp lên nỗi vui mừng của nhỏ.

- Một câu đố một bài tập đúng không?

- Uhm – Tuấn Anh gật đầu.

- Tính luôn các ngày sau chứ không chỉ ngày hôm nay – Tùng Linh nhất quyết phải cầm được lá cờ tổ quốc chứng minh cách mạng thành công mới được.

Tuấn Anh ngẫm nghĩ một cái rồi gật đầu.

- Vậy thì đố tiếp nào? Từ nào trong tiếng Việt có 9 từ h?

- Không biết

- Là từ Chính (chín h).

- Cái gì Adam có 2 mà Eva chỉ có 1?

Tuấn Anh lườm nhỏ một cái thật sắc, rồi mắng:

- Đầu em bả đậu là được rồi, còn chứa thêm phân làm gì.

- Có đầu anh mới chứa phân đó. Là chữ a. Adam hai chữ “a”, còn Eva chỉ có một chữ thôi. Vì sao trên bản đồ thế giới có nước tên là Áo mà tại sao lại không có nước tên là Quần ???

- Vậy chẳng khác nào đố vì sao có nước Anh, nước Úc, mà không có nước Em – Tuấn Anh lườm Tùng Linh, cậu thật không thể trả lời được

- Vì có nước quần thì ko có nước cuba, mà không có nước Cuba thì....hehe

Tuấn Anh không ngờ nhỏ lại đố một câu đố như thế với vẻ mặt cực kì gian manh như thế, cậu không khỏi đỏ mặt, muốn mắng nhỏ lắm, nhưng mà đành thở dài bỏ qua.

Tùng Linh thắng thế, quyết định tiếp tục đố để giảm số lượng bài tập.

- Núi nào mà bị chặt ra từng khúc?

Tuấn Anh chưa kịp trả lời thì nhỏ đã cướp ngang:

- Là núi Thái Sơn. Môn gì càng thắng càng thua ?

.....

- Môn đua xe đạp.

Sau đó nhỏ đố một tràng câu đố về từ hôn mà chẳng cho Tuấn Anh kịp trả lời. Đố xong, nhỏ đắc ý reo lên

- 49 câu đố, em được giảm 49 bài tập. Chỉ cần làm hết 1 bài tập này là em được tự do rồi, hoan hô.

Tuấn Anh cười cười không đáp, chỉ im lặng nói với nhỏ một câu:

- Để anh đố em mấy câu đố, nếu em giải được, thì sau này anh sẽ không bắt em học khi em không muốn nữa, em chịu không?

Món hời như vậy, đương nhiên nhỏ nhận lời ngay rồi.

Tuấn Anh đố một tràng nói về cái chết khiến nhỏ ngất ngây lắc đầu thua cuộc ngay lập tức. Tuấn Anh bèn thủng thỉnh nói ra đáp án.

Chết trong chùa gọi là -> Tự tử

Chết một cách lãng xẹt gọi là -> Lãng tử

Bị chảy rận cần chết gọi là -> Chí tử

Điện giật mà chết gọi là -> Điện tử

Cha chết gọi là -> Phụ tử

Mẹ chết gọi là -> Mẫu tử

Em chết gọi là -> Đệ tử

Vợ chết gọi là -> Thê tử

Thầy giáo chết là -> Sư tử

Học trò chết là -> Sĩ tử

Quân lính chết gọi là -> Quân tử

67. Chương 67

- Cho nên, mấy câu hôn gì đó của em, không phải là anh không giải đáp được, mà là không có cơ hội để đáp. Do đó, những câu đó vừa rồi không tính. Tiếp tục học bài cho anh.

Mặt nhỏ lập tức xù như cái bánh bao chiều bị ế, khóc trong nước mắt chảy ngược vào lòng, vừa cảm được cớ, nào ngờ cớ gây cánh, buồn vô hạn.

- Được rồi, nể tình sự cố gắng mấy ngày nay của em, anh sẽ giảm số lượng bài tập cho em. Giải mấy bài tập anh đánh dấu là được nghỉ.

Nhỏ giương hai cặp mắt sáng rỡ của mình nhìn Tuấn Anh kêu lên:

- Anh, em yêu anh quá đi mất

68. Chương 68

Chương 4: Tim đập mạnh lẽ nào là yêu.

Tâm lí, chắc chắn là do liệu pháp tâm lí, Tùng Linh tin chắc là như thế.

Mấy cái bài tập từ lúc được giảm tải đến nay, chính xác là mới qua hai ngày thôi, vậy mà dường như thời gian giải bài tập của nhỏ nhanh hơn, chính xác hơn rất nhiều. Có lẽ là áp lực phải giải đến tận 50 bài luôn là áp lực nặng với nhỏ, mặc dù là chưa bữa nào nhỏ thật sự giải được hết 50 bài. Nói đúng ra là chưa bao giờ giải quyết hết được phân nửa số bài trong gần chục tiếng đồng hồ dài như thế. Áp lực này khiến nhỏ không tài nào tập trung để giải bài mà chỉ ngồi oán than mà thôi.

Nhưng bây giờ, cứ 10 phút nhỏ giải được một bài toán áp dụng công thức, 15 đến 20 phút giải được một bài toán liên đới. Đúng là giỏi lên rất nhiều, không chỉ toán mà cả lí và hóa đều giải tốt hơn, hiểu nhanh hơn.

Tùng Linh hí hửng đem khoe với Tuấn Anh:

- Anh xem, nếu anh chịu giảm bài tập cho em xuống, thì chắc chắn là mấy bài này em đã sớm hiểu rồi còn đâu, giải cũng nhanh hơn nữa.

- Em nghĩ vậy à ? – Tuấn Anh nghiêng đầu nhìn nhỏ khiến tóc mái rũ xuống che hờ nửa gương mặt, nở nụ cười nửa miệng hỏi nhỏ.

Ánh sáng có phần lóa mắt.

Nhỏ thề là nhỏ tuy là có chút mê trai, nói chính xác hơn là thần tượng các anh chàng ca sĩ diễn viên xinh đẹp. Nhưng chỉ là thần tượng thôi, chứ chưa bao giờ nhỏ có suy nghĩ viển vông này nọ.

Nhỏ với tội bạn thường nói thế này. Theo quan điểm của con gái hiện nay khi tìm bạn trai thì phải tìm người vừa có tiền, vừa đẹp trai lại học thức. Nhưng.....

Trai đẹp thì thường không có tiền.....

Trai giàu thì thường rất xấu trai.....

Trai vừa đẹp vừa có tiền thì trăm phần trăm không bao giờ để mắt đến mấy đứa tầm thường lẫn tầm phào tội nhỏ.

Cho nên về phương diện thấy trai đẹp thì mê, nhỏ hoàn toàn không thuộc diện đó. Nhưng hôm nay vì sao cái tên này chỉ làm một hành động hết sức bình thường lại khiến nhỏ choáng váng đến như vậy chứ. “Bình tĩnh bình tĩnh, mình nhất định phải bình tĩnh mới được”

- Rõ ràng là vậy mà – Nhỏ trấn tĩnh hít một hơi.

Tuấn Anh chẳng thèm nói câu nào cả, chỉ lặng lẽ bảo Tùng linh gỡ tập vở bài giải lần trước ra. Sau đó gõ gõ vào một trang, rồi lại lật tiếp rồi gõ gõ vào trang vừa lật. Tùng linh nhìn xong xám mặt luôn, nhỏ khóc không ra nước mắt. Hóa ra cái gọi là tự dắc, tự giải được bài chẳng qua làm nhiều quá hóa quen thuộc, nên mới làm nhanh được mà thôi.

Tùng Linh giật mạnh lấy mấy cuốn tập giải bài của mình gỡ ra tìm tìm kiếm kiếm một lúc thì mặt bí xị ngay lập tức. Hóa ra ngày nào cũng bị bắt giải 50 bài tập, hết toán tới lý, hết lý tới hóa, cứ tưởng là khác nhau, hóa ra chỉ đơn giản là bị xáo trộn mà thôi. Giải tới giải lui mà nhỏ chẳng hề nhận ra, đúng là quá ngốc mà.

69. Chương 69

- Được rồi, đừng có ở đó mà tự kỷ nữa, toàn lí hóa, xem như ổn rồi. Còn ba hôm nữa kiểm tra rồi, em lấy anh văn ra cho anh xem nào – Tuấn Anh gõ đầu nhỏ bảo.

Tùng Linh nghe xong thì ho sặc sụa, nhỏ rơm rớm nước mắt nhìn Tuấn Anh, hành hạ nhỏ toán lý hóa xong giờ lại tới anh văn. Kiểu này tù khổ sai cũng không bằng nhỏ, cách mạng chưa thắng lợi triệt để. Bất đắc dĩ Tùng Linh phải đem tập tiếng anh ra.

Nhưng nói thật, nhỏ chẳng thà ngồi giải 50 bài tập toán lý hóa còn hơn là học tiếng anh. Bởi vậy mới có câu : “Núi này cao còn có núi kia cao hơn”

Nghĩ thật nhanh, Tùng Linh bèn cười nói với Tuấn Anh:

- Anh, cái bài tử của anh đó, em mới nghĩ ra được mấy từ hay lắm nè.

Không để cho Tuấn Anh hỏi, nhỏ đã nhanh chóng đọc tiếp:

Bị đánh bầm dập mà chết gọi là -> Nhừ tử

Chết mà bị chặt ra từng khúc gọi là -> Thái tử

Đang đi tiểu mà chết gọi là-> Tiểu tử

Người khổng lồ chết gọi là -> Khổng tử

Chết banh sát gọi là -> Phẫn tử

Chết toàn thân gọi là -> Nguyên tử

- Lấy tập vở ra – Tuấn Anh lạnh lùng ra lệnh, cậu thừa hiểu cái tính giả lơ này của nhỏ rồi.

- Nghĩ một chút đi anh – Tùng linh giả vờ rưng rưng mắt năn nỉ.

- Em nghĩ anh không mệt hay sao? – Tuấn Anh chống cằm nhìn nhỏ hỏi khiến Tùng Linh không nói được gì luôn.

Tuấn Anh nhìn vở Tùng linh xong rồi thì ột số câu thông dụng bắt nhỏ điền từ. Tùng Linh làm bài đến phát chán nên vừa làm vừa hát nghêu ngao cho đỡ chán.

Tình không mai mối giới thiệu trước là Tình cờ

Tình làm quen qua mạng gọi là Tình ảo

Yêu đến lần thứ tư gọi là Tình tứ

Yêu đến lần thứ 7 gọi là Thất tình

Yêu một lúc nhiều người gọi là Trữ tình

Yêu và kết hôn với người nước ngoài gọi là Ngoại Tình

Yêu và kết hôn với người trong nước gọi là Nội tình

Trong tình yêu luôn luôn chi li sét nét, tiết kiệm gọi là Tính tình

Tình đã đi vào quá khứ gọi là Cổ tình

Tình ngoài hôn thú gọi là tình phụ

Hai bà vợ cùng dùng một ông chồng gọi là Chung tình

Đau ốm thất thểu vì yêu gọi là Tình Si

Tuấn Anh thấy nhỏ như thế cũng thấy hơi tội, ngày nào cũng bắt học, chẳng được đi chơi thư giãn gì hết.

- Để anh kể em nghe một câu chuyện tiếng anh nha. Nghe xong em thử dịch xem

Nghe được kể chuyện, Tùng linh lập tức gật đầu ngay, mắt nhỏ sáng rực nhìn Tuấn Anh đầy mong mỏi. Tuấn Anh bèn hăng giọng nói:

- Hai vợ chồng đang học nói tiếng anh, một hôm họ cãi nhau:

- ... Sugar you you go, sugar me me go!

- You think you tasty?

- I love toilet you go go!

- You live a place monkey cough, flamingo crow. Clothes house country!

- You onion summer three down seven up. No enough listen

- “You are poor as torn spinach two table hand white”

- “You eat criminally no star where we do beg from first”

- “I don’t want salad again”” ...

70. Chương 70

Tùng Linh há hốc miệng nghe Tuấn Anh đọc một tràng tiếng anh, nhỏ nhăn mặt gãi đầu nói:

- Thôi em thua, em chẳng dịch được đâu.

Tuấn Anh bèn ghi ra giấy cho nhỏ đọc rồi dịch. Nhưng Tùng Linh thấy có mấy câu hơi lạ lạ, không giống câu hoàn thiện đúng ngữ pháp tí nào hết. Cuối cùng cũng đành chịu thua, Tuấn Anh bèn giải nghĩa cho nhỏ hay.

- ... Sugar you you go, sugar me me go! (Đường cô cô đi, đường tôi tôi đi!)

- You think you tasty? (Anh nghĩ anh ngon lắm hả?)

- I love toilet you go go! (Tôi yêu cầu cô đi đi)

- You live a place monkey cough, flamingo crow. Clothes house country! (Anh sống ở nơi khỉ ho cò gáy. Đồ nhà quê

- You onion summer three down seven up. No enough listen (Cô hành hạ tôi ba chìm bảy nổi. Thôi đủ rồi nghe!)

Nàng không chịu thua ai:

- “You are poor as torn spinach two table hand white” -”Anh nghèo rách mồng tơi hai bàn tay trắng”.

Chàng trả lời:

- “You eat criminally no star where we do beg from first” - “Em ăn gian quá, không sao đâu mình làm lại từ đầu”.

Nàng nói:

- “I don’t want salad again” -”Em không muốn cải nữa!” ...

- Ối trời ơi – Tùng Linh ngã lăn ra vì quá sức buồn cười, không phải buồn cười vì nội dung câu chuyện, mà buồn cười cách ghép từ cho thành một câu của họ, đúng là cười đến ra nước mắt.

- Thêm câu chuyện nữa đi anh – Nhỏ đang hào hứng bèn vội vỉnh Tuấn Anh thêm.

- Thêm một chuyện nữa thôi nha, lo học cho xong đi – Tuấn Anh gật đầu bảo.

- Em hứa mà – Tùng Linh nhanh chóng gật đầu

- Đây là một câu chuyện toàn chữ C thôi.

“ Cạnh Chùm Cây Chi Chít Cỏ, Có Con Cua Canh Chừng Chụp Con Cá. Chợt Con Còng Chụp Con Cá Cửa Cua.”

-Cua Cự : Con Cá Cửa Cua.

-Còng Cãi : Con Cá Cửa Còng.

Cua Còng Cự Cãi Cọ : Cửa Cua

- Cửa Còng,

- Cửa Cua

- Cửa Còng.

Cạnh Có Con Công, Con Cò Cũng Cùng Cui Chúng Cãi Cọ.

- “Cò” : Con Cá Cửa Còng , Còng Có Công chụp.

- “Công Cự” : Con Cá Cửa Cua , Cua Có Công Canh Chừng .

- “Cò Cũng Cãi Cọ” : Cửa Cua

- Cửa Còng, Cửa Cua

- Cửa Còng ... Chợt Có Con Cọp, Cọp Cười: Con Cá, Con Cua, Con Còng, Con Công, Con Cò Cùng Cửa Cọp.

- Haha...hay thật, toàn chữ C, nhưng người hay nhất vẫn là con Cọp – Tùng linh cười bò ra đất với câu chuyện này.

Cuối cùng nhỏ đành ngoan ngoãn ngồi học từ vựng và luyện ngữ pháp

71. Chương 71

Chương 4: (tt -1)

- Cái này là gì? – Tùng linh cầm kết quả bài kiểm tra của mình đắc ý khoe với tui bạn – Đây chính là thành quả trở thành người tiền sử của mình. Còn cực khổ hơn cả những người nằm giường đình, ngồi dưới thác nước có biết hay không hả. Cuối cùng mình đã tu thành chánh quả rồi, hehe.
- Gớm....Toán có 8, Lý có 6, Hóa có 7, Anh Văn có 5...mà bà la um sùm rồi – Nhỏ Phương bĩu môi nhìn vẻ vui mừng ra mặt, miệng cười không khép lại được của tùng Linh mà choáng.
- Chẳng lẽ bà không biết, tui ngoài môn văn và mấy môn xã hội ra, thì toàn bộ mấy môn tự nhiên tui đều ở mức trung bình trừ thôi hả. Lần này thì khác nhé, toán tui được 8 điểm lặn, haha, mấy bà chỉ được 6, tui number one – Tùng linh nhún nhảy đầy đắc ý.
- Hứ, nếu không phải tại bà là bạn lâu năm của tui, tui sẽ không vì tình mà bỏ nghĩa như thế đâu. Lúc đó anh Tuấn Anh sẽ dạy tui tui học thì lúc đó bà còn đắc ý được hay không cho biết – Nhỏ Mai chu mỏ mắng Tùng Linh, nhỏ vẫn âm ức việc hôm đó bị Tùng Linh lợi dụng làm chẳng có cơ hội tiếp cận với Tuấn Anh gì hết.
- Hehe, nắng ba năm bạn không hề bỏ ta, mưa một ngày ta bỏ bạn ngay. Bạn bè dùng để làm gì, là dùng để lợi dụng khi cần mà, và bán đi khi được giá mà, mấy bà không thể trách tui được, hehe – Tùng Linh ném câu nói đùa này cho hai nhỏ bạn, bởi vì lần trước hai nhỏ bạn cũng nói câu này với nhỏ.
- Đúng là nói chuyện với bà thật bực mình – Nhỏ Phương lườm nhỏ mắng.
- Nè, bực mình sinh sự, bụng bực sinh con đó nhe, keke – Tùng linh cười lém lỉnh đáp – Bà giận chị cho thêm mụn bọc chứ.
- Không thèm nghe bà lắm nhảm nữa, dạo này bà học hành riết rồi bị hâm luôn rồi – Nhỏ Mai cũng mắng theo.
- Nhiều khi hâm hâm cho lòng thanh thản, nhiều khi lắm nhảm cho tâm hồn thêm vui mà mấy bà không biết hả - Tùng Linh cười đáp.
- Nhưng nói gì thì nói, lần này điểm bà cao như vậy tui tui cũng mừng cho bà – Nhỏ phương nhìn Tùng Linh nói.
- Tui biết mấy bà rất tốt với tui mà, yêu hai bà quá đi mất – Tùng Linh lao đến hai nhỏ bạn bày tỏ tình bạn của mình.
- Ăn mừng đi, gọi điện thoại ẹ bà xin đi – Nhỏ Chi nhắc nhở nhỏ nhớ đến những buổi tiệc nhỏ mà tui nó thường làm sau khi thoát được áp lực kiểm tra thi cử.
- Cho mượn điện thoại đi, nhanh lên – Tùng Linh hớn hở chìa tay đòi điện thoại của hai nhỏ bạn.
- Nhỏ Chi cho nhỏ mượn điện thoại, nhỏ liền đi qua góc vắng không ồn ào xin xỏ mẹ nhỏ, nhưng lát sau nhỏ quay lại với bộ mặt buồn xo.
- Sao vậy – Nhỏ Phương thấy cái mặt còn hơn cơm thiêu của nhỏ thì vội vàng hỏi.
- Mẹ tui nói, mẹ rất vui vì tui học hành tiến bộ, cho nên bảo tui.....- Tùng Linh nắc nghẹn nói tiếp -đi hỏi Tuấn Anh.
- Hả....- Hai nhỏ bạn gần như rớt cằm xuống khi nghe câu này.
- Sao ông trời bất công với mình thế cơ chứ? – Tùng Linh gãi đầu đau khổ, đi hỏi Tuấn Anh cũng bằng thừa mà thôi.

72. Chương 72

- Nói vậy là không đi à, Haiz....- Nhỏ Chi thở dài tiếc rẻ, lôi ba tấm vé xem phim ra nhìn Tùng Linh thương cảm, ít ra nhỏ và nhỏ Phương còn có thể đi, còn Tùng Linh thì....- Khó khăn lắm mới có được 3 cái vé xem phim này, không xem phí của trời quá đi mất.

- Số phận rồi, đừng than khóc, hãy chấp nhận đi cưng ơi – Nhỏ Phương liền hát một câu chế xát muối vào vết thương lòng của nhỏ.

- Đi. Thà chết chứ không chịu hy sinh – Tùng Linh nộ khí bừng bừng, khí thế quyết tâm ngút trời thốt ra lời khẳng định – Học là chuyện lớn, chơi là chuyện nhỏ, chuyện nhỏ mà không xong thì làm sao làm được chuyện lớn đây.

- Đi. Đi như thế nào? – Hả nhỏ bạn tròn mắt nhìn Tùng Linh.

- Thì trước đây đi như thế nào thì giờ đi như thế đó – Tùng Linh đá chân mày ranh ma đáp.

- Bà nghe câu này chưa? – Nhỏ Phương nhìn nhỏ rụt cô hỏi.

- Câu gì?

- Ngu cộng nhiệt tình => phá hoại

Ngu cộng dũng cảm => Liều

Ngu cộng lạnh lùng => lì lợm

Ngu cộng ngu => Vô đối.

- Ý bà là sao? – Tùng Linh bậm môi đầy đe dọa với nhỏ Phương.

- Trời, con này cứ tưởng nó liều, hóa ra là ngu vô đối nè, chắc hồi nhỏ thiếu I ốt nặng. Ý là đừng làm liên lụy đến tui tui chứ sao? Đi như vậy, ông Tuấn Anh ổng mà méc lại ba mẹ của bà, thế nào tui tui cũng lãnh đạn theo, biết chưa – Nhỏ Phương sỷ vào trán nhỏ.

- Haha, thà ngu vì thiếu I ốt còn hơn có I ốt mà vẫn ngu. Yên tâm, tui tuy không được thông minh, nhưng cũng thuộc loại người thông minh chứ bộ, đương nhiên là tui có cách khác rồi. Không làm liên lụy đến bà đâu?

- Có mới nói nha – Nhỏ Chi lườm nhỏ.

- Yên tâm, tui có cách mà, giờ tui đi tìm ông Tuấn Anh đây – Tùng Linh nói xong thì nhún nhảy chạy đi.

Nhỏ Chi và nhỏ Phương nhìn nhau cùng nghĩ đến câu nói "hãy sống để được chết một lần", chẳng hiểu con bạn định làm cái gì.

Tùng Linh chạy cái vèo đến lớp của Tuấn Anh tìm cậu, ai ngờ thấy Tuấn Anh bị gọi ra ngoài bởi một chị gái lớp 11 gần lớp nhỏ đang đi ra một góc vắng của trường. Hai người kẻ trước người sau có chút ngượng ngập khiến Tùng Linh tò mò vô cùng, nếu không đi theo, sẽ không còn là nhỏ nữa, cho nên Tùng Linh bước chậm rãi theo họ rồi núp vào lùm cây kế bên chỗ đứng của hai người.

Tùng Linh nhìn xung quanh, đúng là Thiên thời, địa lợi, nhân hòa mà, hai người này tự nhiên ra đây, lại nhìn thấy cái chị kia cầm trên tay một bức thư màu hồng. Tùng Linh không kiềm nén được thắc mắc :” Đừng nói là tỏ tình nha”, trời ơi, chẳng lẽ mình sắp được tận mắt chứng kiến một cuộc tỏ tình truyền thuyết.

Cảm giác của nhỏ lúc này chỉ có hai chữ :” Thích chí”

- Anh....- Chị gái kia bên lên nhìn Tuấn Anh thẹn thùng đến đỏ mặt siết chặt lá thư trong tay.

- Uhm- Tuấn Anh không nói chỉ khề ừ.

- Nói đi, mau nói đi – Tùng Linh ở trong bụi nhìn chị gái kia đứng nãy giờ mà không nói gì thì sốt ruột hồi thúc thẳm trong bụng.

73. Chương 73

Mà Tuấn Anh cũng thật kiên nhẫn đứng im lặng chờ đợi. Nhưng chị gái kia, đúng thật là gan thỏ để, cứ áp úng mãi chữ “ Em..” mà chẳng nói thêm được lời gì. Có lẽ thái độ trầm tĩnh xem như chuyện sắp được tỏ tình là không có gì của Tuấn Anh khiến chị gái kia chẳng dám tỏ tình vì sợ bị từ chối.

Tùng Linh là người ngoài cuộc mà còn sốt ruột hơn cả cô gái nữa, lòng cứ thúc giục cô gái mau chóng tỏ tình.

Tiếng chuông báo hiệu giờ vào học bỗng vang lên cắt đứt không khí sặc mùi bao trùm kia, cô gái nghe tiếng chuông càng như gà mắc tóc, lúng túng đến phát khóc. Tuấn Anh đưa mắt nhìn cô bạn gái đó rồi nói:

- Hay để ra về đi. Anh phải vào lớp đây.

Chị gái kia chỉ biết cắn môi gật gật đầu chấp nhận mà thôi. Sau đó thở dài thất vọng, siết chặt lá thư trong tay mình hơn nữa, mồ hôi tay của chị ấy đổ ra làm là thư cũng bết nhè theo.

- Anh đi đây.

Tuấn Anh chẳng đợi thêm gì, nhanh chóng quay người bước đi về lớp. Tùng Linh thấy vậy thì tức khí, chẳng lẽ bỏ công đi rình mà chẳng thu lại được gì, nhỏ quên mất là mình đang rình trộm người ta, một hành vi được xem là vô văn hóa, nhỏ đứng dậy kêu lên:

- Đi gì mà đi, khó khăn lắm người ta mới có can đảm đi tỏ tình mà, chưa nghe xong đã bỏ đi là thế nào?

Cả hai người đều đồng loạt quay đầu nhìn Tùng Linh. Tùng Linh lúc này mới nhận ra nguy cơ, nhỏ há miệng mắc quai rồi.

74. Chương 74

Chương 4: (tt -2)

- Sao em lại ở đây? – Tuấn Anh nhìn nhỏ trừng mắt hỏi.

Tùng Linh nuốt nước miếng, hít mạnh rồi há miệng thật to, vươn vai thật mạnh, chẳng thềm giữ ý tứ gì hết, sau đó đưa tay dụi dụi mắt rồi mới nhìn Tuấn Anh , tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Haha, anh, không ngờ được gặp anh ở đây. Anh cũng bắt chước giống em trốn ra đây ngủ hử. Em vừa nằm mơ thấy câu chuyện buồn cười lắm, để em kể anh nghe nha.

Trong giờ lịch sử, thầy giáo bắt gặp Tèo đang ngủ gật trong lớp, thấy gọi lớn:

- Tèo, em cho thầy biết, con người có nguồn gốc từ đâu?

Nửa tỉnh nửa mơ, Tèo trả lời:

- Thưa, con người có nguồn gốc từ con bò.

Thầy giáo hơi đỏ mặt:

- Sao em lại dám nói như thế hử?

Tèo đơn sơ:

- Thưa thầy, ở nhà bố em hay nói: mày ngu như bò.

Thầy giáo: ???!!!!

- Haha...anh xem có buồn cười hay không – Tùng Linh cố cười lớn để trốn tránh câu hỏi của Tuấn Anh, thề chết chứ nhất quyết không chịu khai mình đi rình trộm. Nhưng thấy hai người kia căng thẳng chẳng có gì muốn cười trước câu chuyện cười của nhỏ thì chột dạ, đành chuyển tiếp câu chuyện theo hướng khác.

- Anh, anh ra đây chơi hử. Còn chị gái xinh đẹp này là ai vậy anh. Bạn gái anh hử? Hai người đang tâm sự, vậy em không làm phiền nữa, em đi đây.

Tùng Linh vừa nói xong lập tức quay người biến ngay lập tức, không ngu dại ở lại cho chết trăm mảnh, nhất là ánh mắt của chị kia đầy viên đạn như thế. Rõ ràng nhỏ chỉ muốn giúp chị ấy mà thôi, chứ nào có ý định phá đám đâu cơ chứ, vì sao chị ấy nhìn như thể nhỏ vừa phá đám chị ấy không bằng. Bởi thế mới nói, giúp vật vật trả ơn, giúp người người trả oán mà.

- Đứng lại ...đưa tờ giấy trên tay em cho anh – Tuấn Anh bỗng gọi giật lại từ sau.

Tùng Linh đang đi bước nhanh và chuẩn bị chạy nghe vậy thì khựng lại bất ngờ, xém chút nữa là ngã ụp mặt xuống đất, nhờ nguyên rửa bản thân mình, vì sao lại cầm theo tờ giấy này đi rình người ta tỏ tình làm gì? Áo nào đi lại gần đưa tờ giấy kia cho Tuấn Anh, không quên lén lút quan sát chị gái không biết nên đi hay nên ở kia thì nhận được cái trừng mắt, khiến Tùng Linh bị sặc chính nước miếng của mình, ho lên vài tiếng.

Tuấn Anh bỗng nhiên giúp nhỏ vuốt lưng, ân cần nói:

- Sao vậy? Có sao không?

Cái gì đây? Thái độ này là sao chứ? Không ổn, chắc chắn là không ổn. Tùng Linh tự nhiên thấy thái độ tốt bụng của Tuấn Anh với mình như thế thì sửng sốt. Chẳng ai tự dưng đối tốt với người khác cả, nếu đột xuất như vậy không gian cũng thương mà.

- Bé này là bạn gái anh hả? – Chỉ gái kia đỏ mặt tía tai khi thấy Tuấn Anh quan tâm đến nhỏ vô cùng, điều chưa bao giờ thấy ở các cô gái khác.

Tuấn Anh nghe hai từ “bạn gái” mà chỉ cười chứ không hề phủ nhận chút nào. Tùng Linh thì bị từ bé của chị gái kia làm uốn cổ huyết. Nói gì thì nói, cũng chỉ thua có một tuổi, làm gì gọi người ta là bé như thế chứ. Còn Tuấn Anh vì sao chẳng thêm phủ nhận để mặc hiểu lầm như thế cơ chứ.

- Rầm....

75. Chương 75

Sét đánh trúng người nhỏ rồi. Hóa ra nhỏ đang bị lợi dụng, lợi dụng một cách trắng trợn luôn. Do bị sặc, nhỏ muốn nói mà không được đành đưa mắt nhìn Tuấn Anh, cái tên này, nhìn bình thường như vậy mà thực chất rất ư là thâm hiểm. Biết rõ con người ta muốn tỏ tình mà lại kêu nhỏ đến gặp. Hơn nữa, còn cố ý diễn tuồng trước mặt người ta, rõ ràng bảo người ta nên rút lui là hơn. Dập tắt tia hy vọng của người khác khi còn chưa kịp nhú mầm.

Đáng ghét nhất là nhỏ bị lợi dụng một cách trắng trợn luôn như vậy. Nhìn cái mặt thất thểu của chị gái lí nhí chào rồi bỏ đi, Tùng Linh thấy tội quá đi mất, càng nhìn cái tên yêu ghệt gieo rắc nỗi buồn cho con gái kia bình thần bảo nhỏ:

- Mau vào lớp học đi. Bị cô giáo trách phạt bây giờ.

Xem xem, lợi dụng người ta xong đã thì quăng bỏ không thương tiếc, nhỏ đúng là đáng thương quá đi mất. Đã vậy cái bằng điểm của nhỏ còn bị Tuấn Anh cầm đi mất nữa chứ. Đáng ghét. Nhỏ chẳng thèm xin xỏ gì nữa. Nhỏ giờ đây là điếc không sợ súng nữa rồi, ai bảo hấn lợi dụng nhỏ như thế làm gì, khiến tâm hồn nhỏ bé của nhỏ bị tổn thương nghiêm trọng. Sau này ai dám thích nhỏ nữa đây khi biết nhỏ đã có bạn trai rồi.

- Anh quá đáng – Nhỏ đứng dậm chân hét lên.

Tuấn Anh giật mình quay đầu lại nhìn nhỏ trong im lặng, chắc là cũng hơi áy náy khi lợi dụng nhỏ như thế. Tất nhiên Tùng Linh phải nhân cơ hội này mà làm tình làm tội Tuấn Anh chứ. Nhỏ nghĩ nhanh trong vài giây, đây là thời cơ tốt để xin đi chơi mà, tùng Linh đang định mở miệng nói thì Tuấn Anh bảo:

- Được rồi, thấy em làm kiểm tra điểm cũng ổn, cho em nghỉ học một bữa đó.

Tùng Linh.....sung sướng vô ngần, bây giờ chỉ việc xin ba mẹ nữa thế là xong.

Nhỏ đúng là tiểu nhân đắc ý rồi khi mà ba mẹ nhỏ bảo rằng hôm nay bận đi dự tiệc ở xa đến khuya mới về. Dẫn nhỏ ở nhà đóng cửa cẩn thận để, mang theo điện thoại bên mình, ba mẹ về sẽ gọi nhỏ xuống mở cửa.

Đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa mà, không nhân cơ hội này thì còn chờ đến khi nào. Ba mẹ đi rồi, nhỏ có thể vui chơi thật lâu, cho nên nhỏ nói.

- Thôi, lát ba mẹ cứ khóa cửa rồi cầm chìa khóa đi đi. Con ở trên phòng rồi ngủ luôn, ba mẹ về gọi quấy phá giấc ngủ con thì chán lắm.

- Vậy ba mẹ khóa cửa ngoài, có gì con gọi điện ba mẹ sẽ về ngay – Mẹ nhỏ ân cần nói.

- Trời ơi, ba mẹ cứ đi thoải mái đi, con lớn rồi chứ còn trẻ con nữa đâu mà ba mẹ phải lo, con ở nhà mình là an toàn nhất.

- Ủ, con gái ba biết nghĩ vậy là tốt. Tuấn Anh có bảo con làm kiểm tra cũng khá hơn trước nhiều rồi, ba mẹ sẽ trả điện thoại lại cho con – Ba nhỏ bèn nói – Cho phép con ở nhà chơi vì tính cho đỡ buồn.

- Hoan hô ba – Tùng Linh ôm cổ ba mừng rỡ reo lên.

Đợi ba mẹ đi rồi, Tùng Linh tức tốc thay quần áo rồi sau đó trèo ra ban công nhà mình. Vẫn dùng cách cũ, leo qua ban công nhà chứ, xuống ban công phòng Tuấn Anh và gõ cửa, lần này là chính đại quang minh mà gõ cửa.

Tuấn Anh mở cửa thấy nhỏ cười nhả răng thì cau mày định mắng thì nhỏ vội phân trần:

- Ba mẹ em đi, khóa cửa nhà lại rồi. Hôm nay được một bữa nghỉ học, bạn em mới rủ đi ăn chè thôi. Cho em đi nhờ chút nha.

Tuấn Anh nhìn nhỏ cau mày ngi ngờ, Tùng Linh bèn nhún mày cong môi nói kiểu thách thức:

- Không tin anh ra xem xem, có phải nhà em khóa cửa từ bên ngoài hay không? Tại em không tính đi, ở nhà ngủ một giấc thật sáng khoái, ai ngờ tụi bạn cứ năng nỉ mãi.

- Em là con gái...- Tuấn Anh bèn nhắc nhỏ nhỏ.

76. Chương 76

- Biết rồi biết rồi, em sẽ về đúng giờ quy định mà. Trước 10 giờ em sẽ về nhà ngay – Vốn dĩ giờ quy định giới nghiêm của ba mẹ nhỏ là 8 giờ 30 là phải có mặt ở nhà, cùng lắm là ăn hết được hai chén chè đã tới giờ về, thử hỏi làm sao mà nhỏ không tìm cách trốn đi chơi thêm một tí chút. Thế gian này có biết bao điều thú vị cần nhỏ khám phá. Cho nên trước mặt Tuấn Anh, nhỏ đã nâng không thời gian lên một tí. Trước 10 giờ là một thời gian khá hợp lý đối với tự do của tuổi trẻ hiện nay, Tuấn Anh cũng không ngăn cản nhỏ cho nên đành gật đầu nhưng vẫn hồi hỷ:

- Em đi đâu chơi?

- Đi khu trò chơi.

- Nhớ về trước 10 giờ nếu không?

- Biết rồi, biết rồi. Cô bé lọ lem nếu không về trước 12 sẽ bị hiện nguyên hình, còn em nếu không về trước 10 giờ sẽ chết trong tay hoàng tử ác ma là anh. Yên tâm đi, khi về em sẽ mua bánh cho anh ăn để học bài tiếp – Bọn lớp 10 tụi nhỏ kiểm tra xong thì tới lớp 11 sau đó là lớp 12. Nói cách khác, hiện giờ Tuấn Anh cũng bận rộn học bài cho kiểm tra, cho nên mới cho nhỏ nghỉ ngơi thoải mái như thế.

Tuấn Anh thấy Tùng Linh quấy tay nhún nhảy chạy đi, cái dáng vẻ lanh chanh lí lắc, cùng vẻ mặt đáng để tạo lên một Tùng Linh đáng yêu. “Hoàng tử ác ma”, cụm từ này khá mới với cậu, khiến cậu không khỏi mỉm cười.

77. Chương 77

Chương 4: (tt -3)

Tại sao bọn trẻ lại rất thích đến khu trò chơi, câu trả lời rất đơn giản bởi ở khu trò chơi, ngoài việc tốn tiền ra mua thẻ, thì dù bạn có làm gì, la hét, nhảy múa...mọi người đều chẳng ai thấy bạn bị điên cả lại thoải mái chơi đùa. Bởi rất đơn giản, tất cả đều như nhau.

Khu trò chơi có chỗ luyện giọng, có chỗ đua xem, đánh bốc, gấp thú, bắn súng, nhảy múa.... Nhưng điều thú vị nhất là bạn có thể đổi quà từ những trò chơi mà mình vừa chơi, tùy vào tài chơi của bạn mà được bao nhiêu phiếu điểm. Tích đủ phiếu bằng với món quà bạn chọn, đem đi đổi.

Tùng Linh vừa bước vào không khỏi choáng ngợp, đã lâu rồi nhỏ không được vào đây chơi mà phải ở nhà học bài.

- Hôm nay phải chơi bù mới được – Nhỏ hét lên, rồi lao nhanh đến chỗ lấy thẻ.

Chơi đã, cả ba kéo đến máy dance định nhảy theo nhạc, không ngờ vừa lúc đó cũng có ba cô bạn đi đến muốn nhảy ở máy. Ba cô bạn này ăn bận cực kì xinh đẹp và sành điệu, thấy rõ ràng là những cô nàng cũng khá có cá tính.

- Tụi này tới trước – Một trong ba cô bạn kia hất mặt đánh đá giành.

Rõ ràng là ba nhỏ đến trước, nhưng ba người kia lại bảo mình đến trước, Tùng Linh lâu ngày mới được thả ra đi chơi như chim sổ lồng, lí nào chấp nhận được chuyện đó, nhỏ nhanh chóng rút thẻ vào rồi nói:

- Thế là xong, tránh ra cho tụi này nhảy đi.

- Tụi bây không biết tụi tao là ai à – Một cô bạn bước đến, khoanh tay trước ngực trợn mắt nhìn 3 nhỏ hất mặt hỏi.

- Trông bạn này thấy quen quen, hình như mình “chưa gặp bao giờ” – Tùng Linh tiến sát lại gần cô bạn kia, giả vờ nhè tới nhìn lui rồi nói, cố ý nhấn mạnh bốn chữ sau cùng.

- Bạn này là ai thì cứ về hỏi má bạn này, liên quan gì đến tui mà hỏi – Nhỏ Phương bĩu môi cười chế nhạo nói.

- Bạn yêu dấu, nhìn mặt bạn giống con gấu. Nên xin bạn mau giấu, cái bản mặt con gấu, nếu không thì sẽ đem mình nấu, rồi co vào bụng con cá xấu thì tiêu đời bạn gấu – Nhỏ Chi cũng trên.

Ba nhỏ kia bị chọc tức, tức lắm, nhưng chẳng nhanh chân nhanh tay hơn người ta, đành cam chịu. Cho nên một cô bạn chìa một nắm phiếu thưởng đầy ắp trong tay mình ra đưa trước mặt ba nhỏ nói:

- Nếu nhường mình cái máy, tất cả số này sẽ là của các bạn.

Tùng Linh phì cười, đánh không lại định dùng chiêu dụ dỗ, nếu là ở nơi khác, chắc chắn Tùng Linh và ba nhỏ bạn sẽ đổi. Nhưng đáng tiếc là khu trò chơi này lại thuộc quyền sở hữu của bà cô nhỏ Phương, mà ba nhỏ thì tất nhiên được chơi miễn phí rồi, mà đã chơi miễn phí rồi thì đâu được đổi quà. Cho nên đâu cần gì mấy cái phiếu mua chuộc kia chứ.

78. Chương 78

- Nói cho bạn này biết, cái gì mình cũng thiếu, chỉ có phiếu trúng thưởng là mình không thiếu, nếu bạn tránh đi chỗ khác, mình có thể cho bạn chỗ phiếu này – Nhỏ Phương cũng xòe trong tay ra một nắm phiếu, còn dày hơn của ba cô bạn kia, thành quả gặt hái này giờ của ba nhỏ.

Ba nhỏ kia ghen lời đành đứng nhìn 3 nhỏ nhảy. Màn hình đã hiện lên này giờ, Tùng Linh liền đưa tay lên không, có một camera thu hình hiện bàn tay nhỏ lên nút bấm bắt đầu. Cả ba liền nhảy theo nhân vật có ở trong máy, từng động tác được ba nhỏ bắt chước theo rất linh hoạt.

Ba cô bạn kia nhìn ba nhỏ nhảy mà không khỏi hừ mũi buông lời giễu cợt.

- Nhảy như vậy mà cũng nhảy – Cô bạn tóc dài cột cao nhếch môi cười nói.

- Heo còn nhảy hay hơn - Cô bạn uốn tóc xoắn chu mỏ chê.

Nhưng tiếng vỗ tay khen ngợi của mọi người vang lên khiến ba cô bạn kia tái mặt, ba nhỏ nhìn ba người kia cười nhạo. Máy thì đã bị giành rồi, cho nên ba người kia không thể nhảy được, nhưng bị mất mặt quá thể, quyết tâm muốn lấy lại danh dự, ba cô bạn kia đều nhảy túi của mình xuống một góc tủ, sau đó khoanh tay hất mặt nói:

- Tụi này bỏ tiền thể, chúng ta thách đấu đi – Cô bạn tóc tém có gương mặt cá tính hất mặt nói – Xem ai sẽ nhảy hay hơn.

- Sao hả, chắc là không dám thi, đúng là quá hèn – Cô bạn tóc xoăn cố ý nói khích – Nếu bọn này thắng, trao máy này lại, nếu ba người mà thắng, muốn gì điều được.

Tùng Linh vốn chẳng buồn thèm thi thố gì với mấy con nhỏ dở hơi kia, nhưng nghe tới chữ “ hèn” thì quả thật là nóng đến nỗi muốn nổi mụn luôn. Nhỏ xòe tay trái về phía nhỏ Phương.

- Một điều nhịn là chín điều nhục.

- đương nhiên không nhịn –Nhỏ Phương đáp rồi đập tay lên tay nhỏ.

Xòe tay phải về phía nhỏ Chi.

- Nếu bạn gặp cho đại hay rắn độc cắn nên đứng yên cho nó cắn hay là cắn lại nó.

- đương nhiên là cắn lại rồi – nhỏ Chi cười cười đập tay kêu lên.

Tùng Linh nhếch môi cười, khoanh tay hất mặt đáp lại:

79. Chương 79

- Thi thì thi. Xem ai sợ ai cho biết.

Cuộc thi bắt đầu. Tùng Linh nhét một lúc 4 đồng xu vào chọn chế độ thi đấu. Bắt đầu kêu gọi mọi người dạt sang hai bên nhường diện tích rộng cho họ nhảy.

Nhạc dạo lên....cả hai bên bắt đầu thi đấu.....

- Yeah! Thắng rồi!...- Cả bọn nhảy hết lần này đến lần khác, nhịp điệu nhanh chậm đều có, cuối cùng thì nhóm nhỏ vẫn chuyển thắng oanh oanh liệt liệt.

Nhưng Tùng Linh nhanh chóng nhìn thấy đồng hồ treo trên tường đã điểm 10 giờ 10 rồi.

- Ôi không? Tui về trước nha hai bà, trễ quá rồi!....

Không đợi hai nhỏ bạn nói gì, Tùng Linh vội chạy ra ngoài bãi gửi xe, cũng may Tuấn Anh tốt bụng cho nhỏ mượn chiếc xe đạp điện của mình, nếu không nhỏ phải ạch đạp chiếc xe đạp cũ của mình để chạy đi rồi. Chạy gần đến nhà, Tùng Linh mừng quýnh, lên tay ga thật mạnh để chạy về nhà chú, nào ngờ lại gặp ngay một kẻ chặn đường khiến nhỏ phải thắng gấp, chiếc xe lách bánh một đoạn dài cũng dừng nhẹ vào người hắn ta.

Tùng Linh vội vàng xin lỗi, nhưng không ngờ hắn ta lại nằm ăn vạ luôn thể.

- Không biết, mày đụng vào tao, mày mau đưa tiền cho tao đi bệnh viện.

Tùng Linh vốn trốn nhà đi, lại về trễ thế này rồi, tất nhiên nhỏ sợ xanh mặt khi nghĩ đến việc ba mẹ nhỏ biết nhỏ trốn nhà đi chơi, vậy thì cuộc đời nhỏ tiêu rồi.

Tên kia thấy mặt mày nhỏ sợ hãi vội vàng làm dữ:

- Mau đưa tiền, nếu không thì bỏ lại chiếc xe này cho tao.

- Ý đâu có được, xe này đâu phải của tui, tui cũng không có tiền trả anh. Rõ ràng chỉ là đụng nhẹ mà thôi, đến em bè còn không sao hướng hồ là một kẻ to đầu lớn xác như anh. Tội thấy rõ ràng anh là cố ý làm tiền mà.

- Đúng vậy, tao là cố ý làm tiền đó , mày biết rồi thì mau giao ra đây cho tao – Tên đó bị bóc mẽ thì tỏ vẻ dữ dằn đáp, muốn làm cho nhỏ phải sợ hãi.

Tiểu là Tùng Linh không một chút sợ hãi, nhỏ nhìn hắn ta cong mồm nói:

- Ông anh nghe em gái nói nè :

Tiền là giấy ==> Đốt là cháy

Người yêu là rác ==> Đây là đồ.

Tình là bụi ==> Thổi là bay.

Đời là phù du ==> Ngu là phù mả.

- Anh có hiểu chưa hả. Nói cho anh biết, muốn ăn cướp thì nên chọn người mà ăn cướp, em đây tuy nhìn thể những võ đầy mình đấy. Anh đừng nên chỉ vì mấy đồng tiền bạc mà coi chừng phù mả có ngày nha.

Tên này nghe Tùng Linh nói xong thì nhìn nhỏ đánh giá Tùng Linh ưỡng ngực nhìn hắn đầy thách thức.

- Tùng Linh – Bổng giọng Tuấn Anh từ nơi nào vang lên gọi nhỏ. Cậu mặc quần thể thao, giày ba ta trắng, áo gió có nón trông rất bảnh.

80. Chương 80

- Anh...- Tùng Linh thấy Tuấn Anh thì nhắm mắt sợ hãi lí nhí kêu – Sao anh lại ra đây.

- Em nhìn xem mấy giờ rồi – Tuấn Anh chỉ tay vào chiếc đồng hồ phát sáng loại của Thụy Sĩ rất đắt tiền trên tay mình rồi mắng, sau đó đưa mắt nhìn cái tên chặn đường nhỏ dò xét.

Tùng Linh sợ Tuấn Anh hiểu lầm cái tên cướp kia là bạn trai của nhỏ, nhỏ vì hèn hờ mà về trễ thì kiếp này nhỏ chết không kịp ngáp mắt, cho nên nhỏ vội vàng giải thích.

- Anh, anh ta chính là ăn cướp, đang đòi cướp xe với cướp tiền.

- Cái gì? – Tuấn Anh giật mình quay đầu nhìn cái tên ăn cướp kia. Tùng Linh thờ dài, biết ngay là cái tên Tuấn Anh này đã hiểu lầm mà, thử nhìn kỹ mà xem, cái tên kia mặt mũi xấu òm còn mụn không nữa chứ, nghĩ sao mà nhỏ có thể thích được. Haiz, đúng là

Tên cướp thấy đứa con gái chẳng chút sợ hãi nào cả, còn khoe khoang mình có võ, thêm một thằng con trai ở đây nữa, dù nó có biết võ hay không hắn ta cũng không thể một mình đấu hai, cho nên không nói không rằng, bỏ chạy mất dép.

- Anh, mình mau về nhà đi – Tùng Linh thấy vậy vội vàng nói.

Tuấn Anh giành lấy xe của mình ngồi lên, Tùng Linh cũng lật đật ngồi vào yên xe, nhưng xe vì nhỏ thắng gấp nên vắng mất chìa khóa. Tìm hoài không thấy, cuối cùng đành dẫn bộ về nhà, dù sao cũng gần tới. Nhỏ sợ Tuấn Anh mắng mình ham chơi về trễ xem chút gấp phải cướp thì vội vàng đánh trống lảng.

- Anh, Việt Nam mình có những kỷ lục thế giới hay lắm, em kể anh nghe nha.

Người quái thai dị dạng nhất Việt Nam: Sọ Dừa. Chỉ có mỗi cái đầu

Người phụ nữ nặng nhất hành tinh : Chị Hai năm tấn.

Cascader đầu tiên của Việt Nam là Lê Lai. Ông ta đóng giả Lê Lợi để dụ địch.

Món hàng đặc biệt nhất mà Hàn mạc tử dám rao bán là : Trắng

Việt Nam là nước giàu nhất hành tinh vì có “Rừng vàng, biển bạc”

Khách sạn sang nhất thế giới : khách sạn “Ngàn Sao”

Vụ li dị đầu tiên và lớn nhất trong lịch sử VN : Lạc Long Quân và Âu Cơ 50 người con theo cha lên rừng, 50 người con theo mẹ xuống biển

Người có cái chết độc đáo nhất: Từ Hải.

Người có khả năng đặc biệt đó là Sơn Tinh Thủy Tinh, có thể dời non lấp bể, hô mưa gọi gió.

Người có thể hồi sinh nhiều lần nhất : Chính là cô Tấm.

- Haha, anh thấy có ngộ không? - Tùng Linh vừa cười vừa kể, đến chảy nước mắt, thế mà Tuấn Anh chẳng cười tí nào – Vậy em kể anh nghe một chuyện khác nhé.

81. Chương 81

Một thằng bé trèo tường vào chùa nghịch ngợm và hái trộm hoa quả, bị sư trụ trì tóm được và thoi cho cu cậu 1 trận tơi tả. Nó chạy về nhà khóc và gọi bố nó đến. Ông bố vốn là 1 đầu gấu có tiếng ở vùng này vội đến gặp nhà sư và hăm hăm nói:

- Này, sao mày **** con tao?
- Thiện tai, thiện tai, bản tăng chưa **** ai bao giờ.
- Thế tại sao mày đánh con tao?
- Thiện tai, thiện tai, bản tăng chưa đánh ai bao giờ.
- Cái thằng này, đã đánh con tao tại sao lại không nhận. Có giỏi thì đánh nhau với tao nhé.
- Thiện tai, thiện tai, xin mời thí chủ, bản tăng chưa ngán ai bao giờ.
- Haha, anh xem, đến là bó tay với vị sư này. Anh thấy có vui hay không?

Nhưng Tuấn Anh chưa kịp trả lời thì bị bao quay bởi một băng nhóm mà có mặt cả cái tên xấu xí hồi nãy. Một tên đứng ra nói:

- Mau giao cái đồng hồ trên tay mày ra, tiền bạc và cả xe, nếu không tụi bây đừng trách tao.

Tùng Linh vốn chẳng khuất phục ai cả chỉ khuất phục sư huynh mà thôi, cho nên nghe vậy cho nên mới giễu nói:

- Có ngon thì nào vô nào.

Cả bọn định lao đến tránh hành động của hắn đi. Tùng Linh vốn đi nh kéo Tuấn Anh ra sau mình, nhưng ngay sau đó, nhờ mới thấy Tuấn Anh giỏi võ đến như thế. Nhìn động tác đá chân đẹp mắt của Tuấn Anh không thua mấy vị sư huynh của nhỏ, tim Tùng Linh đập rộn ràng, câu nói thật ra em có võ...” vẫn chưa kịp có dịp nói ra đã nhận được hoa rồi.

- Oa oa, chuyện gì đây. Sao tim mình đập mạnh như thế, lẽ nào là yêu

82. Chương 82

Chương 4: (tt -4)

- Bà nói xem, cảm giác đó là sao, là sao....đây chẳng phải cảm giác của mấy người đang yêu hay sao – Tùng Linh sáng hôm sau liền nắm tay nắm áo hai đứa bạn ra sức lay lắc hỏi – Tại sao lại xảy ra với tui chứ?

- Là sao, ai biết là sao chứ - Nhỏ Phương bị Tùng Linh lắc đến hoa mày chóng mặt phát cáu quát ầm lên.

Nhỏ Chi bình tĩnh hơn, nhỏ lục sổ tay cầm nang yêu của nhỏ ra, tăng hắng đọc cho Tùng Linh nghe cảm giác khi yêu là như thế nào:

- Muốn biết có yêu hay không thì làm cuộc trắc nghiệm này là xong ngay. Thứ nhất: Một cảm xúc đẹp : Khi yêu, trong mắt chúng ta người mình yêu luôn đẹp và đáng yêu hơn cả, vẻ đẹp đó khó ai có thể vượt qua. Bà thấy anh Tuấn Anh thế nào?

Nhỏ Chi nhìn Tùng Linh hỏi, Tùng Linh gãi gãi đầu nhăn mặt nói:

- Thì tui thấy anh ấy đẹp trai.

Nhỏ Chi hừ mũi nói:

- Chỉ thấy thôi sao? Anh ấy là quá đẹp trai đi ấy chứ. Thứ 2: Cảm giác thân thuộc - Khi thực sự yêu một người, bạn sẽ nảy sinh một cảm giác thân thuộc, chàng/ nàng khiến bạn thoải mái, tin tưởng. Giống như người thân trong gia đình, thậm chí quan trọng hơn, thân thiết và ấm áp. Những người yêu nhau thường bỏ qua nhược điểm mà người kia có, tình yêu khiến họ bao dung cho tất cả.

- Cái này thì không nha, tui chẳng có chút cảm giác thân thuộc vì với anh ý hết. Anh ấy báo hại tui bị núi bài tập đè lấn trong giấc mơ, tui còn cầu mong tránh anh ấy càng xa càng tốt – Tùng Linh dứt khoát nói.

- Vậy thì xem như là 1-1 - Nhỏ Phương liền gật đầu tính điểm.

- Ái mộ và tôn trọng: Một tình yêu thực sự cần kèm theo sự tự hào và khâm phục từ hai phía. Nếu cả hai đều có cảm giác này, bất luận khi thất bại hay thành công, hai người sẽ cùng vượt qua khó khăn và nhìn về phía trước – Nhỏ Chi liền đọc tiếp.

- Đẹp ...đẹp....Tụi này chưa yêu nhau mà – Tùng Linh lên tiếng phản đối .

83. Chương 83

- Ngợi ca tình yêu: Khi yêu, không chỉ ngưỡng mộ, ta còn luôn muốn khen ngợi người mình yêu. Điều đó khiến hai người đều có một cảm giác hạnh phúc bất tận .

- Toàn mấy bà khen không hà, tui hổng có khen nha.

- Cảm thấy được tôn trọng : Một tình yêu lành mạnh giúp chúng ta tôn vinh lòng tự trọng, cảm thấy cuộc sống càng có giá trị, tình yêu khiến bạn trở nên độc đáo trong mắt người yêu.

- Thôi bà đọc tiếp luôn hết đi – Tùng Linh mất hết kiên nhẫn nghe nhỏ bạn đọc.

- Cảm giác sở hữu : Tình yêu là sự hữ hữu duy nhất, không thể chia sẻ với bất kì ai. Chúng ta cần đến hôn nhân để duy trì tình yêu. Trước khi kết hôn, hai người cần có thời gian tìm hiểu, vì vậy sự trung thực là điều vô cùng quan trọng. Tự do: Nếu có lí do chính đáng thì sự tự do của mỗi người cần được tôn trọng, có như vậy tình cảm và mối quan hệ mới không bị phá vỡ. Sự đồng cảm sâu sắc: Phần lớn chúng ta sẵn sàng hy sinh vì người mình yêu. Nếu người yêu gặp khó khăn, đau khổ, ta luôn sẵn sàng chia sẻ, coi đó như chính thất bại của mình.

- Nè....sao tui thấy bà giống như là đang đọc cảm giác của người đang yêu quá vậy – Tùng Linh la lên.

- Ờ ha, đúng là cái này dành cho những người đang yêu nhau – Nhỏ Chi nhìn kỹ lại cái tiêu đề, gật gù đáp.

- Ôi trời đất ơi, ngó xuống mà xem con bạn mắt lé của con nè – Tùng Linh ngửa mặt lên trời thở dài than, con nhỏ bạn làm nhỏ hời hợt từ nãy giờ, lại hóa ra là đọc nhầm.

- Tui lộn một chút, làm gì dữ vậy – Nhỏ Chi nguyền rủa rồi đưa ngón tay cái lên miệng liếm một cái để lật tiếp sang trang khác – Đây rồi, lúc đó bạn đã yêu – Nhỏ Chi reo lên khi tìm ra được cái mình cần tìm – Im lặng nghe tui đọc nha.

- Khi người ấy đang có mặt ở đây mà bạn giả vờ thờ ơ rồi khi người ấy vắng mặt, bạn lại bắt đầu đi tìm kiếm. Lúc đó, bạn đã yêu...

- Mặc dù xung quanh bạn có nhiều người luôn khiến cho bạn cười nhưng ánh mắt và sự chú ý của bạn chỉ luôn hướng về người ấy. Lúc đó, bạn đã yêu...

- Bạn luôn thích thú với một Email ngắn ngủn từ người ấy mà lờ đi những email thật dài của nhiều người khác. Lúc đó, bạn đã yêu...

- Khi bạn thấy mình không thể xóa đi tất cả những mẫu tin trong Inbox hay trong Send Items chỉ bởi vì một email từ người ấy. Lúc đó, bạn đã yêu...

- Khi bạn có một cặp vé đi xem phim. Điều đầu tiên bạn nghĩ đến là sẽ cùng đi với người ấy. Lúc đó, bạn đã yêu...

- Bạn luôn tự nhủ rằng “người ấy chỉ là bạn thôi” nhưng bạn nhận ra mình không tránh khỏi sự thu hút của người ấy. Lúc đó, bạn đã yêu...

- Khi bạn đọc những dòng chữ này, nếu có ai đó xuất hiện trong đầu bạn. Lúc đó, bạn đã yêu ... và đã yêu người ấy... ^^!

84. Chương 84

Nhỏ Chi vừa kết thúc xong bài kết luận của mình thì Tùng Linh bỗng thở phào nhẹ nhõm. Nhỏ đưa tay vỗ ngực, miệng lẩm bẩm:

- May quá, may quá....những cái trên, chẳng có cái nào xuất hiện với tui cả.

- Vậy thì chỉ lí giải theo cách này, chẳng qua là bà choáng ngợp trước hành động anh hùng dẹp loạn cứu mỹ nhân mà thôi – Nhỏ Phương cười hì hì chen vào nói.

“ Anh hùng dẹp loạn cứu mỹ nhân” – Tùng Linh choáng váng với ngôn từ của nhỏ bạn mới nói. Nhỏ hiểu là nhỏ Phương ám chỉ nhỏ chỉ là nhất thời bị hành động đánh nhau chống lại bọn cướp kia của Tuấn Anh mà choáng ngợp khiến tim đập mạnh, chứ chẳng phải là yêu hay thích gì cả. Cũng giống như cái cảm giác nhỏ khi nghe bài hát “ Chỉ Yêu” của Lập Khiêm một lần duy nhất đã tim đập chân run, quyết tâm tôn Lập Khiêm làm thần tượng, khiến nhỏ Diệp Hân tức đến hộc máu, xém chút là nghỉ chơi với nhỏ.

Nói tới cặp đôi này, Tùng Linh không khỏi buồn cười. Tùng Linh vốn chỉ quen biết Diệp Hân khi cả hai đứa cùng thi , cùng làm kiểm tra đồng loạt chung phòng. Một đứa là cuối chữ H, một đứa là đầu chữ L, mà vốn thường là đầu và cuối hay ngồi chung nhau. Thế là rõ rã cặp nhau , hai đứa ngốc ngồi chung bàn, tất nhiên là hai nhỏ vẫn ghi nhớ câu “ Lá lành đùm lá rách, lá rách đùm lá tá tơi” “ Bầu ơi thương lấy bí cùng, tuy rằng khác giống nhưng chung một giàn”.....cho nên, đứa này làm được, không quên quảng phao cứu đứa kia hồi sinh, vậy là thân nhau.

Lúc vào phòng thi để làm kiểm tra, trong thời gian chờ đợi, không biết làm gì, Tùng Linh ngồi nghe Diệp Hân mắng không thương tiếc thần tượng của mình, càng nghe càng thông cảm cho.....Lập Khiêm, yêu phải cái đồ ngốc bẩm sinh, thuộc dạng hiếm gặp. Rõ đến thế mà còn không nhận ra.

Nói thật thì, dù sao Lập Khiêm cũng là thần tượng số 1 của nhỏ hiện giờ, nếu yêu phải một kẻ ngốc, nhỏ nhất định sẽ đi đập chết cái ngốc của cô bạn kia. Nhưng mà , cái ngốc của Diệp Hân thật sự đáng yêu, cho nên miễn cưỡng chấp nhận. Hai người đó cãi nhau oanh oanh liệt liệt, nhưng cuối cùng vẫn là tay trong tay. Thật là mừng cho họ.

Ôi! Tùng Linh tự đánh vào đầu mình, nhỏ nghĩ lạc đi đâu không biết. Rõ ràng đang nghĩ chuyện của mình mà, sao lại lạc sang hai người kia không biết nữa.

Vấn đề là, nhỏ biết rằng, cái cảm giác mà nhỏ với Tuấn Anh hoàn toàn khác cái kiểu đập mạnh khi gặp thần tượng như Lập Khiêm.

85. Chương 85

Chương 6: Cảm xúc yêu

Đang ngồi học bài với Tuấn Anh, Tùng Linh bỗng ngẩng người nhìn Tuấn Anh. Tùng Linh cũng không rõ vì sao nhỏ lại nhìn Tuấn Anh nữa, nhỏ cảm thấy hình như mình thích cái vẻ chăm chú giải bài của Tuấn Anh. Cái hình ảnh “ Anh hùng dẹp loạn cứu mỹ nhân” hôm qua thật sự là quá thu hút người ta mà. Đánh cho bọn kia tơi bời hoa lá luôn.

“ Ánh mắt bạn luôn hướng về người ấy”

Câu nói của nhỏ Phương lúc sáng tự nhiên bay đến đập vào đầu nhỏ khiến Tùng Linh phát hoảng. Nhỏ đang làm gì vậy, đúng là bị ma ám rồi. Tự nhiên đang học bài lại đi nhìn Tuấn Anh như thế. Tùng Linh tự lấy tay đập vào đầu mình. Hành động của nhỏ khiến Tuấn Anh ngắc đầu nhìn giễu giọng nói:

- Em có cần thuốc không? Hay đưa em trở lại bệnh viện nha.

Nghe thôi cũng biết Tuấn Anh nói đùa mình rồi, Tùng Linh tức điên, **** thềm trong bụng: “Có là chó con mới yêu cái tên này”.

Tùng Linh không thèm cãi với Tuấn Anh, nhỏ hậm hực ngồi làm bài, dùng hết mấy mươi phần trăm cảm ghét Tuấn Anh vào làm bài...cuối cùng nhỏ cũng đã hoàn thành bài tập rất nhanh.

Tuấn Anh gật đầu hài lòng vì bài giải của nhỏ, cậu nhìn Tùng Linh khẽ cười nói:

- Mấy ngày nay em rất có cố gắng. Cứ như vậy mà cố gắng nha. Anh cũng không bắt em suốt ngày ngồi học nữa. Anh sẽ nói với ba mẹ em. Từ hôm nay em lại được tự do rồi.

Tuấn Anh cười nói với nhỏ thật tươi, Tùng Linh nghe được mình đã được tự do thì vui mừng vô cùng, nhỏ nhảy lên tung tăng như người điên. Từ hôm nay nhỏ đã có thể bắt đầu lại cuộc sống ăn chơi, ngủ nghỉ như ngày xưa. Đúng thật là một cảm giác cực Yomost.

Và niềm vui của nhỏ thật sự bắt đầu với cái gật đầu của ba mẹ, nào là tiền, điện thoại, máy tính...đều như cũ:

- Cô nghe nói con cũng sắp thi rồi đúng không? Thôi con tập trung thi đi, con bé Linh này làm phiền con như thế là đủ rồi, cô sẽ cho nó tiếp tục đi học thêm để nắm bài với người ta - Mẹ nhỏ nhẹ nhàng nhìn Tuấn Anh nói, bà rất hài lòng với việc dạy kèm của Tuấn Anh với nhỏ, đồ ăn ngon luôn được để trước mặt Tuấn Anh – Thịnh thoảng con rảnh rỗi giúp cô kèm em là được rồi.

- Dạ, đợi thi xong, con rảnh sẽ giúp em ấy học ạ.

Tùng Linh nghe đáp mới biết, hóa ra cái tên này chẳng phải tốt bụng thả tự do cho nhỏ, mà là vì hấn bần. Thật là uống công nhỏ vừa phí phạm lòng biết ơn. Nhưng dấu sao thì nhỏ vẫn.....cầu cho hấn bần suốt đời, đừng có thời gian rảnh nữa. Vậy thì nhỏ tha hồ mà đi chơi...

Nhưng.....

86. Chương 86

Khi Tùng Linh nghĩ là nhỏ được tự do thì đáng lí vui sướng, nhỏ lại cảm thấy hụt hẫng. Mà hụt hẫng vì cái gì, bản thân nhỏ không rõ nữa.

Ví dụ như, khi ngồi học bài, chẳng có ai ngồi bên cạnh gõ đầu nhỏ nữa cả. Nếu như làm bài không được, chẳng ai ngồi hướng dẫn cho nhỏ đến tận chân răng, xuyên mấy chục lớp vào bộ não hóa thạch của nhỏ hết.

Ví dụ như thỉnh thoảng nhìn ai đó nghiêm túc làm bài cũng là một sự thú vị, nhất là người đó lại là một anh chàng đẹp trai.

Ví dụ như....Tùng Linh bỗng giật mình khi thấy rằng, dường như nhỏ thấy nhớ khoảnh khắc cùng Tuấn Anh ngồi học bài.

Mỗi khi nhỏ chán học, ngồi than ngắn thở dài thì Tuấn Anh bèn kể cho nhỏ nghe một câu chuyện cười, ví dụ như

“ Giờ ngoại ngữ lớp tí có thầy giáo đến dự giờ.Cô giáo đang viết thì phần bị gãy nên cúi xuống nhặt. Sau đó cô quay xuống lớp hỏi:

-E nào dịch được câu này?

Tí liền đứng lên nói đồng dạc:

-Giá mà cái váy ngắn 1 tí thì ngon.

Cô giáo:

-Hả? Em ra ngoài ngay cho tôi

Tí hậm hực nhìn thầy dự giờ:

-Không biết thì đừng có nhắc. “

Tùng Linh nhớ câu chuyện cười này mà ngồi cười sặc sụa, Tuấn Anh đúng thật là, không kể thì thôi, mà kể thì làm nhỏ cười ra nước mắt.

Tùng Linh bỗng thở dài, bài tập làm xong rồi, đi chơi, nghe nhạc tự nhiên thấy không còn hứng thú nữa. Nói chung là ngoại trừ giờ ăn cơm ra, hay giờ đi học buổi sáng, nhỏ chẳng hề gặp Tuấn Anh lần nào nữa.

- Ít khi chán, nhưng chán thì gián chẳng buồn đập – Nhỏ đúng là chán đến mức này rồi.

Tùng Linh đành gọi điện thoại rủ hai nhỏ bạn của mình đi chơi cho đỡ chán thì hai nhỏ lại từ chối vì bận. Cẩn bút mãi, Tùng Linh quyết định gọi cho Diệp Hân, dù gì cũng chỉ có mỗi con nhỏ này là bạn tốt nữa mà thôi.

Diệp Hân cũng đang rỗi rãi nên lập tức nhận lời của Tùng Linh. Cả hai hẹn nhau ra một quán kem thoáng mát.

Ngồi nói chuyện bông đùa một chút, Diệp Hân bèn hỏi một câu trêu Tùng Linh:

- Nè, không phải nghe nói bà được tự do rồi hay sao, sao vẻ mặt bà vẫn cứ như đưa đám thế kia.

- Diệp Hân! Tui hỏi bà, nếu Lập Khiêm không dạy bà học nữa. Bà thấy vui mừng hay buồn chán.

Diệp Hân nghe Tùng Linh hỏi thì đảo mắt một vòng cười trêu bảo:

- Tất nhiên là vui mừng rồi, sao lại buồn chán.

- Vậy sao – Tùng Linh bỗng thở dài, bởi vì sao nhỏ chẳng có chút gì vui mừng hết như vậy chứ.

Diệp Hân là người từng trải, ít nhất thì cũng trước Tùng Linh một chút, nhỏ đảo để nhìn Tùng Linh cười gian bảo:

- Trừ khi là....yêu.

87. Chương 87

- Hả...- Tùng Linh giật mình như bị bắt quả tang, nhỏ nhìn Diệp Hân chớp chớp mắt.

- Thật ra, dấu hiệu đó chính là yêu đó. Nếu bà không tin có thể thử xem, bước đầu tiên để biết mình đã yêu là bắt đầu thấy nhớ.

Hình như là....Tùng Linh cũng không biết rõ điều đó cho lắm.

- Được rồi, từ từ kiểm tra, từ từ khảo chứng, đừng lo nghĩ nhiều quá mà mau già. Tui kể bà một câu chuyện cười cho vui vẻ nhé

Một con thỏ đang chạy trong rừng thì gặp chó sói đang hút heroin, thỏ liền nói:

“Anh sói ơi, hãy bỏ hết chất độc hại chết người đó đi và hãy theo tôi, đi khắp khu rừng sẽ có nhiều cảnh đẹp và đáng yêu lắm ”

Sói nghe lời và chạy theo thỏ. Đang chạy thì cả hai gặp cáo đang hút thuốc phiện, thỏ cũng thuyết phục cáo và cáo chạy theo thỏ và sói. Đang đi gặp cọp đang đang hút cocain, thỏ liền nói:

” Anh cọp ơi, hãy bỏ những thứ chết người ấy đi... ”

Bỗng cọp tức giận gầm lên: ” ***** CÁI CON THỎ KIA, LẦN NÀO MÀY SAY THUỐC LẮC CÙNG RỦ TA CHẠY KHẮP RỪNG”

Tùng Linh khẽ cười nhưng không tươi cho lắm, bởi vì nhỏ thật sự bối rối trước cảm xúc lạ trong lòng mình.

- Haiz, thôi được rồi. Bà mời tui mà cái mặt cứ ủ ru như thế coi sao được – Diệp Hân chép miệng than.

- Gì, chiều này bà mời tui mới đúng, lần trước bà còn thiếu tui một chiều nha. Chẳng phải bà nói mời tui hay sao – Tùng Linh liền không tha, cái con nhỏ bặm lợi dụng thời cơ trực lời này.

- Tui hỏi bà nha, khi bà ra đường, bà thấy một anh chàng cực kì đẹp trai, anh ta bảo bà cùng một con cầm thú thi thố, nếu bà thắng, anh ta sẽ chấp nhận yêu bà. Vậy thì nếu cho bà chạy đua với một loài cầm thú trong một cuộc thi giành trai đẹp, bà chạy thắng hay thua.

- Bà khinh thường tui đó hả? Tất nhiên là tui chạy thắng rồi – Tùng Linh ưỡng ngực đáp.

- Haiz, hóa ra bà còn đáng sợ hơn loài cầm thú.

Tùng Linh nghe vậy thì suýt chút sắc chết, không ngờ bị nhỏ Diệp Hân nói thế. Rõ ràng là đang mắng xéo nhỏ mà. Nhỏ hừ mũi bảo:

- Thôi vậy thì tui chấp nhận chịu thua nó vậy.

- Trời, con người bà không bằng loài cầm thú – Ai dè Diệp Hân lại nói.

- Bà vừa vừa phải phải thôi nhé, đừng có mà nhân cô hội **** xéo tui nha – Tùng Linh nhìn Diệp Hân muốn đập cho nhỏ này một cái.

- Tui đâu **** bà – Diệp Hân tỏ vẻ mình vô tội cười nhăn nhăn nói – Đây là câu đố mà.

- Được, vậy tui dù thế nào cũng sẽ chạy huê với nó là xong chứ gì.

- Ồ, hóa ra bà là loài cầm thú à – Diệp Hân tiếp tục phán một câu.

Tùng Linh ngửa mặt lên trời khóc thầm, hóa ra hẹn con nhỏ Diệp Hân này ra là một sai lầm lớn, nhỏ chẳng những không an ủi được mình mà còn khiến mình tức chết nha.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-yeu-em-7-lan>